

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The **HOLIDAY** *Claus*

ANN EINERSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The
HOLIDAY
Claus

ANN EINERSON

Copyright © 2024 by Ann Einerson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Kapak Tasarımı @madicantstopreading

Dev Edited by Jeannine Colette, @probablyalovestory, @bookswithkaity,
@bryannareads

Düzenleyenler: Rebecca @Fairest Reviews Editing Services, Tina Otero, Lyndsey
Goss, @thecozy.homebody
Courtney DeLollis tarafından düzeltildi
Champagne Book Design tarafından
biçimlendirildi

Aşkın büyüüne, özellikle de ökseotunun altına inanan
umutsuz romantikler, umarım Brooks ve Lila'nın bu swoony
tatil aşk hikayesini beğenirsiniz!

İÇİNDEKİLER

[Oynatma](#)

[Listesi Yazarın](#)

[Notu Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15 Sonsöz](#)

[Ann Einerson'ın Diğer Kitapları Eğer Bir Huysuza Tatil](#)

[Dilek Listesi Verirseniz'in Önizlemesi](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

PLAYLIST

I'll Be Home-Meghan Trainor
Underneath the Tree-Kelly Clarkson
Candy Cane Lane-Sia
Winter Things-Ariana Grande
white xmas-Sabrina Carpenter
Sleigh Ride-Ella Fitzgerald
Ökseotu-Rosie Darling
Santa Tell Me-Ariana Grande
Noel'e Çok Benzemeye Başladı-Alexander Thoma

AUTHOR'S NOTE

Hey, okuyucu!

Tatil Baba'yı aldığınız için teşekkür ederim. Tatil sezonu her zaman yılın en sevdiğim zamanı olmuştur, bu yüzden doğal olarak başka bir tatlı ve baharatlı roman yazmam gerekiyordu çünkü hiçbir şey ökseotu ve karla bir tutam romantizm ve tatil neşesinden daha iyi eşleşemez.

Tatil Babası, huysuz bir milyarderin en iyi arkadaşının güneş ışığı kız kardeşine aşık olduğu, yaş farkına sarılmış, sadece bir yatak baharatlı bir tatil romanıdır. Bu, sizi tatil ruhuna sokmayı amaçlayan hızlı tempolu, düşük dramalı ve hafif yürekli bir hikaye.

Tatilci Baba açık cinsel içerik ve küfür içermekte, bir ebeveynin ölümünden ve bir ebeveynin yokluğundan bahsetmektedir.

Okumak sizin mutlu yeriniz olmalıdır; önce kendinizi, ihtiyaçlarınızı ve mutluluğunuzu seçin!

Xoxo,
Ann Einerson

Noel'den bir hafta önceydi ve ağabeyinin en iyi arkadaşı
şehre dönmüştü.
Brooks geri dönmezse, bu yıl büyükannesinin kaşlarını
çattıracaktı.
En iyi arkadaşının küçük kız kardeşini tamamen unutarak
büyük şehre taşındı.
Ama Lila pek de küçük olmayan aşkını asla unutmadı, her ne
kadar onun bundan haberi olmasa da.
Olamaz! Bu da ne? Bir tatil düğünü yapılması gerekiyor.
Lila'nın sadece dört günü vardır, yoksa gelinin üzülmeye riski
vardır.
Brooks ve Lila bu çifti evlendirmek için birlikte çalışmak
zorunda kalacaklar.
Tabii ki bu küçük handa sadece bir yatak olacak.
Brooks biraz huysuzdur ama Lila onun gizli güneş
ışığıdır.
Gözlerinin içine bakıp "Sen benimsin" demesi uzun
sürmeyecek.

PROLOGUE

Brooks

Saatime bir kez daha bakınca bir saat geciktiğimi anlıyorum.

Bu harika.

Andrew nişan partisine geç kaldığım için bana çok kızacak, özellikle de daha önce telefonda konuştuğumuzda zamanında gelmemi hatırlattıktan sonra.

Son merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve çatı katındaki terasa çıkarken kravatımı çözüyorum. Ağustos sonu için serin bir akşam ve hava, bardaklarda şingırdayan buzların yumuşak tınısı ve birbirine karışan konukların sohbetiyle dolu.

Burada en az yüz kişi olmalı. Sosyalleşme havamda olmadığım için gitmek istiyorum. Ama zaten hiç öyle değilimdir. Ofisimde prodüksiyon programlarını gözden geçirmeyi ya da evde yapımcılarımın gönderdiği son senaryoları incelemeyi tercih ederim.

Andrew terasın karşısından adımı haykırdığında bara bakıyordum. Konuşmasını yarıda kesip bana doğru geliyor ve bu işten sıyrılma şansımı ortadan kaldırıyor.

"Geç kaldın," diyor bana ulaştığında. Omuz silkiyorum. "Acil bir işim vardı."

Stüdyomdaki A-list aktrislerden biri olan Clara Victor, yönetmenin senaryo değişiklikleri üzerine küplere bindi ve işleri yoluna koymak için bizzat film setine gitmezsem çekip gitmekle tehdit etti. Bir film stüdyosunun CEO'su olmanın bir dezavantajı, öfke nöbeti geçiren oyuncular için bile terapist, müzakereci ve sorun çözücü rolünü oynamaktır. Clara, bu işi halledebileceğini düşündü.

beni parmağında oynattı - spoiler uyarısı, oynatmadı. Bunun yerine ona bir ültimatom verdim: yönetmenin revizyonlarını kabul et ya da değiştir. Başrol n  üstlendiği aksiyon filminin prodüksiyonunun henüz ilk aşamalarındayız, dolayısıyla gerekirse yeniden rol vermeyi düşünebiliriz.

Samalıklara ayıracak vaktim yok, hele de herkesin değiştirilebilir olduğunu unutan kendini beğenmiş ünlülerin saçmalıklarına hiç yok. SkyBound Studios ile sözleşmesi olan yeteneklerle ya da şov dünyasındaki herhangi biriyle ilişki kurmaktan kaınmamın bir nedeni var. Onların egolarını yönetmek tam zamanlı bir iş, üstelik kişisel dramayı da işin içine katmadan.

Andrew kollarını göğsünde kavuşturarak alay eder. "Ah,  yle mi? Parti başladığından beri telefonum en az on beş kez çaldı ama Hannah'ya bu gece alışmayacağıma söz verdim."

Elimi yüzüme sürüyorum. Bir iş telefonunu görmezden gelme fikri bile beni tedirgin ediyor. "Acil mesajınız olup olmadığını kontrol etmemi ister misiniz?" Teklif ediyorum.

"Hayır." El sallayarak beni başından savdı. "Büyük ihtimalle ikinci malik neleri için teklifini güncellemek isteyen bir müşteridir. Bekleyebilir. Hannah her zaman önce gelir."

Anlıyormuş gibi yaparak başımı sallıyorum. Özellikle de yüksek profilli müşterilerle uğraşırken işi nasıl bu kadar kolay ikinci plana atabildiğini asla anlayamayacağım. Yine de, sıradan yaklaşımına rağmen Andrew, Güney Kaliforniya'daki ünlüler ve varlıklı bireyler için en çok talep gören emlakçı.

Çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaşız. Starlight Pines, Vermont'ta büyüdü. Ailem her yaz ve Noel'i kasabanın tek hanı olan Whispering Pines'in sahibi olan b y kannemiz Kay ile orada geçirirdi.

Andrew ve ben liseden mezun olduktan sonra Kaliforniya'ya taşındık ve ben küçük bir prodüksiyon stüdyosunda staj yaparken bir daireyi paylaştık, o da emlakçılık lisansını alana kadar bir kafede çalıştı. On beş yıl sonra, ikimiz de başarılı kariyerler yaptık -Andrew kendi emlak firmasıyla, ben de sahibi ve CEO'su olarak

ülkenin en hızlı büyüyen prodüksiyon şirketi SkyBound Studios'un kurucusu.

Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra nişanlısı Hannah ile tanıştı. Yine de duygularını itiraf etmeleri yıllar, evlenme teklif etmesi ise daha da uzun sürmüştü. Bu yüzden Hannah'nın her zaman ilk sırada geldiğini, onsuz hayatın nasıl olduğunu bildiğini ve tek bir anı bile hafife almayı reddettiğini açıkladı.

Bana gelince, ben hayatımdan memnunum; bekâarım, başarılıyım ve romantizmi beyaz perdeye bırakıyorum.

Hannah neşeli bir gülümsemeye bize katılıyor, kahverengi gözleri heyecanla parlıyor. Andrew onu kendine çekiyor ve alnından öpüyor.

"Gelebildiğine çok sevindim Brooks," diye haykırıyor. "Beni buzul suyu ile kaynak suyu arasındaki farkla ilgili akıllara zarar bir tartışmadan kurtarmak için tam zamanında geldin. Ayakta uyuyakalacağımı düşünmüştüm." Dramatik bir şekilde iç çekiyor.

"Kulağa berbat geliyor," diye homurdandım.

"Oh, öyleydi," diye onaylıyor. "Bir grup Hollywood elitinin pahalı şişe suları olmadan nasıl yaşayamayacaklarını anlatmalarındansa kara tahtaya çivi çakmalarını dinlemeyi tercih ederim."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Kaliforniya'ya geldiğimde odak noktam tamamen başarıydı ve içime kapanıktım. Bir insan sosyal basamakları ne kadar tırmanırsa, etrafındaki insanlar da o kadar çekilmez olur. Bu yüzden Andrew ve Hannah etrafımda olmaya tahammül edebildiğim neredeyse tek kişiler.

"Los Angeles'ın merkezinde bir yoga stüdyosu açarsam böyle olur." Hannah iç geçiriyor. "İyi tarafından bakarsak, işler patlıyor. Bekleme listemiz bir mil uzunluğunda. Görünüşe göre herkes alternatif bir egzersiz ve yoğun programlarının koşuşturmacasından kurtulmak istiyor." Andrew onu hafifçe dürtüyor ve bana doğru başını sallıyor. "Kusura bakma Brooks, seni azarlamak istememiştim."

"Her şey yolunda," diyorum sıkı bir gülümsemeye. "Eminim kaynaşacak bir sürü başka misafiriniz vardır. Bir içki alıp muhtemelen dışarı çıkacağım."

"Henüz gidemezsin. Daha yeni geldin." Bana bir parça kâğıt ve siyah bir kalem uzatıyor, sonunda pes edip onları alana kadar uzatıyor.

"Bu ne için?" Şüpheyile sordum.

"Bingo oynuyoruz."

Başımı sallıyorum ve kâğıtla kalemi ona geri vermeye çalışıyorum. "Vermemeyi tercih ederim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Çok yazık. Dediğin gibi, bu benim nişan partim ve Andrew'un en iyi arkadaşı ve müstakbel sağdıci olarak sen de katılmak zorundasın," diyor sırtarak.

Destek almak için Andrew'a bakıyorum ama o ellerini teslimiyetle kaldırıyor. "Bana bakma," diyor. "Gösteriyi Hannah yönetiyor. O ne derse o olur."

"Ayrıca, bu geleneksel Bingo değil. Çok daha eğlenceli. Macera anlayışın nerede senin?" Hannah şakacı bir şekilde beni dürtüyor. "Bir kez olsun eğlenceye katılmanın sana zararı olmaz. Ayrıca, Lila bu partiyi planlamak için çok çalıştı ve hazırladığı oyunlara katılmak istemediğini öğrenirse yıkılır."

Andrew'a döndüm. "Lila... kız kardeşin Lila mı?"

Başını salladı. "Evet. Genelde Hannah ve ben Starlight Pines'a onu ve ailemi görmeye gideriz ama onu bir kereliğine bizi ziyarete gelmesi için ikna ettim. Buradayken nişan partimizi organize etmeyi teklif etti."

Lila, Andrew ve benden sekiz yaş küçük. Onunla ilgili anılarımın çoğu, Andrew ve benim yaptığımız her şeye dahil olmak isteyen, büyük gözlüklü ve hevesli bir gülümsemeye sahip bir çocuğa ait. Onu en son on yıldan uzun bir süre önce Whispering Pines Inn'deki bir Noel partisinde görmüştüm. Dış telleri vardı ve uyum sağlamaya çalışıyor gibi görünse de onu öne çıkaran kırmızı bir tulum giyiyordu. Büyükannemi gölgelediğini hatırlıyorum.

ve hanı işletmenin çıkışlarını. Büyükanнем, Lila'nın orada etkinlik planlayıcısı olduğunu söyledi.

Andrew terasın etrafına göz gezdirir. "Lila buralarda bir yerde olmalı. İkinize arayı kapatmak için bir şans vermeyi umuyordum."

"Onu son gördüğümde Bingo kartlarını dağıtmaya yardım ediyordu," diye araya giriyor Hannah, elindeki kart yığını göstererek.

"Bunun için endişelenme. Meşgul gibi görünüyor," diyorum.

Andrew'u tanıyorsam, izin verirsem beni gece için şaperon rolü oynamaya ikna edecektir ve geçirdiğim günden sonra en son isteyeceğim şey yıllardır görmediğim biriyle havadan sudan konuşmaya çalışmaktır. Neyse ki o beni sıkıştıramadan bir çift yeni nişanlı arkadaşlarımı selamlamak için yanıma geliyor. Bunu uzaklaşmak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum ve Andrew'a başımı sallayarak ters yöne doğru ilerliyorum.

Genellikle partilerden uzak durur, ofisimin yalnızlığını ya da çatı katındaki dairemde sessiz bir geceyi tercih ederek nadir bir huzur anının tadını çıkarırım. Gerçek anlamda rahat hissettiğim tek yer Starlight Pines'ti ama babam öldükten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Ancak bundan kaçış yoktu, özellikle de Andrew benden sağdııcı olmamı istediğinden beri.

Diğer konuklarla sohbet etmekten kaçınmak için çatı katının çevresi boyunca dolaşıyorum. Burası benim film setlerimden biri gibi tropik bir cennete dönüştürülmüş. Parıldayan ışıklar minyatür palmiye ağaçlarının etrafına sarılmış, bambu mobilyalar katılımcılara dinlenebilecekleri bir yer sağlamak için stratejik olarak yerleştirilmiş. Köşede bir tiki bar var ve sunucular kalabalığın arasından geçerek konuklara hindistancevizi içinde servis edilen piña coladas ve çarkıfelek mojitoları sunuyor.

Sağımda, üzerinde Aşk, Kahkaha ve Sonsuza Dek Mutluluk yazan neon bir tabela ile aydınlatılmış bir fotoğraf kabini görüyorum. Yakındaki bir masanın üzerinde dev bir sahne sepeti var.

diğer konukların çektiğı fotoğraflarla dolu bir mantar pano ile.

Andrew ve Hannah'nın başka bir çiftle sohbete daldığını görünce omuzlarımı gevşetiyorum. Eğer Hannah beni burada tek başıma yakalarsa, beni fotoğraf çektmeye sürüklerdi.

Fotoğraf kabininin perdesini aralayan manikürlü bir el gördüğümde yoluma devam etmeye hazırlanıyorum. Bir an sonra bir kadın başını uzatıyor. Sarı saçları gevşek dalgalar halinde dalgalanırken, safir gözleri kalabalığı tararken gizemli bir şekilde parlıyor, varlığımdan habersiz, konsantre bir şekilde kaşlarını çatıyor.

Çatıdaki bir şeye bakıp soluk soluğa kalırken eli ağzına gittiğinde ilgimi çekiyor. Bakışlarını büfenin yanında duran bir adama doğru takip ediyorum. Ellerini ceplerine sokmuş, sanki birini arıyormuş gibi etrafı tarıyor. Adam bize doğru baktığı anda, kadın sanki bulunmak istemiyormuş gibi perdeyi çekip kapatıyor.

Normalde kendi işime bakardım ama onda büyüleyici bir şeyler var. Tüm sağduyuma rağmen kendimi fotoğraf kabine doğru ilerlerken ve daha yakından bakmak için perdeyi geri çekerken buluyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış. Bir süre sonra, "Merhaba," dedi, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda, içimi kaplayan alışılmadık sıcaklık beni hazırlıksız yakalıyor. Yumuşak gülümsemesi, başka tarafa bakmamı imkânsız hale getiriyor.

Buradan, dalgalanan suyun üzerinde dans eden güneş ışığı gibi parıldayan gözlerindeki altın benekleri seçebiliyorum. Bir tutam çil burnunun köprüsünü tozlandırıyor ve karşılığında beni incelerken dudakları dolgun, hafifçe ayrılmış. Yapılacak en mantıklı şey perdeyi kapatıp bu kadını yalnız bırakmak olurdu ama ben yerimde duramıyorum. Daha önce tanışmıştım.

Bir sürü çekici kadın var ama daha önce hiç böyle bir manyetik çekim hissetmemiştim.

Bu oldukça sinir bozucu.

"Görüyorum ki fotoğraf kabinini kişisel sığınağınıza dönüştürmüştünüz. Bütün gece burada kamp yapmayı mı planlıyorsun?" Merakımın doruğa çıktığını söyledim.

Bu işe karışmak gibi bir niyetim yok ama burada durduğumdan beri tek bir hece bile etmeyen bir yabancından etkilenmem sinirlerimi bozuyor.

Kadın bana hızlıca bir göz attıktan sonra omzumun üzerinden çatıya bakıyor. "Kendinizi kastetmediğiniz sürece fotoğraf kabini için bekleyen kimseyi göremiyorum. Eğer durum buysa, oturmaktan çekinmeyin." Yanındaki boş yeri okşayarak yana kayıyor, boynunda hafif bir kızarıklık belirliyor. "Çabuk olur musunuz lütfen?"

Fotoğraf kabinine daha yakından bakıyorum. İçerisi koyu renkli ahşap panellerle çerçevelenmiş ve eski fotoğraf makinesinin karşısındaki duvarda parıldayan ışıklar bir fon oluşturuyor. Yerleşik bank küçük, ancak iki kişinin sığabileceği genişlikte.

Daha fazla yaklaşmak kötü bir fikir, özellikle de onun tek bir bakışı bile kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmasına neden oluyorsa.

"Yapmamayı tercih ederim. Fotoğraf çekirmek bana göre değil."

Burnunu kıvırıyor. "Anlıyorum... ve tam olarak ne şey?" Son kelimeyi hava tırnaklarıyla vurguluyor.

Konuşmaya başlıyorum ama kadın tekrar arkama bakınca tereddüt ediyorum ve içgüdüsel olarak onun bakışlarını büfenin yanındaki adama doğru takip ediyorum. Adam bana doğru baktığında, kadının nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum ve ince parmakları koluma dolandığında şaşıyorum. Beni fotoğraf kabinine doğru çekerken hareketleri hızlı ve kararlı; dar alanda tökezlerken homurdanıyorum.

Perdeyi kapatmak için eğildiğinde ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. Saçları yanağımı sıyrıyor ve kokusu

Nane ve lavanta kokuları havayı dolduruyor ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

"Kaş çatmanın stres düzeyini artırabileceğini biliyor muydunuz? Gerçekten daha fazla gülümsemelisin." Parmağını çenesine vuruyor, gözlerinde şakacı bir parıltı oluşuyor.

"İsteksiz katılımcıları fotoğraf kabinlerinde rehin tutmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?" Ben deadpan.

Başka biri olsaydı, ona çoktan kaybolmasını söyledim. Yine de bu kadın o bulaşıcı gülümsemesiyle beni tamamen silahsızlandırdı. İçimde ilgimi çekmekten başka bir şey bulamıyorum ve serbest kalmakla tehdit eden sırtışla savaşmak zorunda kalıyorum.

Lanet olsun.

Dişlerimi sıktım ve kendimi sabitlemek için gözlerimi kapattım. Eğer kendi işime baksaydım, barda bir bardak viskimi yudumluyor olurdum. Fotoğraf kabininde saklanan çekici bir kadın tarafından rahatsız edilmiyor olurdum. Sanırım merakımın beni alt etmesine izin vermemin bedeli bu.

Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi açtığımda gizemli kadının bana baktığını görüyorum, bakışları yumuşak ama meraklı.

"Dur tahmin edeyim, Bingo da mı sana göre değil?" diye sorarak az önceki sorumu geçiştiriyor.

Kaşlarımı birleştirdim. "Ne?"

Hâlâ elimde tuttuğumu fark etmediğim Bingo kartını işaret ediyor. "Eğlenceli bir buz kırıcı gibi görünüyordu ama kartların üzerindeki yönergeleri kontrol etmeyi unuttum. İnternette sipariş verince böyle oluyor işte," diye mırıldanıyor, çoğunlukla kendi kendine. "Evli olsaydım ya da buradaki herkes gibi bir ilişkim olsaydı başka bir misafiri öpmek sorun olmazdı."

Onu yanlış duyduğumdan emin bir şekilde hızla Bingo kartıma bakıyorum. Yönergelere göz gezdiriyorum: nişanlı çiftle selfie çekmek; aynı içkiyi sipariş eden birini bulmak; romantik bir şiiri dramatik bir şekilde okumak. Sonra fark ettim, başka bir misafiri öpüyorum.

Bu ipuçlarıyla bir Bingo kartı oluşturmanın iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?

Yine de oyunu kazanmaya çalışıyor olsaydım, o kareyi geçerken öpmeyi seçeceğim kadın o olurdu. Bakışlarım dolgun dudaklarında geziniyor ve dilimi dudak dikişlerinde gezdirip onu beni öpmeye ikna etme fikriyle hayal gücüm çılgına dönüyor.

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. "Bunun neden saklandığınla bir ilgisi var mı?" Bingo kartını gösteriyorum.

Başını sallıyor. "Hannah'nın yoga stüdyosunda çalışan Ricky, partideki tek bekârın biz olduğumuzdan bahsedip duruyordu, ona göre bu da o kareyi işaretlemek istiyorsak öpüşmek zorunda olduğumuz anlamına geliyordu." Kırmızı çiçekli elbisesinin etekleriyle oynuyor. "İçki almak için arkasını döndüğünde panikledim ve kaçtım. Fotoğraf kabininin boş olduğunu görünce içeri girdim ve partiye yeniden katılmadan önce ortalık sakinleşene kadar bekleyeceğimi düşündüm." Elleri kucagında birleştiriyor.

"Ve sen Ricky'yi öpmedin çünkü...?" Kendimi tutamadan soru ağzımdan çıkıverdi.

Onunla birkaç kez tanışma şanssızlığına uğradım. Her kadının kendisine bayılması gerektiğini düşünen bir tip. Bir keresinde stüdyoyu kapatırken Hannah'ya çıkma teklif etmeye çalışmıştı ama Andrew ortaya çıkıp kolunu Hannah'nın beline dolamış ve onu kendine doğru çekerek iddiasını ortaya koymuştu. Ricky bir daha onunla flört etmeye cesaret edemedi.

"Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama ilk aşamaya geçmeden önce bir erkeğin soyadını bilmek isterim." Kadının ağzı eğlenerek seğiriyor. "Ve beni bir randevuya çıkarmanın da zararı olmaz."

"Bu mantığa karşı çıkamam. Hâlâ adını bilmediğim için şimdiden bir adım gerideyim gibi görünüyor."

Birden, kalçasının benimkine dokunduğunun farkına vardım.

Kahretsin, daha bir içki bile içmedim ama doğru düzgün düşünemiyorum. Bütün gece uyumayıp bir sözleşmeyi incelediğim için uykusuz kalmış olmalıyım çünkü normalde çekici bir kadın karşısında dikkatimin bu kadar dağılması mümkün değil. Bu

Kafamın içindeki ses direnmemi söylüyor ama aramızdaki boşluğu kapatma dürtüsünden başka bir şeye odaklanmak imkansız.

Faydası yok.

Başımı kaldırdığımda gözleri kısılmış, sessiz bir yalvarışla bana bakıyor. Bakışları ağzıma kayıyor, dişleri alt dudağını sıyrıyor.

Bu kadını öpmek istiyorum.

Bu kadını öpmem lazım.

Ben çenesini kavrayıp yanağını okşarken hareketsiz kalıyor. Daha önce hayal ettiğim gibi dudaklarımı onunkilere sürtmek için eğildiğimde göz bebekleri büyüyor. Elleri kalçalarımın altına iniyor, parmakları pantolonumun kumaşına bastırıyor. Bu dokunuş, içimde orman yangını gibi tutuşan bir arzu kıvılcımını ateşliyor.

Bedenim öne doğru fırlıyor ve sahiplenici bir öpücükle ağzını yakalıyor. Yemyeşil dudakları pürüzsüz, parlak ve tadı taze çilek gibi. Beni içeri buyur etmek için ağzını açtığında kısık bir hırıltı çıkarıyorum.

"Kahretsin, tadının tatlı olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyorum.

Sözlerimden cesaret almış gibi alt dudağımı ısırıyor.

Onu kucağıma çekiyorum, bacakları bir tarafa sarkıyor ve elbisesi yukarı kalkıyor, bana doğru yerleşiyor, vücudu benimkine göre şekilleniyor. Ellerini enseme kavramak için kaydırıyor.

Sikim kıkına sürtünüyor ve içimde sallanırken baş döndürücü bir inilti çıkarıyor. İhtiyaçtan zonkluyorum, ona daha fazlasını vermenin eşiğindeyim, yumuşak bir tıkırtı ve ardından ani bir parıltı beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Neydi o?" diye sordum.

Tepkimi ölçercesine beni dikkatle inceleyen kadının bakışlarıyla karşılaşıyorum. Saçları tuttuğum için dağılmış, göğsü maraton koşmuş gibi kabarmış ve göz bebekleri büyümüş.

"Sanırım bu-" Bir başka klik sesi ve ardından flaş onun sözünü kesiyor. "Fotoğraf kabini, fotoğrafımızı çekiyorlar. Bu

her seferinde iki tane almak üzere programlanmıştır."

"Tanrıya şükür, yoksa o flaş yüzünden retinalarımız yanabilirdi," diyorum, görüşümü netleştirmek için hâlâ gözlerimi kırptıştırarak. "Bu şeyin çalışması için basman gereken bir düğmesi yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Harekete duyarlı ama sanırım sensör biraz fazla hassas," diyor yumuşak bir gülümsemeyle, derin bir kızarıklık yanaklarını boyuyor.

Fotoğrafımızın öpüşmemiz sırasında çekilmiş olması beni rahatsız etmeli, ama aklımda daha ağır basan bir şey var.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Gülümsemesi kayboluyor, yüzünde bir hayal kırıklığı gölgesi beliriyor. "Lila," diye fısıldıyor, biraz uzaklaşarak.

Tam o sırada yanındaki bankta duran Bingo kartlarını fark ediyorum ve daha önce söyledikleri aklımda canlanıyor. Kartların üzerindeki yönergeleri kontrol etmeyi unutmuşum. İnternette sipariş edince böyle oluyor işte.

Vay anasını.

Az önce en iyi arkadaşımın kız kardeşini öptüm. Hem de nişan partisinde.

Lila'yı daha önce tanımadığım gerçeğini kabullenmekte zorlanınca nutkum tutuldu. Utangaç bir genç kızdan çarpıcı derecede güzel ve kendine güvenen bir kadına dönüşmüştü. Gözlükleri gitmiş, bana çarpıcı mavi gözlerinin filtresiz bir görüntüsünü veriyor. Diş tellerinin yerini, dolgun dudaklarının çerçevelediği mükemmel düzlükteki dişlerini ortaya çıkaran ışıltılı bir gülümseme almış. Kendimi eğilip bir öpücük daha çalmak isterken yakalıyorum, sadece kıvılcımın bir tesadüf mü yoksa daha fazlası mı olduğunu görmek için.

Ciddiyim. Neyim var benim böyle?

Aramızda boşluk yaratmak için onu yavaşça bankın üzerine bıraktım. "Gitmeliyim."

Lila'nın gülümsemesi duraksıyor, yüz hatlarında kısa bir keder titreşimi beliriyor ve hemen ardından bunu gizliyor. "Oh, tamam. Seni görmek güzeldi Brooks."

Duraksıyorum, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Beni hatırlıyor musun?" Hatırlayabileceği hiç aklıma gelmemiştir ama hatırlaması garip bir şekilde tatmin edici.

Bana bulaşıcı bir sırtıyla bakıyor. "Tabii ki biliyorum. Büyükkannen sürekli senden ve kardeşlerinden bahsediyor. Ayrıca, seni son gördüğümünden beri pek değişmemişsin." Duraklıyor, beni inceliyormuş gibi başını eğiyor. "Birkaç kır saç ve daha sert bir duruş dışında," diye dalga geçiyor, parmaklarını şakağımda gezdiriyor.

İçimde titreşen beklenmedik enerji vızıltısı dengemi bozuyor. Lila'nın bakışları benimkilere kilitlenirken, eli saçlarımda dolaşırken nefes alış veriş sığılaşıyor ve aramızdaki aynı inkar edilemez çekimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Karşı koyamayarak parmaklarımı yavaş ve bilinçli hareketlerle kolunda gezdiriyor, teninin dokunuşumdaki sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi çatırdıyor, hava arzuyla kalınlaşıyor. Parmaklarım çene çizgisini takip etmek ve boynunun narin kıvrımını keşfetmek için kaşınıyor, onu daha yakına çekip dudaklarını tekrar talep ediyorum.

O senin en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi, ahmak.

Hatırlatma bir kova soğuk su gibi üzerime çökerken bedenim kaskatı kesiliyor. Bir çizgiyi çoktan aştım; bir başkasını aşamam. Lila'nın geldiğini hiç görmediğim bir cazibesi var ve şimdi kendimi tuttuğum her saniye kaybettiğim bir savaşmış gibi geliyor.

Keskin bir nefes alıyorum, kararlılığımı toplarken elimi yanıma götürüyorum. "Bu olmamalıydı." Ses tonum sert, bir yanımin onun olduğu yerde kalmasını dilediğini saklıyor.

Lila irkilerek elini geri çeker.

Göğsümde keskin bir suçluluk duygusu sıkışıyor ama onu bir kenara itiyorum. "Gitmek zorundayım."

"Anlıyorum. Hoşça kal Brooks," diyor, omuzları çöküyor.

Dürtülerime yenik düşüp pişman olabileceğimiz başka bir şey yapmadan önce fotoğraf kabininden hızla çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hızlı bir çıkış yapmaya hazırlanıyordum ama dışarıdaki yuvada duran fotoğrafları görünce planım suya düştü. Etrafa hızlıca bir göz atıp kimsenin izlemediğini doğruladığımda, fotoğraf şeridini alıp saklamak için takım elbisemin cebine gizlice sokuyorum.

Lila'nın bir erkeğin onu dışarı çıkarmasını istemesiyle ilgili yorumu aklımdan çıkmıyor. Huysuz bir orospu çocuğu olabilirim, ama onunla birlikte olma şansı için bir geceliğine yumuşardım. Onu şehrin en pahalı restoranına götürür ve en iyi şaraplarından sipariş ederdim. Onun gibi bir kadın her şeyin en iyisini hak eder. Ayrıca hiçbir zaman randevunun öpüşmeden önce gelmesi gerektiğini söylemedi. Peki ona daha fazlasını vermeden kaçtığım için neden kötü hissediyorum?

Arkama bakmıyorum, bakarsam ona döneceğimden endişeleniyorum.

Çıkışa doğru ilerlerken, az önce onunla paylaştığım beklenmedik an zihnimde uğulduyor. Ona dokunduğumu hatırlayınca ellerim titriyor. Neyse ki ülkenin diğer ucunda yaşıyor çünkü onunla daha fazla zaman geçirseydim, tüm kısıtlamalarımın pencereden dışarı çıkacağını hissediyorum. Bu haliyle, monoton rutinime geri dönebilir ve karşılaşmamız hiç olmamış gibi davranabilirim.

CHAPTER 1

Lila

DÖRT AY SONRA

Annemle babamın arka verandasından, "Winston, lütfen acele et; dışarısı buz gibi," diye yalvarıyorum.

Duraksıyor, burnunu tekrar kara gömmeden önce yalvarışımı düşünüyormuş gibi başını eğiyor. Kısa bacakları derin kar yığınlarına batmaya devam ediyor ama bu onu soğuğa ve onu içeri sokma çabalarımın aldırmandan tek bir düşünceyle kazmaktan alıkoymuyor. İşin içine fıstık ezmeli bisküvi girmediği sürece seçici bir işitme ustası.

İçimi çekiyorum, ceketimi daha sıkı sarıyorum ve bitirmesini bekliyorum. Çoğu dachshund kardan uzak dururken, Winston ona kişisel oyun alanı gibi davranıyor, acı soğuktan ya da karın neredeyse onun boyu kadar olmasından etkilenmiyor.

Cebimdeki telefonum çaldığında bir an için soğuk havadan uzaklaşıyorum.

Ekranda Fallon'un adını gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kendisiyle birkaç yıl önce, müşterilerim benim etkinlik planlayıcısı olarak çalıştığım Whispering Pines Inn'deki düğünlerini hazırlaması için onu çağırdıklarında tanıştığım özel bir şef. Hemen kaynaştık ve farklı yerlerde yaşamamıza rağmen o zamandan beri birbirimize çok yakınız.

Fallon: Hatırlat Ben neden I New York'a taşınmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?

Lila: Çünkü Londra'da yaşamaktan bıkmıştınız ve yeni bir macera istiyordunuz.

Fallon: En iyi arkadaşım olarak, düşünmeden karar vermemi engellemek senin görevin.

Lila: Nasıl unutabilirim ki? Bir dahaki sefere farklı bir ülkeye taşınmadan önce iki kez düşünmeniz gerektiğini size bizzat hatırlatmak için uçağa atlayacağım dan emin olabilirsiniz.

Fallon: İşte bu daha iyi.

Fallon: Ailenle tatil nasıl geçiyor?

Lila: Harika! Yılın bu zamanlarını sevdiğimi biliyorsun!

Lila: Andrew ve Hannah dün geldiler, ben de Noel boyunca çalışmak zorunda kalmadan önce bugünü onlarla geçiriyorum, yarın gelecek bir düğün partisiyle ilgileniyorum.

Fallon: Taşınmayı hiç düşündün mü? Her zaman New York'ta bana katılabilirsin ve birlikte sorgulanabilir seçimler yapabiliriz.

Fallon: Ya da Güney Kaliforniya'ya ne dersiniz? Andrew ve Hannah'nın bağlantılarıyla orada kolayca kendi etkinlik planlama şirketinizi kurabilirsiniz.

Bir süredir taşınma fikrini düşünüyordum ama Starlight Pines benim evim ve başka bir yerde yeniden başlama fikri ürkütücü. Ayrıca, otelin sahibi ve benim için bir büyükanne figürü olan Kay Claus geçen ay bir sağlık sorunu yaşadı. İşleri tek başına yürütmesi için onu yalnız bırakmaya gönlüm el vermiyor.

Hanın arkasındaki küçük bir kulübede yaşıyorum ve etkinlikleri yönetmenin yanı sıra, ona bakım, ayak işleri ve ihtiyaç duyduğu diğer her şeyde yardımcı oluyorum.

Lila: Şu anda Starlight Pines'ı terk edemem ama taşınmayı da düşünmüyorum. gelecek yıl.

Fallon: Seni tutacağım! Hayatının macerasını yaşamayı hak ediyorsun.

Lila: New York'ta yaptığın gibi mi?

Fallon: Touché

Fallon: Dün geceki randevumu anlatmayı unuttum. Annesiyle yaşadığını ve evcil bir tarantulası olduğunu söylediğinde oradan yeterince hızlı çıkamadım.

Senin macera peşinde olduğunu sanıyordum.

Fallon: Tüylü dev bir örümcekle aynı odada uyumaktan rahatsız olmayacağını mı söylüyorsun?

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Kim bir örümceği evcil hayvan olarak besler ya da daha iyisi onun iyi bir sohbet parçası olduğunu düşünür ki? Flaş haber: Değil.

Kesinlikle hayır! Tepelere kaçırdım.

Fallon: Ben de onu diyorum.

Fallon: Kahretsin, gitmem gerek.

Fallon: Doğranmış salatam için tavuğu neredeyse yakıyordum ve müşterim

yemek için bir dakika daha beklemek
zorunda kalırsa küplere biner.

Lila: Sorun değil. Sonra konuşuruz!

Telefonumu elimden bırakamadan, yeni bir iş e-postası aldığımı bildiren bir bildirim beliriyor. Sadece dört gün sonra, Noel'de evlenecek olan gelin Frankie'den geldiğini fark edince kaşlarımı çatıyorum.

Düğün ekibi yarın öğleden sonra gelecek. Handaki odaların çoğu bir yıldan uzun süredir dolu olduğu için yakınlarda büyük bir kulübe kiraladılar. Özellikle tatil dönünleri handa popülerdir ve orada çalışmaya başladığımdan bu yana her yıl en az bir düğün yaptık.

Düğünler ve Noel en sevdiğim iki şeydir. Hiçbir şey, kış harikalar diyarı dekoruyla çevrili koridorda yürüyen bir gelinle kıyaslanamaz; gelin ve damat yeminlerini ederken pencerenin dışına kar taneleri düşüyor.

E-postayı gözden geçirirken omuzlarım çöküyor. Frankie ve nişanlısı düğünlerini ertelemeye karar vermişler ve Hamptons'da bir yaz düğünü yapmayı tercih etmişler. Babasının borçlarının tamamını çoktan havale ettiğini söylüyor - ki sanırım babası bir ilaç yöneticisiyken ve para önemli değilken bu bir sorun değil. Bu durum, üzerime çöken hayal kırıklığını ve üç aylık hazırlığın boşa gittiğini fark ettiğimde yaşadığım acıyı silmiyor.

Winston'ın havlaması acıma partimi böldü. Arka kapıyı tırmalıyor ve yeterince hızlı hareket etmediğimde sabırsızca mızızlanıyor.

Yeni ortaya çıkan aceleciliğine gülmekten kendimi alamıyorum. "Oh, yani şimdi içeri girmek mi istiyorsun?" Tekrar havlıyor ve ben de onun bu tiyatrosuna gözlerimi deviriyorum. Kapıyı açarken, "Tamam, tamam, geliyorum," diye onu temin ediyorum.

Mutfağı atlayarak içeri giriyor ve koridordan hızla geçerek ön oturma odasında kayboluyor. Ayakkabılarımı çıkarıp ceketimi astıktan sonra peşinden gidiyorum.

Oraya vardığımda beni çıtırdayan ateşin sıcaklığı karşılıyor. Annem ve babam ekose kanepeye kıvrılmış, Andrew ve Hannah da karşılarındaki minderlere oturmuşlardı. Hepsi bir Scrabble oyununun oynandığı sehpanın etrafında toplanmışlar. Dün gece süslediğimiz Noel ağacı köşeye kurulmuş, parıldayan ışıklar, patlamış mısır dizileri ve kırmızı beyaz süslerle bezenmiş.

Andrew ve Hannah istedikleri kadar sık ziyaret edemeseler de tatillerini ailem ve benimle birlikte Starlight Pines'ta geçirmeye her zaman öncelik veriyorlar. Şimdi nişanlı olduklarına göre, onları burada ağırlamak daha da özel.

İçimi kaplayan kıskançlık duygusunu bastıramıyorum. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca ülkenin dört bir yanından gelinlerin Whispering Pines'ta hayallerindeki düğünleri planlamalarına yardımcı oldum. Çocukluk arkadaşlarımdan çoğu artık evlendi ve taşındı. Bir zamanlar asla yuva kurmayacağına yemin eden erkek kardeşim bile mükemmel eşini buldu ve benim kaderimde sonsuza kadar düğün planlayıcısı olmak ve asla gelin olmamak mı var sorusunu sormama neden oldu. Güvensizliğimin Andrew ve Hannah için duyduğum heyecanı gölgelemesine izin verdiğim için içimi bir pişmanlık duygusu kaplıyor, çünkü onların dünyadaki tüm mutluluğu hak ettiklerini biliyorum.

Winston'ın annemin yanında kendini evinde gibi hissettiğini ve annemin onun için hazırladığı fıstık ezmeli bisküviyi mideye indirdiğini fark ediyorum. Benim varlığımı görmezden gelerek mutlu bir şekilde kuyruğunu sallıyor. Benimle aynı yatakta yatmasına izin verdiğim, her gün karnını okşadığım ve en sevdiği oyuncacı su aygırını parçalara ayırdığında yerine yenisini koyduğum için en sevdiği kişi olduğumu düşünebilirsiniz. Bunun yerine, sadakati ona en çok ilgi gösteren kişiye kayıyor. Hain.

Annem onun en sevdiği kişi olma konusunda güçlü bir rakip. Onu en sevdiği atıştırmalıklarla şımartır, yanında bir rampa tutar.

ziyarete geldiğinde kanepeye koyuyor ve ona etkileyici bir kazak seçkisi hazırlıyor. Şu anda giydiği, el dikişli ren geyikleriyle süslü mavi beyaz kazak, ona dört ayaklı torunu gibi davrandığının kanıtı. Ve Winston bunu kendi avantajına kullanmaktan çekinmiyor.

Babam son taşını tahtaya yerleştiriyor ve puanını cep boy not defterine not ediyor. Sırasını bitirdiğinde tel çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bana bakıyor. "Neredeyse bitti evlat. Bir sonraki oyunda benim yerimi alabilirsin" diyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Sorun değil baba. İzlemeyi tercih ederim."

Çenesini ovuşturuyor. "Ama Scrabble'ı seviyorsun," diye hatırlatıyor bana. "Ve çalışmakla meşgul olacağın için Noel'den önce bir daha oynama şansın olmayabilir."

Bu hatırlatma bana derin bir nefes aldırıyor ve kollarımı kendime doğru çekiyorum. Frankie'nin iptal edilen düğününün beni hayal kırıklığına uğratmasına engel olamıyorum. Hâlâ maaş alıyor olsam ve bu tatil sezonunda ailemle daha fazla vakit geçireceğim için heyecanlanmam gerekse de, harcadığım onca emeğin boşa gittiğini düşünmemek elde değil.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Lila?" diye soruyor annem, sesi nazik.

Odadaki herkes bana doğru bakıyor ve cevap vermemi bekliyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve bakışlarımı yere indiriyorum. "Noel günü evlenecek olan gelinden az önce bir e-posta aldım ve bana karar verdiğini söyledi-" Cümlem kapı ziline sesiyle yarıda kesildi.

Babam kaşlarını çatıyor. "Birini mi bekliyoruz?" diye soruyor anneme.

"Muhtemelen Brooks'tur," diye araya giriyor Andrew. "Büyükkannesini ziyaret etmek için şehre geldi. Ona havaalanından bir araç kiralamasını ve buraya bırakmasını söyledim, böylece arabayla gidebiliriz."

"Yolun dışında olduğu için onu hana götüreceğim." Bana döndü. "Lila, onu içeri alır mısın?"

Brooks burada mı?

Bakışlarım kapıya yöneliyor ve bu ihtimal karşısında kalbim küt küt atıyor. Kay, onun ya da kardeşlerinin ziyareti hakkında hiçbir şey söylemedi ve eminim geleceklerini bilseydi bana söylerdi. Andrew ve Hannah'nın nişan partisinde Brooks ve benim fotoğraf kabinine sıkışmış halimiz aklımdan geçerken ellerim nemleniyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. Aradan dört ay geçtikten sonra bu anı bana uzak bir rüya, sadece bir hayal ürünü gibi geliyor.

Andrew'un sesini duyduğumda biraz sersemlemiş bir şekilde göz kırpyorum. "Pardon, ne dedin sen?"

Kaşlarını kaldırdı. "Brooks kapıda. Onu içeri alabilir misin?"

Yanaklarıma sıcak bir kızarıklık yayılıyor. "Evet, tabii ki."

Otomatik pilota girişe doğru ilerliyorum, ellerim yanlarımda sıkıca kenetlenmiş.

Winston zaten oradaydı, kuyruğu heyecanla sallanıyordu, kim gelirse gelsin onu selamlamaya hevesliydi. Muhtemelen kendisine her zaman ödül getiren postacının geldiğini sanıyor. Winston, ailemin evinde ya da otelde postacıyı her gördüğünde havlamaması karşılığında fıstık ezmeli bisküvileri ya da tavuk ödülleriyle memnuniyetle kabul edeceğini çok önceden belli etmişti.

Tereddütle tutamağa uzanırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Önemli bir şey değil. On iki yaşımdan beri aşık olduğum ve yollarımız en son kesiştiğinde bir fotoğraf kabininde öpüştüğüm adamla yüzleşmek üzereyim. Tamamen normal, değil mi?

Bunu yapabilirsin.

Kendime güvenimi artırmaya çalışırken bu mantra kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor. Tüm çabalarıma rağmen dizlerimin bağı çözüldü ve Brooks'u tekrar görme fikrinin

yıllar önce gömdüğümü sandığım eski hislerimi ateşlemedi. Görünüşe göre, ne kadar zaman geçerse geçsin, çocukluk aşkının yeniden ortaya çıkmasını engellemek mümkün değil.

Bir kapı sesi daha evin içinde yankılanıyor ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes alarak kendimi sabitliyorum.

Brooks Claus ailemin ön verandasında duruyor, uzun gövdesi kapı girişini dolduruyor. Özel dikim kömür rengi takım elbisesi geniş omuzlarına oturuyor ve ağzının sert çizgisi çenesinin keskinliğini vurguluyor.

Hatırladığımdan daha yakışıklıymış.

Gergin bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Hey, Brooks."

Başını salladı. "Lila." Soğuk selamlaması beni bir an için suskun bırakıyor, sessizlik her saniye daha da garipleşiyor.

"Beni içeri alacak mısın, yoksa burada kalıp donayım mı?" diye soruyor, kapının pervazına yaslanarak.

Açık sözlülüğüne hazırlıksız yakalandığım için sertçe yutkunuyorum. "Doğru, özür dilerim." İçeri girmesi için işaret ederek kenara çekildim.

Brooks girişe adımını attığında Winston sertçe havlar, postacı olmadığı için hayal kırıklığına uğradığı açıktır. Konusunu ölçüp biçen bir cetvel güveniyle Brooks'un etrafında döner.

Brooks elindekini duvara bırakıyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Harika, tavırlı bir köpek," diye mırıldanıyor.

"Adı Winston," diye düzeltiyorum onu.

"Burayı o yönetiyormuş gibi davranmak gibi bir alışkanlığı var mı?"

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Bilgin olsun, o mükemmel bir karakter yargıcıdır ve senden etkilenmediği çok açık."

Winston dramatik bir of çeker ve Brooks'a, bu adamın zamanını harcamaya değmeyeceğini kabul ettiğini söylercesine şüpheli bir bakış fırlattıktan sonra öfkeli bir kuyruk hareketiyle oturma odasına doğru koşmaya başlar.

"Brooks, geldiğine sevindim dostum," diye sesleniyor kardeşim oturma odasından.

Ön kapıyı kapatıp Brooks'un arkasına takılıyorum ve tüm ailemin onu karşılamasını izliyorum. Annem ayağa kalkıyor ve sert duruşundan etkilenmemiş bir şekilde onu kucaklıyor. Yazları ve tatillerde yaptığı ziyaretler sırasında bizim evde de en az handa geçirdiği kadar zaman geçirirdi ve ailem onu kendilerinden biri olarak görürdü.

Hepimiz oturduktan sonra annem bana döndü. "Lila, daha önce bize anlatmaya çalıştığın şey neydi?"

Brooks dahil herkes bana bakıyor.

"Otelde rezervasyon yaptırdığımız Noel düğünü iptal edildi. Gelin son anda bu yaz Hamptons'da evlenmeyi tercih etti."

Annemin gözleri anlayışla yumuşuyor. "Bunu duyduğuma üzıldüm tatlım. Tüm satıcılarla görüşmeleri iptal ettin mi?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Neyse ki gelinin babası düğün masraflarının tamamını karşıladı, bu yüzden herkesin masrafları karşılanacak."

Genellikle doğrudan tedarikçilerle koordinasyon kuruyorum ve gelinlerin düğün planlarıyla ilgili olarak yalnızca benimle iletişim kurmalarına izin veriyorum.

"Han bir Noel düğünü için mükemmel bir ortam," diyor annem. "Ne yazık ki bu yıl orada bir düğün olmayacak." Bakışlarını Andrew ve Hannah'ya çeviriyor. "Siz de aynı fikirde değil misiniz?" Ses tonu aldatıcı bir şekilde rahat.

Neyin peşinde?

Henüz bir tarih belirlemedikleri ya da düğün için bir mekan seçmedikleri için hayal kırıklığına uğradığı bir sır değil. Uzun zamandır beklediklerini düşünürsek, bunu anlayabiliyorum.

Andrew Kaliforniya'ya taşındıktan kısa bir süre sonra Hannah ile tanıştı. Hannah duygularını itiraf edip Andrew'a bir ultimatoma verene kadar yaklaşık on yıl boyunca arkadaş kaldılar: ya bir sonraki adımı atacak ya da onu bırakacaktı. O zamandan beri birlikteler ve üç ay önce nihayet evlenme teklif ettiğinde ailemiz çok sevindi.

Andrew iç geçirir. "Anne, bunu konuşmuştuk, hatırladın mı? Hannah ve ben hazır olduğumuzda bir tarih belirleyeceğiz."

Hannah bir elini onun koluna koyuyor. "Han yılın bu zamanı karla kaplı ağaçları ve her yerde parıldayan ışıklarıyla muhteşemdir. Mükemmel bir romantik kış düğünü olurdu, sence de öyle değil mi? Bizim düğünümüz," diye ekliyor çekingen bir tavırla, onu dikkatle izleyerek.

Andrew'un yüz ifadesi düşünceli bir ifadeden sıcak bir gülümsemeye dönüşür. "Harika bir yer ama California'da evlenmek isteyeceğinizi düşünmüştüm."

Hannah başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Senin yoğun çalışma programın ve sürekli değişen konuk listemizi koordine etmeye çalışmamız arasında herkes için uygun bir tarih belirlemek imkânsızdı. Nişan partimiz çok güzeldi ama sadece bize özel bir şey olmaktan çok, iş arkadaşlarımız ve sektör profesyonelleri için bir ağ kurma etkinliği gibiydi." Duraksıyor ve onun elini sıkıyor. "Eşin olmak için daha fazla beklemek istemiyorum ve hayatımızdaki en önemli insanlar bu odada." Brooks'u, annemle babamı ve beni işaret ediyor. "Ne diyorsun, Drew? Noel'de Whispering Pines Inn'de benimle evlenir misin?"

Hannah tek çocuk ve ailesiyle bir ilişkisi yok. Bu yüzden yıllar içinde bizim ailemiz onun ailesi oldu.

Andrew eğilip onu alnından öpüyor, ağzının kenarında bir sırıtış belirliyor. "Senin için her şeyi yaparım bebeğim."

Annem ellerini birbirine vuruyor. "Aman Tanrım. Bu en iyi haber. Sence de öyle değil mi Ryan?" Babama dönüyor.

Kıkırdıyor. "Evet canım, bu harika bir haber."

"Ne düşünüyorsun, Lila? Dört gün içinde yeni bir düğün hazırlayabilir misin?" Hannah yüzünde umutlu bir gülümsemeyle soruyor. "Eminim orijinal düğün için planladığın süslemelerin ve etkinliklerin çoğunu kullanabiliriz."

Farkına vardığımda elimi yüzümde gezdirdim. Sonunda bir ev kurmalarının heyecanına o kadar kapılmışım ki

lojistiği unuttuğum bir tarih. Yüzlerce düğün planladım ama hiçbirisi bu kadar kısa sürede olmamıştı. Henüz satıcılarla iptal için iletişime geçmemiş olmam iyi bir şey, yani teoride bunu gerçekleştirmek için mevcut planları yeniden kullanabilirim. Ancak, Hannah'nın hayalindeki düğünden daha azına razı olduğunu hissetmesini asla istemem.

Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Tek bir şartla düğününüzü planlamaktan onur duyarım. Bu sizin özel gününüz ve kısa süre içinde elimizden geldiğince sizin tercihlerinize uygun olmasını sağlayacağız. Ne isterseniz, onu gerçekleştireceğiz."

"Teşekkür ederim, Lila," diye haykırıyor. "Baş nedimem olur musun? Hayatımın en önemli gününde yanımda olmasını tercih edeceğim başka kimse yok."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ama yine de "Çok isterim" demeyi başarıyorum.

O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim gibi ve onun büyük gününün bir parçası olmak sonsuza dek değer vereceğim bir ayrıcalık. Andrew onu bulduğunda piyangoyu kazandı ve büyük günlerini unutulmaz kılmaya yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum.

"Bu harika," diye söze giriyor Andrew. "Brooks'tan sağdıcım olmasını istedim bile, böylece düğün hazırlıklarında sana yardımcı olabilir. Otelde kalıyor, bu yüzden uygun olacak."

Brooks kaşlarını çattı. "Doğru ya, çünkü düğün hazırlıkları tam bana göre."

"Neden olmasın? Koca bir stüdyoyu yönetme deneyimine sahipsin, bu yüzden bir düğün planlamak çocuk oyuncağı olmalı."

"Milyonlarca dolarlık filmleri yönetmek, bir düğünü koordine etmekten tamamen farklı bir oyundur."

"Oh, hadi ama," diye dürtüyor Andrew. "Bunu gözlerin kapalıyken de yapabilirsin."

Bir elimi kalçama koyup kardeşime ters ters bakıyorum. "O kadar kolay değil. İletişime geçilecek konuklar, bulunacak dekorlar var. Paketlenecek iyiliklerden bahsetmiyorum bile."

Andrew sözümü kesip Brooks'a döndü. "Gördün mü, yardımına ihtiyacı var."

Brooks başını sallar. "Bu gerçekten iyi bir fikir değil. Burada profesyonel olan Lila," diyor ve bana bakmadan eliyle beni işaret ediyor. "İhtiyacı olan son şey benim ona engel olmam. Ayrıca, yarın Kaliforniya'ya dönmem gerekiyor."

"Ne için? Yeni yıla kadar olan son projenin çekimlerinin dün bittiğini söylemiştin. Acil bir şey olursa, biraz boş vaktiniz olduğunda halledebilirsiniz," diye öneriyor Andrew.

Brooks dikkatini Andrew'a yöneltmeden önce tereddütü hissedilir bir şekilde bana bakıyor. "İyi, ama sadece kolumu büküğün için," diye homurdanıyor.

Verdiği yanıt karşısında irkiliyorum; sözleri olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Belli ki isteksizliğinin sebebi benim.

Onu tekrar gördüğümde ne beklediğimden emin değilim, ama bu isteksizlik değildi. Şimdi fotoğraf kabinindeki kısa karşılaşmamızı romantikleştirip romantikleştirmedigimi merak ediyorum. Bir yanılsamadan başka bir şey olmayan eski bir gençlik aşkına mı tutunuyordum? Brooks'un bırakın düğün hazırlıklarında bana yardım etmeyi, burada olmaktan bile pek heyecan duymadığı acı bir şekilde ortada.

Eğer düğün için Starlight Pines'ta kalırsa, bunun kardeşime olan yükümlülüğümünden kaynaklanacağını unutmamalıyım.

-Nişan partisinde paylaştığımız bağ yüzünden değil. Aksini düşünmek saflık olurdu. Brooks'a göre bu, uzun zamandır unuttuğu kısa süreli bir muhakeme hatasından başka bir şey değildi.

Kay, tatil sezonunun büyüğü olduğunu söylemeyi seviyor, ancak ben bunun sadece cicili bicili ve iyi niyetlerle süslenmiş bir hüsnükuruntu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yine de küçük bir parçam hala bu yılın farklı olacağı ve Noel ruhunun her şeye rağmen sihrini göstereceği umudunu taşıyor.

CHAPTER 2

Brooks

Andrew, "GörünüŖe göre beklediğinden daha uzun süre burada kalacaksın," diyor. "Sağdııcımın düğününden kaçma ihtimali yok."

"Sanırım fazla seçeneğim yok, değil mi?" İsteksizmiş gibi davranarak cevap veriyorum.

"Hayır," diyor sırtarak.

Asıl planım büyükannemi kontrol etmek ve yarın Kaliforniya'ya geri dönmekti. Tatiller yılın en sevdiğim zamanları değil ve şimdiye kadar onları kutlamaktan kaçınmayı başardım. Ancak Andrew'un Noel düğünü ve büyükannemin mevsime olan sevgisi arasında, bu yıl bundan kaçış yok.

Andrew hâlâ düğünden bahsediyor ama söylediklerine odaklanmakta güçlük çekiyorum, havada uçuşan tatlı nane ve lavanta kokusu dikkatimi dağıtıyor ve çenemi sıkma neden oluyor. Silme çabalarımına rağmen son dört aydır hafızama kazınan kokunun aynısı.

Monroe'ların evine uğramamam gerektiğini bilmeliydim. Plan havaalanından doğruca hana gitmekti ama Andrew şehre geleceğimi öğrenince beni ailesinin yanına bırakmayı önerdi ve Whispering Pines Inn şehirden biraz uzakta olduğı için yolun geri kalanında beni o götürecekti.

Beklediğim son şey Lila'nın kapıyı açmasıydı. Tayt kırımlarını sarıyordu ve beni gördüğünde gözleri parlıyordu. Parmaklarım köprücük kemiğinin izini sürmek için kaşınıyordu.

kazağının bir omzundan kaydığını ve kremi teninin bir anlık görüntüsünü ortaya çıkardığını fark ettim.

Hatırladığımdan daha güzelmiş.

Ünlü bir film yapım stüdyosunu yönetmek kolay kolay sarsılmayacağım anlamına geliyor. Sık sık yüksek riskli kararlarla karşı karşıya kalıyorum ve her şey tehlikeyken bile soğukkanlılığımı korumayı öğrendim. Lazerle işime odaklanıyorum ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye yer bırakmıyorum.

Şimdiye kadar.

Son dört aydır Lila'nın gülümsemesi ve lirik kahkahaları zihnimde yankılanıyor. En kötüsü de o zamandan beri geceyi geçirme şansı bulduğum her kadını reddettim, hiçbirinin onunla kıyaslanamayacağı hissinden kurtulamadım. Lila ile sadece birkaç dakika geçirdikten ve bir fotoğraf kabininde öpüştükten sonra başka birini düşünmenin imkânsız hale gelmesi çok saçma.

"Brooks, geliyor musun?" Andrew dikkatimi çekmek için elini yüzüme doğru sallıyor.

Birkaç kez göz kırpıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Kıkırdarak başını sallıyor. "Whispering Pines'a gidiyoruz, böylece Lila bize etkinlik alanı için vizyonunu gösterebilecek ve düğüne hazırlanmamıza nasıl yardımcı olabileceğimizin özetini alabilecek." Etrafıma bakıyorum, girişte toplanmış bizi bekleyen ailesinin geri kalanını fark ediyorum.

Onlara katıldığımda gözlerim hemen Lila'yı buluyor. Merdivenlerin en alt basamağında oturmuş, botlarını giymek için eğilmiş. Çoraplarındaki ren geyiklerini ve tozluklarındaki şeker kamışı desenini fark edince sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Bayramları sevdiği kıyafet seçiminden belli oluyor.

Tişörtü yukarı sıyrılıp bir parça teni ortaya çıktığında parmaklarım yanımda esniyor. Bir elim kalçasında, onu kendime doğru çekerken, diğer elimi güneşin öptüğü saçlarında gezdirdiğim, bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırdığım, çene çizgisi boyunca öpücükler serpiştirdiğim görüntü zihnimde oynuyor.

Bu da neydi böyle?

"Brooks, Hannah ve benimle gelebilirsin." Başımı çevirdiğimde Andrew'un ön kapıdan çıktığını görüyorum.

"Ben de geliyorum." Bavulumu aldım ve onu takip ettim.

Tanrım, bu çok yakındı... çok yakın. Lila ile sadece beş dakikadır aynı odadayım ve şimdiden kendimi kontrol etmekte zorlanmaya başladım.

Onun benden sadece yirmi beş, yani sekiz yaş küçük olduğunu hatırlasam iyi olur. Ülkenin öbür ucunda yaşıyor ve büyük ihtimalle ailesi ona düğünde yardım etmenin ötesinde bir ilgim olduğunu bilse pek memnun olmazdı.

Otele giden araba yolculuğunun bana kafamı toparlamam için gereken alanı sağlayacağını umuyorum.

Whispering Pines Inn, buraya son gelişimden bu yana pek değişmemiş. Rustik ahşap kirişler, çam ve çobanpüskülü çelenklerle sarılmış tavan boyunca uzanıyor ve her kapıdan sarkan kırmızı kurdeleli çelenkler mekâna şenlikli bir dokunuş katıyor. Lobinin tavandan tabana pencereleri, uzaktaki sakin göl ve dağların panoramik manzarasını gözler önüne seriyor.

Bir grup misafir odanın karşısındaki masada toplanmış, masaya bir sürahi elma şarabı ve bir tabak zencefilli kurabiye konmuştur. Birkaç kişi, büyük bir şöminenin etrafına yerleştirilmiş deri sandalyeler ve kanepelerle tamamlanmış oturma alanına taşınmıştır. Şöminenin örtüsü, kızılıcıklar ve çanlarla süslenmiş, yaprak dökmeyen çelenklerle bezenmiştir.

Büyükannemin kardeşlerim ve benim için yaptığı işlemeli çoraplar ocakta asılı duruyor. Gözlerim en sondaki, önünde tren olan çoraba kayıyor. Büyükannem bunu babam çocukken yapmıştı. Noel onun

En sevdiğim tatil ve burada birlikte olduğumuz, ışıklar astığımız ve tatil için oteli süslediğimiz, işimiz bittiğinde büyükannemizin bizi sıcak çikolata ve ev yapımı biscotti ile ödüllendirdiği günler sanki dün gibi.

Lila'nın melodik kahkahası kasvetli düşüncelerimi kırıyor. Resepsiyon masasının yanında, ailesiyle düğün hazırlıkları hakkında konuşuyor.

Enerjisiyle uyumlu pembe bir palto giymiş, odayı zahmetsizce aydınlatıyor. Sarı saçları gevşekçe örülmüş, birkaç tutam yüzünü çerçeveliyor ve ben odanın karşısına geçip onları kulağının arkasına sıkıştırma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Brooks, ne hoş bir sürpriz." Büyükannem elinde taze bir tabak zencefilli kurabiye ile lobiye girdi. Onları ikram masasına koyduktan sonra beni karşılamaya geliyor ve sıkıca sarılmak için beni kendine çekiyor.

"Ziyarete geleceğini bana neden söylemedin?" diye soruyor.

Uzun zamandır buradan uzak durduğum için içimi yeni bir suçluluk dalgası kaplıyor. Şimdiye kadar, babam öldüğünden beri sadece bir kez gitmiştim. Yüzleşmeye hazır olmadığım eski bir yarayı yeniden açmak gibi hissettirdi.

"Bana ya da Jameson'a hasta olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyordun?" Açıkça soruyorum. "Her hafta telefonda konuşuyoruz ama geçen ay göğüs ağrısı ve nefes darlığı yaşadktan sonra hastaneye kaldırıldığından bahsetmedin."

"Lila'nın beni şehirdeki havalı bir kardiyoloğa gitmeye ikna etmesine izin vermemem gerektiğini bilmeliydim, o da gidip kardeşine ispiyonlayacaktı," diye mırıldandı.

Jameson Noel arifesinde gelecek ama onu daha erken kontrol edip edemeyeceğimi sordu. Küçük kardeşimiz Calder, Nepal'de dağlara tırmanarak ekstrem maceralarından birini yaşıyor. Yeni yıla kadar izinde olacak, bu da onu ulaşılamaz kılıyor, bu da Jameson gelene kadar işleri tek başıma halletmemi sağlıyor.

Gerçek şu ki, büyükannemin sağlık sorunu olmasaydı geri dönüp dönmeyeceğimden emin değilim.

"Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyorsun," diye ekliyor bir süre sonra. "Şimdi çok daha iyiyim, o yüzden endişelenmene gerek yok," diye elini sallayarak cevap veriyor.

Ona şüpheli bir bakış attım. "Büyükanne, kalp krizi geçirdin. Bu hiçbir şey olmamış gibi geçiştirebileceğin bir şey değil."

"Hafif bir kalp krizi," diye düzeltti beni. "Doktor sakın olduğum sürece endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

"Ve kendi başına bir han işletmeyi, ağırdan almayı mı düşünüyorsun?"

Alay ediyor. "Lütfen. Benim Lila'm var."

Kaşlarımı çatıyorum. "O sadece etkinlik planlayıcısı."

Büyükannem şakacı bir şekilde yanağımı sıkıyor. "Tatlım, o benim sağ kolum. Bunu onsuz yapamazdım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Etkinlik planlamasının yanı sıra, muhasebeden personel yönetimine kadar her şeyle ilgileniyor. Eskiden buralarda nasıl koşturduğunu, her zaman yardım etmeye hevesli olduğunu hatırlıyor musun?" Büyükannem soruyor. "Şimdi de öyle. Bazı günler benden daha iyi anladığını düşünüyorum. Ama başka istekleri de var, keşke onları benimle paylaşa. Yine de bana ve hana çok iyi bakıyor."

Sözleri içime işlerken pişmanlık göğsüme yerleşiyor. Buraya dönmüş olmaktan duyduğum rahatsızlık yerine büyükanneme öncelik vermeliydim. Ona yardım etme rolünü üstlenmek için kardeşlerim ve benden başka birine güvenmek zorunda kalması doğru değil.

Lila'nın bu sorumluluğu tek başına üstlenmesine izin verdiğim için hissettiğim suçluluk duygusunun artmasını beklemiyorum. Büyükanneme bakma işine ne kadar dahil olduğunun farkında olmasam da, daha dikkatli olmalıyım.

Büyükannem babamı tek başına büyüttü ve şimdi o öldüğüne göre, kardeşlerim ve ben onun geriye kalan tek ailesiyiz. Hepimizi ziyaret etmek için yolculuklar yapmasına rağmen, Starlight Pines

Onun evi ve hiçbir şey onu torunlarını tekrar aynı çatı altında görmekten daha mutlu edemezdi - çocukluğumuzdaki gibi sadece bir ziyaret için bile olsa.

Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini söylemek zor. Babamı kaybetmek hepimizi derinden etkiledi ve her birimiz bununla başa çıkmak için kendimizce bir yol bulduk. Bu konuda pek konuşmadık ve zamanla birbirimizden uzaklaştık.

Jameson tıp fakültesinde çocuk cerrahisi alanında uzmanlaşmak için canını dişine takmış. Genç hastalarına hayatta kalma şansı verebilirse, taşıdığı boşluğu bir şekilde yatıştırabileceğini düşünüyor.

Calder seyahat ederek, ülkeden ülkeye sürüklenerek kendinden uzaklaştı. Birkaç ayda bir kontrol etmek için arıyor ama babamın vefatından sonraki Noel'den beri onu şahsen görmedim.

Bana gelince, kariyerime balıklama daldım. Babamı kaybetmenin acısından ve Starlight Pines'tan kaçmanın utancından uzaklaşmanın en kolay yoluydu.

Göz ucuyla, benim yaşlarımda, sinir bozucu derecede mükemmel saçları olan bir adamın resepsiyona yaklaştığını fark ediyorum. Lila'nın dikkatini çekmek için omzuna dokunuyor ve Lila arkasını dönerek onu geniş bir gülümsemeyle selamlıyor. Adam konuşmaya başlayınca Lila eğilip dikkatle dinliyor.

Kahretsin, keşke ne dediklerini duyabilseydim.

Büyükannem boğazını temizliyor, bakışları benimkileri takip ederek resepsiyona yöneliyor. "Komik, eskiden ziyarete geldiğinde resepsiyonla bu kadar ilgilendiğini hatırlamıyorum," diye sırıtarak alay ediyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Değilim," diye ısrar ediyorum, onun bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve bu konuyu kapatmasını umuyorum.

"Sen ne dersin de," diyor kuşkuyla. "Burada olmana gerçekten çok sevindim. Yine de keşke bana daha önce geleceğini söyleseydin. Ne kadar zamanım var?"

"Bu gece için olacaktı ama Andrew ve Hannah düğünlerini önümüzdeki hafta sonu yapmaya karar verdiklerine göre, Noel'den sonraki güne kadar seninim gibi görünüyor."

"Torunumun büyükannesine biraz zaman ayırması ne kadar hoş," diyor abartılı bir iç çekişle.

"Öyle demek istemedim."

"Tüylerin diken diken olmasın, sadece takılıyorum. Bu kadar uzun süre uzak kalmanın nedenlerini anlıyorum." Parmaklarını babamın ona verdiği mavi kolye ucunda gezdiriyor. "Tek sorun, müsait olan son odayı balayını burada geçirecek olan hoş bir çiftte vermiş olmam ve yılbaşına kadar başka hiçbir misafirin çıkış yapmayacak olması."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

En yakın otel elli mil uzakta ve Andrew'un ailesinin düğün için şehre gelecek akrabaları var, bu yüzden onların evinde kalamam.

Büyükannem şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Beni küfür kavanozunu çıkarmak zorunda bırakma," diye uyarıyor. "Şimdi onu dolduracak paran var, ama Noel Baba bir yolculuktan tasarruf edip sana kömür getirebilir."

"Zaten yaramazlar listesinde olduğuma eminim." Kıkırdıyorum, koluma tekrar vurduğunda kısa kesiyorum.

Boyu küçük olabilir, ancak varlığı saygı uyandırıyor ve bunu kendi avantajına nasıl kullanacağını çok iyi biliyor.

"Kulübede kim kalıyor?" Konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar vererek soruyorum.

Babam büyükannemin hanı genişletmesine yardım ettiğinde, biraz mahremiyete sahip olabilmesi için mülkün arka tarafına bir tane inşa edilmesini sağladı. Ancak o taşınmayı reddetti, ana girişin yakınındaki sıkışık hancı odasında kalmayı tercih etti, böylece misafirleri şahsen karşılayabilecek ve bir şeye ihtiyaçları olduğunda yakınlarda olabilecekti.

"Lila ve Winston orada yaşıyorlar," diyor büyükannem kesin bir ifadeyle. "Lila'yı işe aldığım da ailesinin evinden gidip geliyordu ama kendine ait bir yer arıyordu. Kulübeyi nadiren rezerve ettiğim için orada kalmasını önerdim. Onun bu kadar yakınımda olması büyük bir nimet. Senden terbiyeli olmanı ve sorun çıkarmamanı bekliyorum."

buradasın." Parmağını bana doğru sallıyor. "Lila benim değişmezim oldu ve onu ailemden biri olarak görüyorum. Ne yaparsan yap, ona iyi davrandığından emin ol, yoksa bana hesap vermek zorunda kalırsın, anladın mı?"

"Boşuna endişeleniyorsun," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. "Sadece seni ziyaret etmek ve Andrew'a destek olmak için buradayım. Hepsi bu."

Ben bile bunu inandırıcı bulmuyorum.

"Öyle mi?" Büyükanne kuşkuyla sorar. "O zaman nişanında Lila'yla karşılaştığınızı neden bana söylemediğinizi açıklar mısınız?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bana gülümsüyor. "Lila bahsetti. Ve şimdi Starlight Pines'tasin, gözlerini ondan alamıyorsun. Sence bundan ne anlam çıkarmalıyım?"

Şakaklarımı ovuşturarak iç geçiriyorum. "Ciddiyim. Lila ve benim aramda hiçbir şey olmuyor."

"Sen nasıl istersen canım," diyor büyükanmem, bir an bile inanmadığını belli eden bilmiş bir bakışla kolumu okşayarak. "Şimdi, uyku düzenine gelelim. Geçen hafta depoyu yeniden düzenledim ve orada kullanabileceğin bir karyola var. Alışık olduğun o süslü başkanlık süitlerinden biri değil ama elimdeki tek şey bu, o yüzden idare etmen gerekecek."

Yanlış duyduğumu umarak ona bakıyorum. "Depoda uyumamı mı istiyorsun?"

Heyecanla başını sallıyor. "Odamdaki sınırlı alandan çok daha rahat olacak," diye beni temin ediyor.

Bu harika.

Heyecansızlığıma rağmen küçük bir gülümsemeyi başarıyorum. "Teşekkürler büyükanne. Minnettarım."

İhtiyacı olan son şey benim asık suratımla uğraşmak. Ziyaretimin tüm amacı ona iyi bakıldığından emin olmak ve onun endişelerini arttırmak istemiyorum. Onun iyiliği için biraz rahatsızlığı kaldırabilirim.

Bir mızızlanma sesi duyduğumda kaşlarımı çatıyorum ve Lila'nın köpeği Winston'ı büyükanmemin evinde otururken gördüğümde kafam karışıyor.

Ayaklar. Kız aşığı bakar bakmaz arka ayaklarının üzerine kalkıyor ve ön patilerini havaya kaldırıyor.

Büyükanne sanki hayatının numarasını yapmış gibi ellerini çırpıyor. "Winn, sen çok fazlasın." Winn yine havayı pençelerken kıkırdıyor. "Merak etme, senin için özel bir ikramım var." Önlüğünün cebinden Noel ağacı şeklinde bir köpek bisküvisi çıkarır ve Winston hevesle onun uzattığı elden alır, hayatı buna bağılıymış gibi yer ve bitirdiğinde avuçlarını yalar.

"Sizce bu tür davranışları için onu ödüllendirmek akıllıca mı?" Soruyorum.

Winston başını bana doğru çeviriyor ve atıştırma zamanına müdahale etmeye cüret ettiğim için bana sert bir bakış fırlatıyor. Kuyruğunu sallayarak büyükannesine dönüyor ve başını onun bacağına dayayarak beni başından savıyor.

Kulağının arkasını kaşımak için eğiliyor. "Onu dinleme, Winn. İstedığın kadar ikramı hak ediyorsun," diyor şarkı söyler gibi bir sesle.

Gözlerimi deviriyorum. "Neden sen bir taraf seçiyorsun ve ben bir şekilde köpeğe kaybediyormuşum gibi görünüyor?"

Lila, "Bunu kişisel algılama," diye araya girerek yanımda durdu. "Winston tanıştıkları ilk andan beri büyükanneni pençesine almış durumda ve korkarım sen ikincilikle yetinmek zorunda kalacaksın."

"Saçmalama, Lila. Sen benim açık ara ikinci favorimsin. Arada sırada beni ziyarete gelse belki biri daha üst sıralarda yer alırdı," diyor büyükannem ve bana alaycı bir ciddiyetle bakıyor.

"Kimin tarafında olduğunu bildiğime sevindim," diye mırıldanıyorum ki Winston başını kaldırıp bana alçak sesle hırlıyor. "Sanırım köpeğinizin terbiyesi üzerinde çalışması gerekiyor."

"Oh, lütfen." Lila usulca gülerek başını sallar. "Winston herkesi sever, postacıyı bile. Onu kızdıran senin huysuz mizacın olmalı," diye takılıyor. "Bu ya da ona tek bir ödül bile vermemiş olman. İkramlara bayılır."

Winston havlıyor, en sevdiği sözcük olan bu sesle daireler çizerek dönüyor.

"Kendini telaşa kaptırmana gerek yok, Winn," diyor büyükanne. "Hadi mutfağa gidelim ve sana bir bisküvi daha alalım." Winston'ı peşine takarak uzaklaştır. "Lütfen uslu durmaya çalış Brooks," diye seslenir omzunun üzerinden.

İnanılır gibi değil.

Lila'ya karşı zaafı olmasına şaşırmamalıyım - o kocaman mavi gözleri ve parlak bakış açısıyla kim şaşırmaz ki? Benim yanımda farklı davranan tek kişi Winston değil. Fotoğraf kabini olayından sonra Lila'nın beni gördüğüne sevineceğini ummuştum. Yine de, patlayıcı bir öpücüğü paylaştıktan sonra aniden ayrılmam, neden başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi davrandığını açıklayabilir.

Bu kadar ahmak olmasaydın, belki seni görmek için daha çok heyecanlanırdı.

Belli ki vicdanım bana seslenmekte bir sakınca görmüyor.

"Ailen nereye gitti?" Lila'ya soruyorum.

İbide daha uzun süre.

"Annemlerin evine geri döndüler. Tilly teyzem New Hampshire'dan geliyordu, annem de o gelmeden önce misafir odasını hazırlamak istedi. Andrew seni büyükannenle konuşurken gördü ve bölmek istemedi. Yarın sabah seni spor salonunda yakalayacağını ve öğleden sonra düğün şenlikleri için buraya döneceğini söyledi. İşte tüm program."

Bana, üzerinde Andrew ve Hannah'nın isimlerinin altın harflerle yazılı olduğu, yazıcıdan yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir kâğıt uzatıyor. Düğün gününe kadar yapılacaklar listesini gözden geçiriyorum. Her gün bir sürü etkinlikte dolu.

"Bunu bir araya getirmek için ne zaman vaktin oldu?" Seyahat programını elimde tutarak soruyorum.

"Teslim tarihim geldiğinde neler yapabileceğimi bilseniz şaşarsınız. Başlangıçta planladığım bazı etkinlikleri

Ama Andrew ve Hannah'nın hoşuna gideceğini bildiğim birkaç şey ekledim, örneğin kızak gezisi." Vurgulanan öğeye dokunuyor. "Gerçekten her şeyi göze alıyorsun, ha?" Başımı sallayarak güzergahı. "Sırada ne var? Mutlu çiftin gerçek boyutlu bir buz heykeli mi?"

Andrew ve Hannah önümüzdeki hafta sonu evlenmeye karar verdiklerinde, yoğun bir program beklemiyordum. Noel düğünü öncesinde bana birkaç hızlı görev verileceğini ama zamanın çoğunu işlere yetiştirerek geçirebileceğimi düşünmüştüm. Bu ayrıntılı program beklediğimden çok daha fazlası.

Seyahat programının yoğunluğundan bahsetmiyorum bile, Lila'nın ekstra yardıma ihtiyacı olacak. Kararlılığım zaten pamuk ipliğine bağlı ve uzun süre yakın bir yerde kalırsak neler olabileceğini bilemeyiz.

Çenesini kaldırıp bakışlarımla yüz yüze geliyor. "Dinle Brooks, bana yardım etmek yerine başka bir yerde olmayı tercih edeceğini biliyorum. Ve eğer işleri daha da zorlaştıracaksan, hiç yardım etmemeni tercih ederim." Seyahat programını elimden aldı ve tekrar dosyasına yerleştirdi. "Bu düğün sorunsuz bir şekilde gerçekleşmeli ve senin buna engel olmana izin vermeyi reddediyorum."

O uzaklaşmaya başladığında midemde panik sarmalları oluşuyor. "Lila, bekle." Bileğini yakalıyorum ve arkasını dönüp bakışlarımı temkinli bir ifadeyle karşılıyor. Kendi içine çekilmesi beni rahatsız ediyor ve her şeyden çok onun tekrar gülümsediğini görmek istiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"İşleri senin için zorlaştırmak istememiştim. Andrew ve Hannah için yaptığın şey inanılmaz ve bu kadar küçümseyici olmamalıydım." Bir elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum, onun meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan önce kısa bir süre yere bakıyorum. "Daha önce hiç düğün planlamadım ama bu kadar kısa sürede bir düğün organize etmenin çok büyük bir iş olduğu ortada. Eğer beni kabul ederseniz yine de size yardım etmek isterim."

"Son baktığımda, düğün planlamasından çok tartışmayla ilgileniyordun," diye karşı çıkarak dosyasına sarıldı.

"Haklısın," diye kabul ediyorum. "Ama eğer istersen, bir şans daha istiyorum. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum." El sıkışmak için kolumu uzatıyorum. "Anlaştık mı?" Hemen cevap vermeyince ekliyorum.

Özrümü reddedeceğini düşünmeye başlıyorum ama sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından elini benimkinin içine koyuyor.

"Anlaştık," diyor. Gülümsemesi bağımlılık yapan bir ilaç gibi.

Teninin sert avuç içime değen yumuşaklığı, başparmağımı dalgınca bileğine sürtmeme neden oluyor. Gözleri benimkilere kilitlenirken nefesi kesiliyor. Nişan gecesinden beri neredeyse her gün olduğu gibi, onu öpmek için tanıdık bir dürtü zihnime giriyor.

İşte o zaman büyükannemin resepsiyon masasının yanında bizi izlediğini görüyorum, gözlerinde eğlenen bir pırıltı.

Elimi tekrar yanıma çekerek hızla göz kırpiyorum. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam ve ekibime Noel sonrasına kadar Kaliforniya'ya dönmeyeceğimi bildirmem gerekiyor. Yarın düğün hazırlıklarında sana yardım etmek için müsait olacağım," diyorum ve Lila'nın cevap vermesine fırsat vermeden arkamı dönüp lobiden hızla çıkıyorum.

Kasabaya geleli sadece birkaç saat oldu ve şimdiden sınırı aşma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Peki neden yapmamak imkansızmış gibi geliyor?

CHAPTER 3

Lila

Sabahın köründe alarmım çaldığında yüzümü yastığıma bastırıyor ve birkaç dakika daha uyumayı diliyorum. Erkenci bir kuş olmaktan çok uzağım ama Andrew ve Hannah'nın düğününe sadece üç gün kaldığı için erken başlamak kaçınılmaz.

Uygun bir saatte yatmış olsaydım, belki de gözlerimi açık tutmak için savaşırdım.

Dün gece Brooks'la konuştuktan sonra Winston'la birlikte kulübemize döndük ve burada düğün için geçici bir oturma planı üzerinde çalıştım. Öncelikle kasabadan arkadaşlar ve son dakikada gelebilen bir avuç akraba ile samimi bir etkinlik olacak.

Brooks'un yardım etmesi konusunda hâlâ emin değilim. Onun Starlight Pines'a dönmesiyle ilgili içimde sürekli bir çekişme var. Nişan partisinde birlikte geçirdiğimiz zamanın anısını, bakışlarının yoğunluğunu, kolonyasının kokusunu, saçlarının hissini ve parmaklarıma sürtünen hafif sıyrıklarını aklımdan çıkaramıyorum. Zihnimde her karesi bir öncekinden daha keskin bir film gibi tekrarlanıyor. Ve şimdi o şehre geri döndüğünde, geçmişi bugünden ayırmak zorlaşıyor. Çizgiler bulanıklaşmaya başlıyor ve ben bunu durduracak güçte değilim.

Alarmım tekrar çalarak bana harekete geçmem gerektiğini hatırlattığında inliyorum. Yatakta doğrulup telefonumu elime alıyorum ve Fallon'dan bir mesaj görüyorum.

Fallon: Tutuklansam kefaletle çıkarır mısın?

Lila: Suçlamalara göre değişir. Eğer kırmızı ışıkta geğmekse, tek başınasın. Küçük suçlara göz yummam.

Fallon: Birinin kafasında hokey sopası kırmaya ne dersin?

Fallon: Sizi temin ederim ki bu tamamen haklı bir gerekçe olacaktır.

Lila: Bu şüpheli bir şekilde özel. Bunun bir şeyle ilgisi var mı? Harrison?

Fallon: Beşinciye savunuyorum.

Mazeretini planlamaya başlasam iyi olacak.

Fallon: İşte bu yüzden sen benim acil durum bağlantımsın. Arkamı kolluyorsun, soru sormak yok.

Lila: Lütfen bana nasıl onunla aynı çatı altında yaşayabilir mi?

Fallon: Neyse ki hayatta kalma stratejimi planlamak için biraz zamanım var çünkü tatilini Aspen Grove'da ailesiyle geçirmek için bu gece ayrılıyor.

Fallon: Beni şeytan kedisiyle bırakması ve onun dairesinde özgürce dolaşmasında ısrar etmesi dışında.

Fallon: Yemin ederim bu şey vahşi.

Lila: Tanrım, onu evcilleştirmeye çalışmanı izlemek için her şeyimi verirdim.

Fallon: Yemin ederim cin parçası.

Altı ay önce New York'a taşındı ancak kısa süre önce kiraladığı bodrum katındaki daireden tahliye edildi. Ev sahibi beklenmedik bir şekilde evini satmaya karar vermiş ve ne yazık ki Fallon bu kadar kısa sürede şehirde yaşayacak yeni bir yer bulmakta zorlanmış.

Geçen ay, yeni müşterilerinden biri olan Harrison Stafford'un yanına geçici olarak taşındı. New York'ta geniş bir alana sahip bir çatı katı dairesi var. Ancak, her ikisi de bu anlaşmadan memnun değil gibi görünüyor.

Fallon'a çok az tanıdığı ve pek de hoşlanmadığı biriyle birlikte yaşaması konusunda baskı yaptığımda, onunla aşçılık okulundayken tanıştığını açıkladı. Harrison'ın eskiden oynadığı profesyonel hokey takımı Rangers için bir etkinlik düzenlemişti. Birkaç kez buluşmuşlar ama pek de iyi şartlarda bitmemiş.

Fallon onu bir daha göreceğini düşünmüyordu, bırakın müşterisi olmasını, şimdi aynı çatı altında yaşıyorlar. Felaket için bir reçete gibi görünüyor.

Telefonum başka bir mesajla çalışıyor.

Fallon: Daha önce sormayı unuttum.
Düğün planlaması nasıl gidiyor?

Lila: Çok zor olacak ama mükemmel olacak, olmak zorunda!

Fallon: Sen nasılsın?

Andrew ve Hannah için çok mutluyum.

Fallon: Bahsettiğim şeyin bu olmadığını biliyorsun.

Bazen beni benden daha iyi tanıdığını düşünüyorum.

Ben iyiyim, söz veriyorum!

Fallon: Bir gün sıra sana da gelecek. Sadece bekle ve gör!

Lila: Peki ya sen? Noel'i yalnız geçirme fikrinden nefret ediyorum.

Fallon: Ben hallederim. Burada koca bir hokey sopası koleksiyonum var ve Harrison'ı kızdırmak için bunları kullanmanın en iyi yollarını bulmak için iki haftam var.

Lila: Hatırlat da sana asla kötü davranmayayım.

Fallon: Asla yapamazsın.

Hazırlansam iyi olur. Uzun bir gün olacak. İblis kediyle iyi şanslar!

Fallon: Kutsal su işe yarar mı merak ediyorum... Bugün kış tekmele!

Ayaklarımın dibine yayılmış, yüksek sesle horlayan Winston'ı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıkıyorum.

Mükemmel bir köpek yatağı olmasına rağmen, benimkinde uyumakta ısrar ediyor. Onun dayanılmaz yavru köpek gözlerine karşı güçsüzüm. Çoğu köpeğin aksine, güzellik uykusunu ciddiye alıyor ve onu çok erken uyandırırsam saatlerce surat asıyor. Neyse ki benim çalar saatimden haberi yok, yoksa bir sorunumuz olabilirdi.

Dün gece hazırladığım kıyafetleri aldıktan sonra hazırlanmak için banyoya gidiyorum.

Tek yatak odalı kır evimin açık bir kat planı var ve tavandan geçen ahşap kirişler rustik bir dokunuş katıyor. Köşede orta boy bir yatak, pencere kenarında bir okuma köşesi ve küçük bir mutfak var.

taş tezgahlı ve bakır desenli. Ana odanın dışında yer alan banyoda duşakabin, ayaklı küvet ve doğal ışığın içeri süzülmesini sağlayan bir tavan penceresi bulunmaktadır.

Kay burada kalmamı ilk önerdiğinde, Winston'la benim ana binadaki hancının odasını tutmamız ve kendisinin buraya taşınması için onu ikna etmeye çalıştım. Ancak Winston ve benim ondan daha fazla alana ve mahremiyete ihtiyacımız olduğu konusunda ısrarcıydı. Ayrıca günün her saati konuklara hizmet etme sorumluluğunu da üstlenmemi istemiyordu. Bunu seve seve yapacağıma dair güvence vermeme rağmen reddetti. Kay tanıdığım en inatçı insan ve bir kez kararını verdi mi, onu başka türlü ikna etmek mümkün olmuyor.

Banyoda işim bitince dışarı çıkıyorum, ön kapının yanındaki banka oturuyorum ve botlarımı giyiyorum.

Winston'ın kulakları seğiriyor ve tek gözünü açıyor. Gitmeye hazırlandığımı fark eder etmez ayağa fırlıyor, yatağın ayakucundaki rampadan aşağı koşuyor ve heyecanlı bir hırıltı korosuyla bana doğru koşuyor.

"Günaydın, Winn." Kulağının arkasını iyice kaşımak için eğildim. "Görünüşe göre biri bugün iyi bir ruh haliyle uyanmış." Yakındaki bir sepette sakladığım kış koleksiyonundan bir kazak seçiyorum. Bu kazak krem rengi, üzerinde şeker kamışı desenleri ve çobanpüskülü yaprakları var. "Hadi seni giydirelim de hana doğru yola çıkalım."

Patisini bacağıma bastırıyor, kuyruğunu sallayarak onaylıyor. Kazağını giymesine yardım etmeme izin veriyor, ama işim biter bitmez arka ayakları üzerinde duruyor, havayı pençeleyerek bir ödül için yalvarıyor.

"Bu kadar tatlı olunca karşı koymak imkânsız." Mini mutfakta sakladığım zuladan bir bisküvi alıp ona veriyorum. "Bugün benden alacağın tek bisküvi bu," diye uyarıyorum onu açgözlülükle mideye indirirken.

İçimden bir ses, annem ve Kay arasında, bu hafta daha fazla şımartılacağını söylüyor.

Kulübeyi kilitledikten ve Winston'ın işini yapabilmesi için bahçede durduktan sonra hana gidiyoruz.

Sabahın bu erken saatinde han sakin ve lobide misafir yok. Taş şöminede yanan ateş, tepedeki kirişlere sıcak bir parıltı yayıyor. Kay erkencidir, ama turunu tamamladıktan sonra genellikle odasına döner ve misafirler için taze meyve ve hamur işleri hazırlamadan önce kitap okur. Ondan önce mutfağa gittiğim nadir zamanlarda, güne taze bir fincanla başlayabilmesi için ilk cezveyi ben hazırlarım.

Mutfağa girdiğimde duruyorum. Brooks tezgahın başında duruyor ve ıspanak, meyve ve protein tozu dolu bir blender ile sert bir bakışmaya kilitlenmiş durumda. Kaşlarını çatmasına bakılırsa, blender aralarındaki çekişmeyi kazanıyor.

Henüz beni fark etmedi ama ben bakmaktan kendimi alamıyorum. Kalçalarına oturan gri eşofmanlarının içinde gülünç derecede çekici.

Aman Tanrım.

Terden parlayan çıplak göğsünü en ön sıradan izleyeceğimi tahmin etmemiştim, her kas esneyişinde karın kasları belirginleşiyordu.

Spor salonundan yeni gelmiş olmalı ve Kay ısıyı yüksek tuttuğu için muhtemelen serinlemek için tişörtünü çıkarmış.

Sertçe yutkunuyorum. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemiştim. Ama Brooks'un nabzımı hızlandıracak ve zihnimi aslında olmaması gereken bir yolda dolaştıracak güce sahip olması beni şaşırtmamalı.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor.

Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi göğsünden kaçırıyorum.

"Ne? Hayır." Lavabonun yanındaki pencereye gidip açıyorum.

Brooks, "Dışarısı kırk beş derece," diye kestirip atıyor. Pencereyi çarparak kapattım. "Sıcak olduğunu düşündüm." "Sence ben ateşli miyim?"

"Evet. Yani hayır. Yani..."

"İyi misin, Lila? Biraz kızarmış görünüyorsun," diyor sırtarak.

Boğazımı temizledim, omuzlarımı dikleştirdim ve mutfak aletini işaret ettim. "Sadece blender için nasıl bir savaş planınız olduğunu merak ediyordum. Buradan bakınca üstünlük onda gibi görünüyor."

Brooks hayal kırıklığı içinde blender'ı sallıyor "Bunda bir sorun olması benim suçum değil." Gülümsemesi kaşlarını çatmasına dönüşüyor. "Birisi yatağın ters tarafından kalkmış." kızdırmak.

"Bu ideal olurdu." Homurdanıyor. "Han tamamen dolu, bu yüzden dün gece depoda bir karyolada uyuma zevkini yaşadım. Pek beş yıldızlı bir konaklama sayılmaz," diyor ensesine masaj yaparak.

"Bu, bu sabahki neşeli ruh halini açıklıyor," diyorum şakacı bir gülümsemeyle.

Depoda uyumanın kulağa berbat geldiğini kabul ediyorum. Otelde el altında tuttuğumuz katlanabilir yataklar var, ancak bunlar o kadar da rahat değil.

Benim kulübemde kalmasını önermek üzereydim ama sadece bir yatak olduğunu hatırlayarak vazgeçtim. Elbette karyolasını getirebilirdi ama yer değişikliğinin pek de iyi bir gelişme olacağını sanmıyorum.

Bu düğünü planlamak için sadece üç günüm kalmışken, ihtiyacım olan son şey Brooks'un evimde gömleksiz dolaşıp dikkatimi dağıtması.

Karıştırıcının üzerindeki nabız düğmesine tekrar tekrar basıyor, kaşları çatılıyor. "Bu şey kesinlikle bozulmuş."

Sırtışıımı gizlemek için ağzımı kapatarak tezgâha yaslanıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyor.

"Fişe takmayı denediniz mi?" Tabana doğru başımı sallayarak soruyorum.

Alay ediyor. "Elbette, mesele şu ki-" Gözleri fişten çekilmiş kabloyu tutan elimi takip ediyor.

Blenderi fişe takmak için üzerine eğiliyorum, bıçaklar karışım mükemmel bir şekilde pürüzsüz olana kadar dönerken motor uğulduyor.

Ses, kalbimin hain gümbürtüsünü ve kalçam Brooks'un uyluğuna sürtündüğünde aldığım keskin nefesi bastırıyor. Çenesi gergin ve gözleri kendisiyle sessiz bir savaşa tutuşmuş gibi kısılmış.

Sonunda karıştırıcıyı kapatıyor ama bakışları üzerimde kalıyor. "Nane ve lavanta gibi kokuyorsun," diyor usulca.

Tezgâhı kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Bu benim vücut yıkamam," diye fısıldıyorum.

"Sana yakışıyor." Sesi alçak.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, o bu kadar yakinken bedenim canlanıyor. Başparmağıyla çene çizgimde gezinirken nabzım kulaklarımda atıyor. Masum bir jest gibi görünse de, uzun süren dokunuşundaki arzunun alt akımı kalbimi hızlandırıyor.

Konsantre olamıyorum, bakışlarım göğsünde, karın kaslarında ve V çizgisinde geziniyor. Yıkıcı derecede yakışıklı ve ben bu kadar yakın olmanın verdiği heyecanla sarhoş olmuş durumdayım. Başımı kaldırdığımda, yoğun bakışları benimkilere kilitlenmişti. Gözlerinde bir hayranlık pırıltısı var ve bu benim hayal gücüm olabilir, ama yemin ederim bir parça eğiliyor, neredeyse dokunuşuna karşılık vermem için beni davet ediyor.

Fotoğraf kabinindeki öpüşmemiz aklıma geldi.

Diliyle dudaklarımın dış hatlarını çizerken Brooks'un eli yanağımı hafifçe kavlıyor. Ellerimi kalçalarına koyduğumda gözleri karanlık ve yoğun, dokunuşumla nefes alış veriş ağırlaşıyor.

O kadar ileri gitmeden önce ona kim olduğumu söylemeliydim, ama beni kucağına çektiğinde, o anın sıcaklığında kaybolmuştum, ondan başka bir şey düşünemiyordum.

Winston'ın havlama sesi Brooks'un şimdiki zamana geri dönmesine neden oldu ve bana bakmaya cüret eden köpeğime dik dik baktı.

Kesin.

Brooks tam bir çelişki; bir an bana sinirleniyor, bir an sonra ise etrafta önemli olan tek kişi benmişim gibi bakıyor. En güçlü bariyerler bile beni onun cilasız cazibesine karşı koruyamaz ve kalbim söz konusu olduğunda gardımı almam akıllıca olur.

Dikkatimi yere yığılmış, sanki ömür boyu açlık çekmiş gibi sızlanan Winston'a veriyorum.

Gözlerimi deviriyorum, tiyatrosuna gülüyorum. "Gerçekten, Winn.

Seni hiç beslemediğimi sanırsın."

Tezgâhtan uzaklaştığımda Brooks nazikçe bileğimi tutuyor.

Gözleri gözlerimle buluşmadan önce ağızıma kayıyor. "Blender konusundaki yardımın için teşekkürler," diyor usulca.

Sertçe yutkunuyorum. "Ne zaman istersen." Sesimin göğsümdeki ırpınışa ihanet etmemesini umuyorum.

"Köpeğini beslesen iyi olur," diye ekliyor, normalde ciddi olan yüz hatlarını yumuşatan bir gülümseme hayaleti. "Kahvaltısını geciktirdiğim için ölümümü planlıyormuş gibi bana bakıyor."

"Evet, aklına bir şey gelmeden onu beslemeliyim," diye takılıyorum.

Winston'la birlikte kilere doğru yürürken bileğimi ovuşturuyorum, Brooks'un bakışlarının sıcaklığında kaybolan birkaç saniyenin özleminden kurtulamıyorum.

Daha öğlen bile olmadı ama bugün tam bir felaket oldu. Şehirden sipariş ettiğim cam eşyaların yarısı paramparça geldi ve yeni renk düzeninde masa örtüleri bulmak oldukça zor oldu. Orijinal renkler kırmızı, yeşil ve altın rengiydi ve Hannah'nın beni aksi yönde ikna etme çabalarına rağmen bu renkleri sevmediği kolayca anlaşılıyordu. Pinterest panosu sayesinde mavi ve gümüşü tercih ettiğini biliyorum.

Noel'den önce teslim edebilecek doğru renkte masa örtüleri olan bir satıcı bulana kadar uykusuz geceler ve yüzlerce telefon görüşmesi anlamına gelse bile, onun vizyonunu hayata geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Şimdi yerel ağaç çiftliği Fir & Flurries'den yeni teslim edilmiş küçük bir Noel ağacına bakıyorum. Dallar çoğunlukla çıplak, sadece birkaç inatçı iğne sarkıyor, bir tatil merkezinden çok bir portmantoya benziyor. Kim bıraktıysa imza için beklememiş, muhtemelen benim kaçınılmaz hevessiz geri bildirimlerimden kaçınmak istemiş.

"Bu da ne böyle?" Brooks lobiye adım atarak sorar.

Mutfaktaki karşılaşmamızdan sonra, birkaç iş görüşmesi yapmak için Kay'ın ofisine gitti. Bu bana, denesek bile daha farklı olamayacağımızı hatırlatıyor - o ünlü bir film yapım stüdyosunun CEO'su, çatı katında yaşıyor ve ünlülerle omuz omuza, ben ise Cuma gecelerimi yatakta pizza, kurabiye hamurlu dondurma ve köpeğimle geçirip Hallmark filmlerini izleyerek geçiren küçük bir kasaba düğün planlayıcısıyım. Özellikle tatil filmlerini seviyorum, yakışıklı bir yabancıyla fırtınalı bir romantizm hayal ediyorum, ateşin yanında sarılıyorum ve ökseotunun altında spontane bir an yaşıyorum.

"Bu bir ağaç," diye cevap veriyorum, bariz olanı belirterek. "Andrew ve Hannah ilk buluşmalarından birinde bir çam ağacına isimlerinin baş harflerini kazımışlardı, ben de bunun hoş bir dokunuş olacağını düşündüm. Planımız, dallardan sarkacak süslü yer sofraları oluşturmaktı..." Seyrek iğneli uzuvlara baktığımda, bu fikirden tamamen vazgeçip vazgeçmemeyi tartışıyorum.

Brooks alay ediyor. "O şey bir ağaç değil. Saygınlığını yitirmiş dev bir dal. İğnelerine ne oldu?"

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Üst dalına Fir & Flurries etiketi iliştirilmiş halde dışarıda öylece duruyordu. Ağaç çiftliğini işleten Doug genelde teslimatları kendisi yapar ama bu sezon fazladan yardım almış olmalı."

Brooks, "Bu kabul edilemez," diye mırıldandı.

Kay'in bilgisayarında envanteri gözden geçirmekle meşgul olduğu varsayılan resepsiyon masasına doğru adım atar, ancak gizlice dinleme girişimi hiç de ince değildir.

"Kamyonetini ödünç alabilir miyim?" Brooks ona sorar.

"Elbette." Masanın altından anahtarları çıkarıp uzatıyor. "Doug'a bunu tamir etmezse gelecek yıl Noel ağacımı ondan sipariş etmeyeceğimi söylemeyi unutma."

Brooks omzunun üzerinden, "Benim için zevk," diye sesleniyor.

Yanımdan geçerken ona şaşkın bir bakış attım. "Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Ağaç çiftliğine gidiyoruz, böylece ikiye bölünmekten bir rüzgar uzakta olmayan bir şey seçebilirsin," diyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

Lobi girişine doğru adım atarken ağzım açık kalıyor. Arkasını dönecek kadar duraklıyor, onu takip etmediğimi görünce kaşları çatılıyor. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"İyi bir tane seçtiğinden başka kim emin olacak?" Şaka yapıyorum.

Ön kapıyı açtı ve bir anda Winston, dışarı çıkma davetinin kendisi için olduğunu düşünerek yanından hızla geçti. Heyecanla havlıyor, daireler çizerek dönüyor ve beni takip etmeye çağırıyor.

"İyi eğlenceler," diye bağıyor Kay resepsiyondan. "Yakında döneceğiz," diye söz veriyorum.

"Acele etme. Sen yokken kaleyi ben korurum."

Brooks iç geçirir, Winston'a bakar. "Sanırım bu köpek geliyor demek?"

"Onun adı Winston, hatırladın mı?" Ona arsız bir sırıtişla hatırlatıyorum. "Ve evet, öyle. Tabii ona geride kalması gerektiğini söyleyen sen olmak istemiyorsan." Şu anda yakındaki bir kar yığınının içinde tavşan gibi zıplayan köpeğimi gösteriyorum. "Gerçi bunu ona anlatmaya çalışırken iyi şanslar

Özellikle de sana o kendine özgü yavru köpek bakışlarını atıyorsa," diye uyarıyorum Brooks'u omzuna vurarak. "Merak etme. Burada kararları onun verdiğini kabullenmen uzun sürmeyecek. Bu Winn'in dünyası ve hepimiz içinde yaşayacak kadar şanslıyız."

"Süper," diyor Brooks, hiç eğlenmeden. "Sanırım hak sahibi ünlüleri tavırlı bir köpekle değiştiriyorum. Sadece benim şansım." "En azından Winston'ın sadakatının bir bedeli yok. etiket," diye karşı çıkıyorum. "Tabii ödülleri ve oyuncak koleksiyonunu hesaba katmazsanız."

Kay'in kamyonetine vardığımızda Brooks önüme geçip yolcu kapısını açıyor ve ben içeri girerken bana elini uzatınca hazırlıksız yakalanıyorum.

Temas anında nefesim kesiliyor. Eli benimkine karşı sıcak ve gereğinden bir an daha uzun süre duruyor. Küçük bir jestin dengemi bozması çok saçma ama elimin onunkine sarılmış hissi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Kapımı kapattığında şaşırdım, Winston'ı getirmeyi yeniden düşünmesinden endişelendim. Ama birkaç saniye sonra, köpeğimi kucağına alarak sürücü koltuğuna tırmanıyor ve onu nazikçe aramızdaki koltuğa bırakıyor.

Midemde kelekler uçuşuyor ve içimdeki romantik his, soğuk davranmasına rağmen bu jesti onun beni önemseydiğinin bir işareti olarak yorumlamaktan kendini alamıyor. Andrew'a iyilik olsun diye bana yardım ettiğini ve benimle aynı duyguları paylaşmadığını kendime hatırlatmakta gecikmiyorum. Bu romantik bir komedinin konusu değil.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesimin titrediğini fark etmemesini umarak.

Winston kucağıma tırmanıyor, pencereden dışarı bakabilmek için pozisyonunu ayarlıyor. Otoparktan çıkıp kasabaya doğru giden yola girdiğimizde kulakları dikildi.

Fir & Flurries'e vardığımızda park yeri, yan tarafında logolarını sergileyen bir iş kamyonu dışında boştu.

Park eder etmez, sahibi Doug bizi karşılamaya koştu. Kapımı açtı ve bana yandan sarıldı. "Lila, hayatım, ne büyük bir zevk. Son zamanlarda handa yaşadığın onca olaydan sonra seni görme şansım olup olmayacağını bilmiyordum."

Çevresel görüşümden Brooks'un koltuğunda oturduğunu görüyorum, sabit bakışlarında okunamayan bir şey yanıp sönüyor.

"Seni görmek güzel Doug. İyiyim; sorduğun için teşekkürler."

Kamyonetten inmeme yardım ediyor ve Winston'ı yere bırakır bırakmaz hiç vakit kaybetmeden yakındaki bir kar yığnında oynamaya koşuyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" Doug sorar.

Bir araba kapısı çarpıyor, ardından Brooks ellerini ceplerine sokmuş yürüyor.

Doug'a bakarak yanıma geldi. "Whispering Pines'a iğneleri eksik bir ağaç göndermişsin." Sesinde kızgınlık vardı. "Düğün dekoru yerine yakacak odun olarak daha uygun."

Doug'ın yüzü gözle görülür bir şekilde beyazlıyor, rengi soluyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm. O kadar yoğunduk ki, bu hafta sonu ağaçları teslim etmesi için yerel liseden birini tuttum ve kamyonu boşaltırken dikkat etmemiş olmalı," diye açıklıyor Doug. "Bu gece yeni bir ağacı bizzat elden teslim edeceğim."

Brooks başını sallar. "Sorun değil. Buradayız, o yüzden biz de seçebiliriz."

Elimi göğsüne koyuyorum ve sessizce onu biraz daha sakin olmaya çağırıyorum. Asık suratlı tavrına rağmen, bana sahip çıkmasını şaşırtıcı derecede tatlı buluyorum. Ailem dışında birinin beni bu şekilde savunmasına alışık değilim.

Yine de, Starlight Pines gibi küçük bir kasabada, biraz merhamet uzun bir yol kat eder. İsteyeceğim son şey Doug'ı üzmemek ve tatsız alışverişimizi diğer yerlilerle paylaşması riskini almak. Bir etkinlik planlayıcısı olarak

bir iyilik yapmam gerekecek ve bir ağaç yüzünden köprüleri yakmayı göze alamam.

Doug'a dostça bir gülümseme sunarak, "Brooks'un söylemeye çalıştığı şey, meşgul olduğunuzu biliyoruz ve kendimiz bir tane seçmekten mutluluk duyarız," diyorum.

O da başını sallar. "Elbette. İstedğin ağacı seç." Arazideki sıra sıra dizilmiş köknar ağaçlarını işaret ediyor. "Ve Lila," diye ekliyor, ses tonu ciddi, "Lütfen Kay'e özürlerimi ilet. Kendisi uzun süredir müşterimiz ve bunun bir daha yaşanmaması için hana gelecek teslimatları bizzat ben denetleyeceğim."

Kolunu güven verici bir şekilde sıkmak için öne doğru eğildim. "Gerçekten minnettarız Doug."

Tam o sırada bir SUV park yerine yanaşır ve kasabadaki kahve dükkânının sahibi yaşlı çift Willis ve Leola Carter araçtan inerek ağaçlık alana doğru yönelirler.

Doug onlara doğru koşmadan önce, "Şimdi Carter'lara yardım edeceğim ama bir şeye ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli," diyor.

"Biri hata yaptığında iyi davranmanın, seni ezip geçmesi için bir davetiye olduğunun farkındasın, değil mi?" Brooks, Doug'ı duymazdan geldikten sonra beni bilgilendiriyor.

"Büyükanneniz her zaman nezaketin, gücün açamayacağı kapıları açtığını söyler. Tecrübelerime dayanarak insanların onlara biraz nezaket gösterdiğimde daha fazla çaba sarf ettiklerini gördüm. Görünüşe göre küçük bir kasabada işlerin nasıl yürüdüğünü unutmuşsun," diyorum ve omzuna hafifçe vuruyorum.

Toprak patikadan ağaçlık alana doğru devam ediyoruz. Winston önden gidiyor, ağzında dev bir sopayı gururla taşıyor, sopanın kendisinden daha büyük olduğunu umursamadan ilerlerken onu yerde sürüklüyor.

Brooks, "Bu güzel bir duygu, ancak gerçek dünyada insanlar nezaketi bir zayıflık işareti olarak görüyor" diyor.

Adımlarımın ortasında durdum ve bir elimi kalçama koydum. "Bana zayıf mı diyorsun?"

"Kolayca istismar edilebileceğinizi söylüyorum. Bu yüzden buradayız. Doug sana yarım yamalak bir ağaç gönderdi."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve parmağımı göğsüne bastırıyorum. "Fark etmediysen söyleyeyim, Starlight Pines alışık olduğun gibi acımasız bir şirket ormanı değil. Burada insanlar suçlama oyunu oynamaktansa birbirlerini desteklemekle daha çok ilgilenirler." Topuklarımın üzerinde dönüyorum, sonra Brooks'la yüzleşmek için geri dönüyorum ve ekliyorum, "Ve kayıt için, ben zayıf olmaktan çok uzağım. Düşünceli, iyimser ve insanlara her zaman şüpheyile yaklaşan biriyim. İkinci şanslara inanırım, bu da beni güçlü ve güvenilir yapar. Ve... neden bana öyle bakıyorsun?"

Brooks bana bakıyor, yüz ifadesi eğlence ve hafif bir sırıtmayla karışık.

Kulağımın arkasındaki bir tutam saç almak için parmağını kaldırıyor. "Kızginken çok tatlı oluyorsun."

Bu yorumu beni şaşırttı.

"Şirin mi? Ben çarpıcı ve esprili olmasını tercih ederim," diyorum yarı şaka. "Şimdi gidip şu ağacı bulalım, olur mu?" Boynuma dolan hafif fırçayı gizlemek için arkamı dönerek ekliyorum. "Yolu göster," diyor Brooks, dolambaçlı patikada önden gitmemi işaret ederek.

Ağaçların bulunduğu yere vardığımızda, Winston önde koşarken hiç bitmeyen sıraların arasından geçiyoruz. Dev sopayı bıraktı ve burnunu yere dayayarak her ağacı inceliyor, mükemmel kokuyu ararken ara sıra karları tekmeliyor.

Brooks ellerini ceplerine sokmuş, yanımda yürüyor. "Köpeğin hep kazak mı giyer?" Arkasında pati izleri bırakan Winston'a doğru başını sallıyor. "Onu her gördüğümde yeni bir tane giyiyor."

"Kışın öyle. Onu hayvan barınağından sahiplendiğimde cılız bir şeydi ve yaprak gibi titremekten kendini alamıyordu. Annem ona bir kazak örmüştü.

soğuk davranmazdı ve şimdi neredeyse onun kişisel tarzı oldu."

Evcil hayvan sahiplendirme koordinatörü bana Winston'ın yavrularının en küçüğü ve en son sahiplenilen olduğunu söyledi. Ona anında aşık olmamın bir nedeni de buydu. Geride bırakılmış gibi hissetmenin ve geleceğin ne getireceğini bilmemenin ne demek olduğunu anlayabiliyorum. Winston, ona gelişme şansı verecek ve hak ettiği sevgi ve ilgiyi gösterecek biri tarafından sahiplenilmeyi hak ediyordu.

Üç yıl sonra, ona özel bir köpekmiş gibi davranan ve onu sonuna kadar şımartan insanlarla çevrili.

"Ailenle hâlâ yakınsın, değil mi?" Brooks soruyor. "Evet. Her zaman birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık," diyorum.

Çam kozalağı toprağın üzerinde. "Andrew liseden mezun olduktan sonra taşınınca, ben yazlıkta yaşamaya başlayana kadar evde sadece üçümüz kaldık. Şimdi bile Winston ve ben her Pazar gününü onların evinde geçiriyoruz ve annem de Kay'e yardım etmek için sık sık hana uğruyor, özellikle de işler yoğunlaştığında ya da bir etkinlik düzenlediğimde."

Brooks ensesini ovuşturuyor, kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırıksıklık oluşuyor. "Büyükannem sana sahip olduğu için çok şanslı. Bana onu tüm doktor randevularına senin götürdüğünü ve ona fazla geldiğinde oteldeki işleri senin idare ettiğini söyledi. Daha erken adım atmadığımız için kardeşlerimin ve benim kötü insanlar olduğumuzu düşünüyor olmalısın."

Kay neden ziyaret etmediklerini hiç açıklamadı ama sanırım bunun babalarının ölümüyle bir ilgisi var. Her yıl ölüm yıldönümünde Kay odasına çekilir. Tek çocuğunu kaybetmek hayal bile edilemeyecek bir şey olmalı ve bu acıyı dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Her bahar onun anısına bir köknar ağacı dikeyiyoruz ve hepsi büyüdüğünde, tatillerde her birini Noel ışıklarıyla süsleyeceğiz.

"Tabii ki hayır," diyorum nazikçe. "Senin ve kardeşlerinin bu kadar uzun süre uzak kalmanızın özel bir nedeni var mı?"

Brooks botlarına bakıyor, biz yürürken toprak ve kar parçalarını tekmeliyor. "Kardeşlerim adına konuşamam ama benim için hayat araya girdi. Özellikle de iş."

Alay ediyorum. "Her zaman çalışıyor olamazsın."

"Aşağı yukarı. Kendi yapım şirketimi kurduğumda, sahip olduğum her şeyi bu işe yatırdım. Eğer ben çaba sarf etmeseydim, başkası sarf ederdi ve ben de rekor kârlar elde eden bir stüdyoya sahip olmazdım."

"Kay seninle gerçekten gurur duyuyor. Yazın film setlerinden birini ziyaret ettikten sonra hep gözleri parlıyor. Yine de Wicked'deki en sevdiği aktörle hâlâ tanışmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış durumda."

"A sınıfı oyuncuların onun onayını almak için seçmelere katılıyormuş gibi hissetmelerini sağlayabilecek tek kişi o."

"Film yapmak her zaman tutkunuz muydu?"

Brooks ellerini cebine sokarak bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Evet. Annem gittikten sonra babamla aramızdaki bağ bu şekilde oluştu. Aksiyon filmlerine takıntılıydı ve her Cuma gecesi birlikte bir tane izlerdik. Başka bir hayatta olsa film yapımcısı olacağına dair şakalar yapardı ama avukat olmak daha pratik bir seçimdi."

Geçmiş hakkında daha fazla şey duymak, Brooks'un yıpratıcı davranışlarının kederle başa çıkmanın bir yolu olduğunu, sevdiği birini kaybetmenin acısından kendini korumanın bir yolu olarak kullandığını düşündürüyor. Benim sempatiyi istemeyebilir ama bu ona her şeyle tek başına yüzleşmek zorunda olmadığını göstermenin bir yolunu bulma isteğimi engellemiyor.

I dinlenme benim el üzerinde onun Kol.

"Senin Büyükkannen burada olmanın neden zor olduğunu anlıyor ve uzak kaldığın için seni suçlamıyor. Önemli olan şu anda burada olman."

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve yaklaştığında nefes almakta zorlanıyorum. Düşünceli tavrı bir anlığına azalıyor ve genellikle büyükkannesine sakladığı daha nazik tarafının bu görüntüsü beni cezbediyor.

Yüz hatlarında çözemediğim bir ifade beliriyor ve bakışları benim yüzümde gezinirken kalp atışlarım hızlanıyor.

Yüzümde, ağzımın hemen üstündeki noktada durdu. "Bir sorun mu var?" Fısıldıyorum.

"Yüzünde bir kar tanesi var," diyor usulca.

Elini uzatıp başparmağını çenemde gezdirdiğinde nefesim kesiliyor; alt dudağımı sıyrıyor, parmakları çenemde hafifçe duruyor. Elinin beklenmedik sıcaklığıyla içimde bir elektrik kıvılcımı dalgalanıyor ve eldiven giymediğine seviniyorum. Yerimde donup kaldım, vücudumun tepkisini kontrol edemiyordum. Gözlerindeki yoğunluk hissettiklerimi yansıtıyor.

Geride bırakmayı dilediğim bir gençlik aşkıyla Brooks'a aşık olmak çok kolay olurdu. Yine de, her dokunuşumuzda, tanıdık bir kıvılcım tutuşuyor ve bana bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olmadığına dair bir umut ışığı veriyor - onun da bunu hissedebileceğine dair.

Karların üzerinde çıtırdayan ayak sesleri Brooks'u kendine getirdi, hızla gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. Elini bükerek kolunu tekrar yanına çekti.

"İşte yine sana dokunuyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Sen söz konusu olduğunda bu bir meydan okuma."

"Bir kar tanesi bile var mıydı?" Ona belli belirsiz bir gülümseme vererek ve sesimi sabit tutmaya çalışarak alay ediyorum.

Bir iniltiyle çenesini eğiyor ve bakışlarımı kaçırıyor. "Bir ağaç seçmeliyiz ki hana geri dönebilelim. Ailen yakında orada olacak ve onları bekletmek istemeyiz."

"Evet," diyorum başımı eğerek.

Köşeyi döndüğümüzde Winston, her biri koyu yeşil iğnelerle dolu, eşit aralıklı dalları olan bir balsam köknarının yanındaydı. Dalların arasından parıldayan beyaz ışıklar, beyaz kurdele ve gümüş süslerle nasıl görüneceğini şimdiden hayal edebiliyorum. Bu ağaç düğün dekoruna mükemmel bir katkı olacak.

"İşte bu," diye duyuruyorum.

Brooks kollarını sıvayarak, "Harika," dedi. "Kamyonun kasasına yükleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum geniş bir gülümsemeyle.
"Bunu sensiz yapamazdım."

Konuşmak ister gibi ağzını açıyor ama bir şey söylemiyor. Birkaç saniye sonra, ağacı kaldırıp kamyonu doğru taşımak için arkasını dönmeden önce başıyla onaylıyor. Sessiz ağaçlık alanda öylece kalakalıyorum ve neden bana yaklaşmaktan bilerek kaçınıyormuş gibi hissettiğini merak ediyorum.

CHAPTER 4

Brooks

"Brooks, canım, bana birkaç şişe şarap getirebilir misin?"

Büyükanmem Sezar salatasını hazırlarken soruyor.

"Elbette." Kilere gidip şarap dolabından iki şişe alıyorum. Mutfağa döndüğümde onaylaması için şişeleri kaldırıyorum.

"Merlot olur mu?"

"Bu mükemmel."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bu kadar olmalı." Salatanın üzerine bol miktarda sos gezdiriyor, bir tutam parmesan ekliyor ve yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için geri çekilmeden önce karıştırıyor.

"Dün gece nasıl uyudun?" diye soruyor.

"Gerçekten misafirlerin o karyolada uyumasına izin veriyor musunuz?" Boynumun arkasını ovuşturarak soruyorum.

"İskelet sarkıyor ve her harekette gıcırıyor."

Bana elini hızlıca sallıyor. "Yerden daha iyi, değil mi?"

"Bu tartışılır," diye mırıldandım.

Altı-iki yaşındayken, düzgün bir karyola bile sıkışık olurdu, ama neredeyse kırık bir karyola beni bütün gece uyanık ve ağrılı tutmak için tasarlanmış bir işkence mekanizmasına dönüşüyor.

"Değiştirebileceğim başka bir karyolanız var mı?"

"Neden Merlot ve Ceaser salatasını yemek odasına götürmüyorsun?" Büyükanne kaseyi uzatarak şöyle dedi. "Lila, Winston'ı dışarı çıkardıktan sonra geri kalan yiyecekleri getirmeme yardım edecek."

"Evet, tabii." Uyku düzenimle ilgili sorumu neden duymazdan geldiğini merak ediyorum ama ona sormaya karar veriyorum

sonra konuşuruz.

Birkaç dakika sonra Monroe ailesi, kasabadan gelen arkadaşları, ben ve büyükannem de dahil olmak üzere hepimiz çiftlik evindeki büyük masanın etrafında toplanmıştık. Büyükannem meşhur dana yahnisinden dumanı tüten bir tencere getiriyor, zengin aroması odayı dolduruyor. En son ne zaman ev yapımı bir yemeğe oturduğumu hatırlamıyorum. Genelde müşterilerimi ve yeteneklerimi lüks restoranlarda ağırlamakla meşgulüm ve evde olduğum nadir akşamlarda hizmetçimin benim için hazırladığı yemeklerden birini mikrodalgada pişiriyorum.

Büyükanne mutfak personeliyle uğraşmak istemediği için handa konuklara tam servis yemek sunulmuyor. Bunun yerine yerel restoranları desteklemeyi tercih ediyor. Yine de özel günlerde misafirleri ve ailesi için yemek pişirmeyi seviyor ve Lila'nın düğün haftası programına Whispering Pines'ta akşam yemeği dahil etmesi için ısrar etti.

Lila elinde iki büyük sepet ekşi mayalı ekmekle arkadan geliyor ve onları masanın iki ucuna yerleştiriyor. Diz hizasında, çan kollu kırmızı bir elbise ve gümüş rengi bir çift babet giymiştir. Uzun, altın sarısı saçlarını yarım at kuyruğu şeklinde geriye çekmiş ve elbisesine uygun parlak kırmızı bir fiyonk takmış.

"Teşekkür ederim canım," diyor büyükanne, yanından geçerken Lila'nın omzunu okşayarak.

"Elbette," diye yanıtlıyor Lila.

"Kendini aşmışsın, Kay. Her şey nefis kokuyor," diyor Andrew sırtarak.

"Evet, bunu yaptığınız için çok teşekkürler," diye ekliyor Hannah. "Kesinlikle. Hepiniz düğün hazırlıklarıyla meşgulsünüz, bu yüzden en azından bunu yapabilirdim. Özel gününüzü burada, üstelik Noel'de kutladığınız için çok mutluyum."

Lila yanındaki sandalyeye uzandığında başını hafifçe sallıyor. "Bu gece Brooks'un yanındasın." Birkaç sandalye aşağıda oturduğum yeri işaret ediyor.

"Oh." Lila başını çevirip bana bakıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "Sana bir görev verdiğimizi fark etmemiştim."

oturma,"

"Bu gece var," diyor büyükannem.

Lila masaya geliyor ve oturmak için hareket ettiğinde, içgüdüsel olarak ayağa kalkıp sandalyesini çekiyorum ve Andrew'un masanın karşısından keskin bakışlarını yakalıyorum. Onu suçladığımı söyleyemem. Kimse beni centilmen olmakla suçlamamıştı. Beni yanlış anlamayın, tam bir pislik değilim. Bir kadını yatağa atmadan önce ona pahalı bir yemek ısmarlayabilirim ama etrafta Beyaz Atlı Prens gibi dolaşmak? Ben öyle biri değilim.

Yine de Lila'nın sadece etkilemem gereken bir kadın olmadığını çabucak öğreniyorum. Onun varlığı içimdeki kaotik enerjiyi köreltiyor ve uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissetmemi sağlıyor. İçeri girdiğinde odayı aydınlatıyor, kahkahası taze bir nefes gibi, bu da normalde bir kadına özel hissettirmek için yapacağımdan daha fazlasını yapmamı sağlıyor.

İçeri girerken kirpiklerini kırıştırıyor. "Peçetemi de getirecek misin?"

"Senin asistanın olmak için kaydolduğumu fark etmemiştim," diye homurdanıyorum zoraki bir kızgınlık gösterisiyle, peçetesini masadan alıp usulca kucağına koymak için uzanırken.

Andrew hâlâ çatık kaşlarla bizi izliyor, ben de boğazımı temizleyip yerime oturuyorum.

Büyükannem tecrübeli elleriyle etli güveçten kaseler hazırlıyor ve hepimiz yemeye başlamadan önce masanın etrafına teker teker dağıtıyor.

Büyükanne Lila'ya, "Bugün Brooks'la birlikte seçtiğiniz ağaç göz kamaştırıcı," diyor, yüzü beğeniyle parlıyor.

Hannah masanın karşısındaki yerinden, "Evet, mükemmel," diye ekliyor. "Düğün için süslü yer takımı yapmak dahiyane bir fikirdi. Çok zekisin, Lila."

Şarabından bir yudum alırken yüzü kızarıyor. "Teşekkürler; beğendiğinize sevindim."

Andrew ellerini kavuşturmuş, öne doğru eğiliyor. "'En sevilen kardeş' statüsünü korumak için çok çalışıyorsun, değil mi abla?"

Lila homurdanarak ona şakacı bir bakış fırlatır. "Ben senin tek kardeş, ukala."

Büyükanne parmağını kaldırarak, "Sözlerinize dikkat edin lütfen," diye uyarıyor.

"Geçen hafta Barker'a küfreden kişi söylüyor bunu," diye takılıyor Lila.

"Çünkü siparişimin yanında bir kutu ceviz unutmuş. Bunu belirttiğimde, dükkana kendim gitmemi önerdi. Ona büyük cevizleri nerede bulabileceğimi bildiğimi söyledim, bu cevizler onun sunabileceği her şeyden çok daha tatmin edici olacaktı."

Büyükannemin aptallığı karşısında afallamış bir halde neredeyse içkimi yudumlayacaktım. Bu sırada masadaki diğer herkes kahkahalara boğuluyor, eğlencelerine engel olamıyorlar.

Lila sandalyesinde arkasına yaslanıyor, kontrolsüzce kıkırdarken ağzını bir peçeteye kapatıyor. "Söylediğin şeyi unutamıyorum. Bay Barker o günden beri gözlerinizin içine bakamıyor."

Aralarındaki etkileşimi gözlemlemek, büyükanne ve Lila arasındaki ilişkinin ne kadar özel olduğunu fark etmemi sağlıyor. Büyükanne ona bir torununa davranacağı şefkat ve özenle davranıyor ve kardeşlerim ve ben yokken, bizim yerimize güvenilebileceği birine sahip olduğu için minnettarım.

"Yine de," diyor büyükanne, Lila'yı göstererek. "Dediğimi yap, yaptığımı değil."

"Üzgünüm Kay," diye başını eğiyor Lila, sesi özür dileyen bir tonda.

Eğilip kulağına fısıldıyorum. "Merak etme, küfürlü konuştuğum için beni de azarladı."

Lila sessizce gülüyor. "Küfür etmek senin olayın mı?"

"Sadece hiç bırakmadığım kötü bir alışkanlık. Senin bahanen ne?" "Ben bir ağabeyle büyüdüm," diye karşılık veriyor.

Andrew, "Hey, bunu duydum," diye itiraz etse de sırtışından bir şey anlaşılmıyor.

"Siz ikiniz uslu durun," diye araya giriyor anneleri.

"Evet anne," diyorlar hep bir ağızdan.

Herkes etli yahni ve ekmeğini yemeye devam eder. Monroe'lar ve büyükanneyle yemeğin geri kalanı eski günlerdeki gibi geçer. Gürültülü, kaotik ve canlı bir olaydır. Andrew ve Lila'nın aralarında sekiz yaş olabilir ama birbirlerine acımasızca takılıyorlar ve paylaştıkları sevgi apaçık ortada. Bu bana kendi kardeşlerimi özletiyor, keşke burada bizimle kutlama yapabilselerdi.

Yemekten sonra gece içkisi için lobinin yanındaki lounge alanına geçtik. Lila'nın annesi İrlanda kahvesi ve kurabiye yaptı. Işıklar karartılmış ve herkes birbiriyle kaynaşırken arka planda Noel müziği çalıyor.

Andrew ve Hannah çıtırdayan ateşin yanındaki bir koltuğa kıvrılmışlardır. Hannah, Andrew'un kucağına gömülmüş, başı onun omzuna yaslanmış ve kolunu beline dolamıştır. Andrew, Hannah konuşurken onun saçlarıyla oynuyor, bir tutamını parmağına doluyor. Toplum içinde sevgi gösterisinde bulunmaktan hiç çekinmediler ve ilk başta bu beni hazırlıksız yakaladı. Andrew'un birini nasıl bu kadar rahatça kabul edebildiğini ve kalbini kırmaması için ona nasıl güvenebildiğini anlayamadım.

Kâğıt üzerinde bu tür bir bağ, istemem gereken her şey gibi görünüyor, ancak çarpık bakış açım aşkın karmaşık olmaktan başka bir şey olduğuna inanmamı engelliyor. Karmaşıktır, verebileceğimden emin olmadığım bir güven düzeyi gerektirir ve genellikle hayal kırıklığıyla sonuçlanan beklentilerin dengelenmesini gerektirir.

Çocukken yaşadığım tek ilişki örneği işlevsiz bir ilişkiydi. Kardeşlerim ve ben çocukken annem babamı terk etti ve anne babamın birlikte olduğu birkaç anım kaotik, hararetli tartışmalar ve çarpılan kapılarla dolu. Annemle babamın nasıl

Bizi seviyorsa gidebilirdi. Bu deneyim beni bıktırdı ve duygularımı tamamen sorgulamama neden oldu.

Andrew ve Hannah bir istisna. Çoğu çiftin üstesinden gelemeyeceği zorluklarla karşılaştılar, ancak bir şekilde fırtınayı atlattılar ve gerçek aşkın bazıları için var olduğunu gösterdiler. Ben çok alaycıyım, kimseyi bu kadar yakınımaya almayacak kadar korumacıyım. Yine de onları izlerken, risk almaya değecek birini bulmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Andrew neden kötü bir ruh hali içinde olduğumu sorgularcasına kaşlarını çatarak bana bakana kadar kaşlarımı çattığımı fark etmiyorum. Onunla ve Hannah'yla konuşma davetinden uzak durmak isteyerek bakışlarımı başka yöne çeviriyorum ve birini arıyormuş gibi yaparak odanın içinde ilerliyorum.

Mutfağa saklanmama saniyeler kala Lila'yı tavandan tabana pencerelerden birinin yanında, elindeki fincanı göğsüne yakın tutarak dışarıdaki karlı manzaraya bakarken fark ediyorum. Omuzlarına akşam yemeğinde giymediği beyaz bir şal sarmış, köprücük kemiğinin narin kıvrımını çerçeveleyiyor.

Sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor ve boynuna doğru bir izi yalarken onu sıkıca kavradığım görüntüler aklımdan geçiyor. Burnumu yanağına dayayıp tatlı kokusunu içime çekiyorum, dudaklarına ulaştığımda duruyorum ve ağzımı nereye koyacağıma dair beklentim artıyor.

Onu kollarımın arasına almanın nasıl bir his olduğunu zaten bilmeseydim bu kadar cazip gelmeyebilirdi. Onun muhteşem olduğunu inkar etmek mümkün değil ve son birkaç aydır kaçan düşüncelerimi uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ülkenin karşı taraflarındayken bu çok kolaydı ama şimdi aynı odadayız ve aletim bu anı kol mesafesinde kalma kararımı protesto etmek için kullanıyor.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, bu saçma içki kaynaklı ateşli rüyadan kurtulmaya kararlıyım. Viskinin etkisi olmalı.

Winston bacaklarıma çarptığında, içkim bardaktan taşıp açık gri pantolonumun üst yarısını ıslattığında, tam zamanında kafamı kaldırıp bir kürk parıltısı yakaladığımda şaşırdım. Geriye doğru sendeliyor, sersemlemiş ama yarattığı karmaşadan habersiz.

Lila'nın nefesi kesilir. "Olamaz," diye haykırarak hemen yanına koşar. "Brooks, çok özür dilerim. Yemek sırasında Winn'i büyükannenin ofisinde tuttum ve bacaklarını açması için ona bir şans vermek istedim. Özgür olmaya o kadar hazırdı ki kendini tutmayı unuttu." Kendi içkisini yakındaki bir yan masaya bırakıyor.

Birkaç kişi bize doğru bakıyor ama hemen kendi sohbetlerine dönüyorlar.

"Bu konuda yardımcı olabilirim," diyerek lekeyi işaret ediyor. "Beni takip edin."

Elimi tutuyor ve beni resepsiyon masasına götürüp nane şekeri, çengelli iğne ve mini bir ilk yardım çantası gibi el eşyalarıyla dolu bir çanta alırken direnme zahmetine girmiyorum. Çantayı karıştırıyor, bir paket mendil çıkarıyor ve birkaç tane alıyor.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim kesiliyor ve tavana bakıp derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Tek kelime etmeden kasıklarımın etrafındaki kumaşı gergin bir şekilde çekiyor, lekeyi şiddetle ovarken parmakları kumaşa batıyor. Daha sert ovalarken konsantrasyonla kaşlarını çatıyor ve kendi kendine çivili kahvenin çıkarılması ne kadar zor bir şey olduğunu mırıldanıyor.

Burnumdan nefes alıyorum, önümde diz çöken karşı konulmaz kadına karşı içgüdüsel tepkimi dizginlemeye çalışıyorum. Ne yazık ki aletim Lila'nın beni tatmin etmek için orada olmadığını anlamıyor ve onun dokunuşuyla sertleşiyor. Elinin fermuarımın üzerinde donup kaldığını fark ettiği anda anlıyorum. Aşağıya baktığımda ağzının hafifçe aralandığını, hızlı ve sığ nefesler aldığını görüyorum. Tepkisine bakılırsa, gördüğü şeyden hoşlandığını varsayıyorum, bu da beni daha da sertleştiriyor.

Lila başını kaldırdı ve bakışları benimkilere kilitlendi. "Ah... Özür dilerim." Elini çekti ve ayağa kalkmak için çabaladı.

İçgüdülerim ona uzanmam ve onu sabitlemem için haykırıyor ama ellerimi yanlarımda tutmaya zorlayarak bu dürtüye direniyorum.

"Merak etme. Sadece bir leke," diyorum, kastettiği şeyin bu olmadığını çok iyi biliyordum.

Bakışlarını yere indirerek ellerini göğsünde kavuşturuyor. "Mendiller işe yaramadığı için üzgünüm," diye mırıldanıyor.

"Bu şeyi sık sık kullanıyor musun?" Tezgahın üzerindeki çantaya doğru başımı salladım.

Başını sallıyor ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bir düğün planlayıcısı olarak her şeye hazır olmalıyım. Pasta kesmenin ne kadar dağınık olabileceğine şaşırsınız." Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Dinle, bu garip bir istek gibi gelebilir ama benimle kulübeme gelersen, bunun üzerinde işe yarayabilecek bir leke çıkarıcı kalemim var." Pantolonumdaki ıslak lekeyi işaret ediyor. "Çantamda bir tane vardı ama değiştirmek zorunda kaldım ve yenisini getirmeyi sürekli unutuyorum."

Hayır demeliyim.

Benzer bir pantolonu yanıma aldım ve üzerimi değiştirmem sadece birkaç dakika sürer. Aslında geç oluyor ve birazdan yatmam gerekiyor. Dün gece geç saatlere kadar iş görüşmeleri yaptıktan ve her an pes edecekmiş gibi hissettiren sert, cılız bir karyolada uyuduktan sonra, yorgunluk nihayet etkisini gösteriyor.

Yine de bu, Lila'nın kulübesinin içini görmek için tek şansım olabilir ve burayı kendisine ait kılmak için eklediği kişisel dokunuşları gerçekten merak ediyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için elime geçen her fırsatı değerlendirmeye hazırım.

"Çabuk olursak gidebilirim," diyorum. "Evet, tamam," diye kabul ediyor.

Neyse ki herkes kendi konuşmalarına dalmış, arka kapıdan çıktığımızı fark etmemiş. Winston

şöminenin yanındaki köpek yatağına yerleşti, görünüşe göre geride kalmaktan mutlu.

Lila'nın arkasından, ip ışıklarla aydınlatılmış bir patikadan ağaçların arasında yer alan kulübeye doğru ilerliyorum. Beyaz bir çitin kapısını açıyor ve bizi fıçı tahtası kaplamalı ve dik çatılı kulübeye götürüyor. Pencereleler siyah panjurlarla çerçevelenmiş ve altlarında karla dolup taşan çiçek kutuları asılı. Ön kapıda kırmızı meyveler ve çam kozalaklarından oluşan şenlikli bir tatil çelengi asılı.

İçeri girdiğimizde, Lila'nın tanıdık kokusu duyularıma doluyor.

Burayı son gördüğümünden beri çok değişmiş. Bir zamanlar sadece temel ihtiyaçların bulunduğu işlevsel bir alan olan bu yer artık bir ev gibi hissettiriyor.

Köşeye renkli ışıklar, patlamış mısır dizileri ve orman yaratıklarının süsleriyle kaplı küçük bir yapay Noel ağacı yerleştirilmiş. Uzak duvarın karşısında gri bir yorgan ve çeşitli dekoratif yastıklarla bir kraliçe yatak var ve yatağın ayak ucunda küçük bir rampa konumlandırılmış.

İşte o zaman küçük şöminenin üzerindeki şöminenin üzerine dizilmiş kar küreleri koleksiyonunu fark ediyorum - her biri karla kaplı çeşitli kasabaların veya hareketli Noel pazarlarının minyatür bir sahnesini sergiliyor.

"Bunların hepsi ziyaret ettiğiniz yerlerden mi?"

Lila'nın yüz ifadesinden kısa bir süre için bir gölge geçer. "Keşke. Çoğu balayına gittikleri yerlerden gönderen gelinlerin teşekkür hediyeleri. Ama bir gün ziyaret etmek istediğim yerler için internetten sipariş ettiğim birkaç tane var."

Her bir tezgâhı çelenklerle süslenmiş küçük bir köy pazarını ve ortasında yükselen bir Noel ağacını gösteren bir kar küresini eline alıyor. Küreyi salladıktan sonra içindeki parıltılar aşağıda dönüp duruyor, kar yağışı gibi nazikçe aşağıya süzülürken onu tekrar şöminenin üzerine koyuyor ve yumuşak bir iç çekiyor.

"Bu yerlerden hangilerine gittin?" Koleksiyonunu gösteriyorum.

Başını sallıyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. "Dürüst olmak gerekirse, Andrew ve Hannah'nın nişan partisi için Kaliforniya'ya yaptığım seyahat Vermont dışına çıktığım birkaç seferden sadece biri." Dublin'den, ortasında orijinal Aziz Patrick Katedrali'nin bulunduğu bir başka kar küresi alıyor. "Büyürken pek seyahat etmezdik ve liseden hemen sonra Kay ile çalışmaya başladım. Düğün sezonu yıl boyunca devam ediyor, bu yüzden uzun seyahatler için fazla zamanım olmadı."

Onun burada kalmasından kısmen benim sorumlu olduğum düşüncesini görmezden gelmek zor. Büyükanne olan görev duygusu onu Starlight Pines'ta tutuyor ve rafını süsleyen ama anılarını süslemeyen yerleri keşfetme şansına sahip olmadığını bilmek bana acı veriyor.

"Dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilseydiniz, bu neresi olurdu?" Ben soruyorum.

Bir elini hâlâ elinde tuttuğu kar küresinin camında gezdiriyor. "Asıl soru, nereye gitmek istemeyeceğim? İzlanda'da Kuzey Işıkları'nı izlemek, Rockefeller Center'da buz pateni yapmak, Büyük Set Resifi'nde şnorkelle dalmak, hatta Santorini'deki Kırmızı Plaj'da çıplak yüzmek istiyorum.

Kaşlarım havaya kalktı. "Skinny dip?"

Bana şakacı bir sırıtışla bakıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Neden olmasın? Kulağa özgürleştirici geliyor, değil mi? Tüm hayatımı güvenli davranarak geçirdim ve bazen tedbiri elden bırakıp beni heyecanlandıracak bir şey denemek istiyorum."

Onu acele ettirecek birkaç şey düşünebilirim ve bunların hiçbirisi bu kulübeden ayrılmayı gerektirmez.

Lila'nın bana olan çekiciliği hissediliyor - bu sabah mutfaktayken bakışlarının vücudumda dolaşması ve az önce dilinin dudağını sıyırması, her sığ nefeste göğsünün yükselmesi.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, kar küresini dikkatlice alıp tekrar şöminenin üzerine koyuyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, derin ve baştan çıkarıcı; çenesini kaldırıp hafifçe eğiliyor, böylece göğüsleri göğsüme değiyor ve aklım başımdan gidiyor.

Sikeyim.

O sıkışık fotoğraf kabinindeki ilk seferden beri istediğim gibi onu belinden tutup tekrar öpmek için tüm direncimi göstermem gerekiyor.

Lila'nın bakışları değişiyor ve içimden gelen itirazlara rağmen geri adım attığında aramızdaki gerilim azalıyor. "Şu leke çıkarıcı çubuğu alsam iyi olacak" diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "İyi fikir," diye onaylıyorum, ama sikim aynı fikirde değil.

Mini mutfığa gider ve elinde leke çıkarıcı bir kalemle gelmeden önce bir çekmeceyi karıştırır.

Lila bana yaklaştığında kısa bir süre duruyor, yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Bundan sonrasını senin halletmene izin versem iyi olacak." Leke çıkarıcıyı uzattı.

"Teşekkürler."

Kapağı kapattıktan sonra lekeyi pantolonuma sürüyorum.

Göz ucuyla Lila'nın bana bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırdığını görüyorum. "İstersen burada kalabilirsin," diye teklif ediyor, bakışlarını kar küreleri koleksiyonuna dikerek. "Sadece bir yatak var ama Winston sağ olsun, ben kendi tarafımda yatıyorum. Kendi yatağının yetersiz olduğuna karar verdi" - köşedeki kabarık köpek yatağına doğru başını sallıyor - "ve çoğu gece benimkini paylaşmak için ısrar ediyor."

Önce yatağa sonra ona bakıyorum, mantığım uzak durmamı söylerken teslim olmanın cazibesıyla savaşıyorum. Düşüncelerimi işgal eden kadınla dar bir alanda uyumak ateşle oynamak olurdu ve beni tüketmesine izin verme arzusuna karşı koymak imkansız olabilirdi.

Bakışlarım olması gerekenden bir an daha uzun süre onun üzerinde kalıyor. "Teklifin için teşekkürler, ama depoda iyi olacağım

oda," diyorum sesimi sabit tutarak.

Omuz silkiyor. "Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli." Yüzünü buruşturuyor ve hayal kırıklığına mı uğradığından yoksa sadece kibarlık mı yaptığından emin olamıyorum.

Gitme vaktim geldi.

"Haklıymışsın; bu şey harikalar yaratıyor." Ona leke çıkarıcıyı uzatıyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Yarın görüşürüz, Lila."

Dışarı çıktığımda kendime zihinsel bir beşlik akıyorum. Kendimi kontrol etmek olimpik bir spor olsaydı, bu gece altın madalyayı eve götürürdüm.

Onunla ilgili son sicilime bakılırsa, ellerimi kendime saklamam bir mucizeden daha az değil. Lila'nın sınırların dışında olduğunu biliyorum, yine de o tam bir paket. Muhteşem, şefkatli ve cömert, karşılığında hiçbir şey beklemeden veriyor. Her küçük jest beni yavaş yavaş savunmamı kırarak sınıra yaklaştırıyor.

CHAPTER 5

Lila

Winston'ı almak için hana döndüğümde Kay ve annemle babam hâlâ lobide, bir şeyler içmek için uğrayan bir grup misafirle sohbet ediyorlardı. Andrew ve Hannah çoktan ailemin evine dönmüşlerdi, muhtemelen bir süreliğine evde yalnız kalmanın avantajını kullanıyorlardı.

Brooks kulübeden ayrıldıktan sonra yatmış olmalı çünkü onu hiçbir yerde bulamadık.

Hala onu herkesin içinde, dizlerimin üzerindeyken ellemiş olmamın etkisindeyim. Bu son olmalıydı ama doğal olarak onu evime davet ederek ve geceyi geçirmesini teklif ederek kendimi daha da utandırmak zorunda kaldım.

Aferin, Lila. Çırılçıplak soyunup, etrafına bir kurdele takıp, onun için bir ağacın altına yatabilirdin.

Winston ve ben artık kulübemize döndük. Geç oldu, ama uyumaya çalışmak yerine girişteki halının üzerinde volta atıyor, kenarda durup arkamı dönüyor ve diğer uca doğru ilerliyorum. Winston yatağıma yayılmış, gözlerinde yargıyla bana bakıyor.

Ellerimi kalçalarımın koyarak adımlarımın ortasında duruyorum. "Bunların hepsi senin suçun, biliyorsun değil mi? Brooks'a çarpmasaydın, o içkisini dökmeyecekti ve ben de kendimi aptal durumuna düşürmeyecektim."

Başını patilerinin üzerine düşürmeden önce bana sert bir bakış atıyor, belli ki bu konuşmadan sıkılmış. "Bir dahaki sefere karnını ovmak istediğinde bunu hatırlayacağım," diye mırıldanıyorum. O öyle yapmıyor

Zamanı geldiğinde pes edeceğimi çok iyi bildiğim için gözümü bile kırpmıyorum.

Tek taraflı tartışmam kapının çalınmasıyla kısa kesildi. Kay ve ailem dışında kimse kulübeye gelmez ve ben de handan ayrılmadan önce onlara iyi geceler dilemiştim.

Üzerime kısa ipek bir bornoz geçiriyorum ve kapıyı araladığımda Brooks'u elinde bavulu ve omzuna asılı sırt çantasıyla verandamda görünce şok oluyorum.

"Bir içki daha mı dökeceksin?" Kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum.

"Bu gece burada kalmam için yaptığın teklif hâlâ geçerli mi?" Sesi ciddi.

İsteği karşısında hazırlıksız yakalanıyorum, içeriye, olduğundan çok daha küçük görünen yatağıma bakıyorum.

"Depoda bir gece daha geçirmeye dayanamadın mı?"

Kaşları çatıldı. "Bavulumu üzerine koyar koymaz lanet karyola çöktü, içerisinin buz gibi olmasından bahsetmiyorum bile."

Gülmemeye çalışarak ağzımı kapatıyorum. "İyi ki içinde değildin. Küçük zaferler, değil mi?" Gülümseyerek söylüyorum. "Acil servise yaptığım o yolculuğu açıklamaktan nefret ederdim."

Sessizlik uzuyor ve geri dönme kararından pişman olup olmadığını merak ediyorum. Bakışları aşağıya kayıyor ve gözlerim gevşekçe bağlanmış bornozumun yeterince ayrıldığı, koyu yeşil atletimi ve eşleşen şortumu ortaya çıkardığı yere gidiyor.

Bornozu daha sıkı çekiştirirken yanaklarıma sıcaklık doluyor, onun gözetimi altında ne kadar açıkta olduğumun farkındayım - yine de gözleri çıplak bacaklarımin her santimini izlerken başka tarafa bakmasını istemeyen küçük bir parçam var.

Kendimi toparlamak için nefesimi sabitliyorum. "Neden içeri gelmiyorsun?" Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum.

Başını kaldırıyor, gözlerinde bir sıcaklık titreşimi parlıyor ve sonra okunamaz bir sakinliğin ardında kayboluyor.

"Teşekkürler."

O içeri adım atarken kapı gıcırıyor ve ben onun varlığının ağırlığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Beynim bana sakın olmam için bağılıyor ama sırt çantasını ve valizini duvara dayayıp ayakkabılarını çıkarırken göz ucuyla onu izlemekten kendimi alamıyorum.

Bir tutam saç kulağımın arkasına iterken ellerim nemli.

"Banyonun nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Bağlantı kapısına doğru başımı sallıyorum.

Brooks bana baktı. "Evet. Uzun sürmez."

Bavulundan bir tuvalet çantası çıkarıyor, banyoya gitmeden önce bana hızlıca başıyla selam veriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Olduğum yerde donup kaldım, banyo kapısına bakarken alt dudağımı kemiriyorum, kendimi neyin içine soktuğumdan emin değilim. Kardeşimin en iyi arkadaşının bu gece benimle kalmasına izin vermiştim. Hem de benim yatağında. Bu bir felaket reçetesi, Starlight Pines'a geldiğinden beri kaçınmak için elimden geleni yaptığım günaha davetiye çıkarmak.

Winston'ı yatağımdan kaldırıp yere koyarak dikkatimi dağıtıyorum. İtiraz edercesine mızızlanıyor, ben de eğilip başını okşuyorum. "Üzgünüm dostum," diye fısıldıyorum. "Bu gece kendi yatağında uyumak zorundasın. Benimki dolu."

Kendini köpek yatağına sürüklerken kuyruğu sinirle titriyor. Mükemmel yeri bulmak için bir o yana bir bu yana gidip geldikten sonra, sonunda bıkkın bir iç çekişle minderin üzerine yığılıyor. Bu gece bana kızgın olabilir ama sabah kahvaltısını istediğinde tüm bunları unutacaktır.

Dekoratif yastıkları köşedeki koltuğun üzerine atıyorum ve yorganı geri çekiyorum.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Winston'a soruyorum, tek başıma olduğumu gösteren boş bir bakışla karşılaşıyorum.

Sessizlik ağır, üzerime baskı yapıyor. Fallon'a mesaj atmayı düşünüyorum ama büyük ihtimalle uyuyordur.

Ayrıca, Brooks'u kalması için davet edenin ben olduğumu hatırlatmaktan başka yapabileceği bir şey yok. Kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen bana fazla düşündüğümü ve fırsatım varken ona karşı bir hamle yapmam gerektiğini söyleyecektir.

Brooks'u yerde yatırma fikrini tekrar düşündüm ama hemen vazgeçtim. Depoda karyolada geçirdiği bir geceden sonra, uyku tulumu da yokken, parke zeminde daha da kötü bir deneyim yaşayabilirdi. Önümüzdeki birkaç gün düğün hazırlıklarıyla meşgul olacak ve iyice dinlenmiş olması gerekecek.

Ben cesur, yetenekli ve dirençli bir kadıyım. Kabul etmek istemediğim kadar uzun süredir umutsuzca özlemini çektiğim kardeşimin çekici en iyi arkadaşıyla aynı yatağı paylaşmak da dahil olmak üzere zor şeyleri yapabilirim.

Tanrıya şükür o gelmeden önce duş alıp bacaklarımı tıraş ettim.

Bu hatırlatma hem güven verici hem de hayal kırıklığı yaratıyor. Noel'in ertesi günü Brooks Kaliforniya'ya geri dönecek ve ben de kulübemde köpeğim ve kar kürelerimle yalnız kalacağım.

Banyo kapısının açılma sesiyle irkiliyorum ve bornozumu çıkarıp yatağa dalmadan önce şifonyerin üstüne atıyorum. Saçlarımı hızla düzeltiyorum ve rahat görünmeye çalışarak yorganı kucağıma çekiyorum.

Brooks üzerinde siyah bir eşofmandan başka bir şey olmadan odaya giriyor. Ayakları çıplak ve sırtı açıkta, bana çıplak geniş omuzlarını gösteriyor, telefonunu mutfakta yanında getirdiği şarj aletine takmak için hafifçe eğiliyor ve ekranda bir şeyler okuyor.

Kendime engel olamayarak, bakışlarım bir sanat eserini andıran kasların belirgin hatlarını ve diplerini inceliyor. Bana doğru döndüğünde, gözleri hala

Telefonunda her ne varsa, bana onun aynı derecede etkileyici karın kaslarına aval aval bakma şansı veriyor.

Parmaklarım saftının etrafında kıvrılana kadar yavaşça aşağıya doğru inerken, mutlu izine doğru iz sürerken parmaklarımı her çıkıntı boyunca gezdirmenin nasıl bir şey olabileceğini aklımdan geçiriyorum. Onu tamamen çıplak görmedim, ama pantolonundaki şişkinliğe bakarak, adamın iyi donanımlı olduğunu söylemek güvenli.

Bana doğru baktığında yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve bakışlarımı tam zamanında Winston'a çeviriyorum. Tanrı'ya şükür, onu şekerli dükkânındaki bir çocuk gibi süzdüğümü fark etmeden önce fantezimden kurtulmayı başarmıştım. Üzerinde tişört olmadan ortalıkta dolaşması ve bir dergi kapağından fırlamış bir model gibi görünmesi, adeta dikkatimi çekmek için yalvarması benim suçum değil.

Birkaç dakika sonra Brooks telefonunu tezgâha bırakıyor ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Yanımdaki yatağa tırmandığında gözlerim açılıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Sesim nefes nefese çıkarken soruyorum.

"Bu gecelik bu kadar," diyor uzanırken, fazlasıyla rahat görünüyor. "Tabii yatağı paylaşma konusunda fikrini değiştirmediyse."

Homurdanıyorum. "Bu kıyafetle burada uyuyamazsın." Çıplak göğsünü işaret ediyorum. "Bir yabancıyla aynı yatağı paylaşırken üzerine bir tişört giymen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Tecrübelerime dayanarak söyleyemem, çünkü hiç tanımadığım biriyle geceyi geçirmedim. Ve seks yaptığım birkaç seferde de sonrasında eve gitmeyi tercih ettim. En romantik seçenek değil, ama işleri karmaşıktırıyor ve ilişkinin bir yere gittiğini görmediğimde sabahki garip konuşmadan kaçınmamı sağlıyor.

Brooks yastığını kabartıyor, başıboş bir köpek tüyünü gelişigüzel fırçalıyor. "Biz yabancı değiliz." Yüzü bana dönük bir şekilde yan yatıyor, başını elinin üzerine koyuyor. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz."

Sanki unutabilirmişim gibi.

"Bu beni tanıdığın anlamına gelmez," diye karşı çıkıyorum.
"Bahse girerim çocukluğumla ilgili üç şey hatırlayamazsın."

"Meydan okuma kabul edildi." Kıkırdıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor, daha önce fark etmediğim bir sıcaklık var.
"Göbek adın Sage, anneannenin adı. Sekiz yaşındayken, Andrew ve benden ödünç aldığın eşyalarla oturma odanda bir dükkan açtın, en sevdiğim video oyunu ve onun ders kitaplarından biri de dahil. Eşyalarımızı geri istiyorsak sana ödeme yapmamız konusunda ısrar etmiştin. Kabul ediyorum, zekice bir operasyondur."

İçimden bir sıcaklık akarken karnım dönüyor. Bunlar küçük ayrıntılar olabilir ama en iyi arkadaşının sinir bozucu küçük kız kardeşi olduğum zamanlarda bile bana ilgi göstermesi bir şey ifade ediyor.

Omurgamı dikleştiriyorum. "Bu sadece iki şey."

"Her zaman gülümserdin. Ne zaman Andrew ile takılmaya gelsem, beni kapıda Laffy Taffy paketinden yeni bir şakayla karşılardın. Bizi takip etmene sinirlendiğimizde bile hiç etkilenmezdin." Daha yakına eğiliyor, teninin sıcaklığı tişörtümde bir delik açıyor ve aramızdaki boşluğu inanılmaz derecede küçük hissettiriyor. "Sana bisiklet sürmeyi bile öğrettim, yoksa bunu unuttun mu?"

Nasıl unutabilirim ki?

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Andrew ve Brooks'un Kaliforniya'ya taşındıkları yıl, ikisi de tatil için Starlight Pines'a geri geldiler. Noel için bana bir bisikletle sürpriz yaptılar ve ben de utangaç bir şekilde bisiklet sürmeyi hiç öğrenmediğimi itiraf ettim. Küçükken babamın bana öğretme çabaları sırasında çok fazla düştükten sonra bisiklete binmeye tamamen tövbe etmişim.

Brooks dehşete kapıldı ve bana ders verebilmek için o öğleden sonra liseye birlikte gittikleri kızlarla planladıkları çifte randevuyu iptal etmeleri konusunda ısrar etti. Andrew ilk başta planlarındaki değişiklikten şikayet etti ama

Çünkü Brooks hayır cevabını kabul etmedi.

"Hâlâ seni tanımadığımı düşünüyorsan, buraya geldiğimden beri sende fark ettiğim üç şeyi sıralayabilirim." Sabit sesi sessizliği bozuyor. "Normal kahve yerine mocha tercih ediyorsun. Gergin olduğunda alt dudağını çiğniyorsun ve Noel takıntının sağlıksızlık sınırında olduğundan eminim." Sonunda sesi şakacı bir hal alıyor.

Bir zamanlar idolüm olan, şimdi ise en canlı fantezilerimin nesnesi olan adama bakarken midemdeki kelebekler aşırı hızda uçuşuyor. Kalbim kendini durdurabiliyor olabilir, ama onun kordonlu kollarına ve sanki daha fazlasına açmış gibi benimkilere diktiği gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Kendimi onun üzerine atmak gibi pervasızca bir şey yapmadan önce, başucu lambasını kapatmak için uzanıyorum. Karanlık olabilir ama aydan gelen zayıf bir ışık odaya yumuşak bir parıltı yayıyor. Sessizlikte tek duyabildiğim nefes alışverişlerimiz ve davul gibi çarpan düzensiz kalbim.

"Komik bir şey duymak ister misin?" Sessizliğin içine fısıldıyorum. "Küçükken sana aşıktım. Kulağa aptalca geliyor ama sen her zaman Andrew ve seninle takılmama izin verirdin, ne zaman yanımda olsan kendimi özel hissetmemi sağlardın." Tereddüt ediyorum, kalbim çarpıyor. "Dürüst olmak gerekirse, o hislerin hiç geçip geçmediğinden emin değilim." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kendi itirafımdan utanıyorum. Işıklar kapalıyken, bir an için bile olsa cesur olabileceğimi hissettim.

Tam cevap vermeyeceğini düşündüğüm anda sessizliği bozuyor. "Andrew ve Hannah'nın nişan partisinin olduğu gecedan beri seni düşünmeden edemiyorum. Bana gülümsediğin anda bir şeylerin farklı olduğunu anladım ve öpüşmemizden sonra işimin bittiğini anladım."

İtirafı tüylerimi diken diken ediyor ve sadece hayalini kurduğum bir şey. Beni düşündüğünü itiraf ettiğini duymak, göğsümde yükselen ve damarlarımda yavaşça yanan bir alev gibi yayılan bir ısı gönderiyor.

Brooks'un eli karanlıkta benimkini buluyor, çekmeden önce hafifçe sıkıyor ve dokunuşunu daha fazla arzulamama neden oluyor.

"İyi geceler, Goldie."

Sertçe yutkunuyorum, çocukken bana taktığı lakabı duyunca afallıyorum. Bu lakap her zaman hoşuma gitmişti ama şimdi kullandığını duymak beni bir anlığına nefessiz bırakıyor.

Brooks yan dönüyor, yüzü duvara dönük, sırtı benimkine sürtünüyor ama uzaklaşmıyor. Kıpırdamadan duruyorum, nefesimi kontrol etmeye odaklanıyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, arkamı dönüp kolumu ona arkadan dolama dürtüsünü koymaya kararlıyım. Ama hayallerimin erkeği yatağımdayken ve az önce benim aklımda olduğu kadar onun da aklında olduğumu itiraf etmişken bu çok zor.

Uykunun gelmesini umarak uzanırken, bana bisiklet sürmeyi öğrettiği zamanı düşünüyorum. O gün aşkımın başladığı gündü; on iki yaşındaki bir çocuğun kardeşinin en iyi arkadaşına olan masum aşkı.

Bisiklete oturduğumda Brooks, "Pekâlâ Lila, dik otur ve gözlerini öne dik," diye talimat veriyor.

"Ya tekrar düşersen?"

"O zaman seni yakalarım," diyor. "Söz veriyorum," diye ekliyor, yaprak gibi titrediğimi fark edince ses tonu ısınıyor.

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Bunu yapabileceğimden gerçekten emin değilim. Başka bir zaman deneyebilir miyiz?" Ben öneriyorum.

Brooks başını sallar. "Bisiklete binmek bir geçiş töreni ve öğrenmek için zaten yeterince bekledin." Başıma dikkatlice bir kask takıyor ve iyi bir önlem için hafifçe vuruyor. "Her şey yoluna girecek."

Andrew telefonundan başını kaldırıp bana bir başparmak işareti yapıyor. "Bunu başarabilirsin, Lila," diyor ve bana cesaret verici bir gülümseme atıyor. "Burada seni destekliyor olacağım."

"Teşekkürler Andrew," diyorum sırtıtarak. "Tamam, sanırım hazırım," diyorum Brooks'a.

"Seni biraz iter itmez pedal çevirmeye başlamanı istiyorum" diye talimat veriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve pedallara basıyorum, gidonu hayatım onlara bağıymış gibi kavıyorum - çünkü öyle hissediyorum. Bisiklet sallanmaya başlıyor ve tam düşeceğimi düşündüğüm anda Brooks beni sabitliyor.

"Bu iş sende," diye tekrarlıyor, beni sabit tutmak için eliyle koltuğun arkasını tutuyor.

Önümdeki yola odaklanıyorum, Brooks hızıma uyarken bacaklarım yenilenmiş bir enerjiyle pompalanıyor, onun teşviki kararlılığımı artırıyor.

"Aynen böyle," diye alkışlıyor. "Yapıyorsun, Goldie."

Bana taktığı lakabı duyunca çok seviniyorum. Güneşli mizacım yüzünden olduğunu söylüyor.

Sırttığını görmek için ona bakıyorum. Bu onu gerçekten mutlu gördüğüm nadir anlardan biri. Genelde çok ciddidir ama şu anda o gülümseme göğsümde bir çarpıntıya neden oluyor ve ona karşı hissettiklerimin hayranlıktan öte olup olmadığını sorguluyorum.

Dengemi kaybetme riskine girmeden önce dikkatimi ileriye odaklıyorum, rüzgar yanaklarımı ısıtırken gülüyorum. Lastiklerimin altındaki karın çıtırtısı, gerçekten bisiklet sürdüğümün kanıtı ve içime bir heyecan dalgası gönderiyor.

Brooks yanıma geçtiğinde şimdiki zamana geri dönüyorum, çocukluk aşkımın onun olmak için somut bir arzuya dönüştüğünü hatırlatıyor.

"İyi geceler Brooks," diye fısıldıyorum karanlığa.

CHAPTER 6

Brooks

Yatakta kayarken, Lila'nın göğsümün üzerine örtüldüğünü fark ediyorum. Baş omzumun kıvrımına gömülmüş, bir bacağı kalçamın üzerine atılmış ve bir kolu belime sıkıca sarılmış. Sarı saçları yastığının üzerinde yayılıyor ve mışıl mışıl uyurken dolgun dudakları hafifçe aralanıyor. Altında hareket ettiğimde, sertleşmiş sikim karnına doğru bastırıyor ve boxer'ımı zorluyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek kendimi ayarlamak için boştaki elimi kullanıyorum.

Biriyle aynı yatağı paylaşmaya alışık değilim. Kimseyi evime davet etmiyorum. Yattığım kadınlar şartlarımı biliyor - şarta bağlı olmak yok, uzun vadeli bir bağlılık yanılgısı yok ve kesinlikle sarılmak yok.

Lila ile aynı yatağı paylaşmakla kalmadım, aynı zamanda kendi kuralımı da çiğnedim. Her ne kadar teknik olarak yatağın benim tarafımda olsa da, bu da sarılmamızdan sorumlu tutulamayacağım anlamına geliyor.

Andrew'un nişan partisinden beri aklımda olduğunu söylediğimde ciddiydim. Bu kadın düşüncelerimi tüketti ve denemeden bile savunmamı kırmak için esrarengiz bir yeteneğe sahip.

Lila düşünmem gereken son kişi - sadece en iyi arkadaşımın kız kardeşi değil, aynı zamanda benim olmadığım her şey. Noel'i seven, sonsuza dek mutlu olacaklarına inanan ve macera dolu bir hayat isteyen bir iyimser. Ben ise şüpheli biriyim.

Bağılıktan uzak durur, tatillerden kaçınır ve yalnızlığın rahatlığını tercih eder.

Vay be... Felsefeye dalmışsın.

Herkes babamın tatilleri sevdiğini bilirdi - ve bu sadece soyadımız Claus olduğu için değildi. Noel Baba gibi giyinir, büyükannemle birlikte Noel ağacını süsler ve her Aralık ayında bir ay süren Noel filmi maratonuna ev sahipliği yapardı. Bunlar çok değer verdiğim geleneklerdi ama o öldükten sonra bu sihir kayboldu.

Yanağıma değen nefesin belirgin sıcaklığını hissettiğimde bedenim kaskatı kesiliyor. Yavaşça döndüğümde, yatağın kenarına tünemiş, başını şüpheli bir şekilde eğerek bana bakan Winston'la yüz yüze geliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Fısıldıyorum, ses tonum alaycı.

Omzumu tekrar tekrar dürtmeden önce gözlerini kırıştırıyor. Daha önce hiç köpeğim olmadı, bu yüzden ne istediğini bilmiyorum. Tek bildiğim, böyle devam ederse Lila'yı rahatsız edeceği, yani şimdilik birbirimize mahkumuz gibi görünüyor.

Ayağa kalkabilmek için dikkatlice manevra yaparak altından çıkıyorum ve kolunu kalçamdan çekiyorum. Kıpırdandığında duraksıyorum, yumuşak bir inilti çıkarıyor ama saniyeler içinde nefesi düzene giriyor. Uyanık olduğu her dakikayı Andrew'un düğünü için harcadı ve mümkün olduğunda uyuma şansını hak ediyor, özellikle de haftanın geri kalanının ne kadar telaşlı geçeceği belli olmadığından.

Winston kuyruğunu sallayarak yatağın yanındaki rampaya doğru ilerliyor ve aşağıya indiğinde koşarak kapıya yöneliyor. Sızlanmaya başlıyor, neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için arkasına bakıyor.

"Sakin ol. Geliyorum," diye homurdandım.

Bu kadar küçük bir köpeğe göre oldukça otoriter.

Parmak uçlarımda odanın karşısına geçip, fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek ön kapıyı yavaşça açıyorum. Winston, hiçbir uyarıda bulunmadan açıklıktan içeri giriyor ve kaldırımdan aşağı, karla kaplı bahçeye doğru hızla ilerliyor.

Üzerinde süveter yok ve dışarıya gözetimsiz çıkmasına izin verilip verilmediğinden emin değilim. Onu takip etmek için acele ederken, gördüğüm ilk terliği kapıyorum - üç numara küçük görünen tavşan kulaklı bir çift tüylü pembe terlik.

Bunun yerine botlarımı giysem mi diye tereddüt ediyorum, ama Winston'ın havlaması benim yerime karar veriyor. Ayaklarımı terliklerin içine sokuyorum, tavşan kulakları her adımda zıplıyor.

Dışarı çıktığımda elimi yüzüme götürüp güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum. Gözlerim nihayet kendini toparladığında, Winston'ın kapının önünden geçip hana doğru koştuğunu görüyorum. Lanet olsun.

Dün gece kapatmayı unutmuş olmalıyım. Gözden kaybolduğunda koşmaya başlıyorum, buz gibi hava göğsüme çarpıyor.

Kahretsin, hava soğuk.

Winston'ı kovalamak için acele ederken gömlek giymeyi unuttum.

Artık çok geç.

Hana yaklaştıkça Winston'ın havlaması daha da artıyor ve görüş alanıma girdiğinde, büyük bir ağacın altında büyükannemin yanında durduğunu görüyorum.

Doğal olarak, bu kadar erken saatte dışarıda olması için en uygun gün bugün olmalıydı. Doktorlarının soğukta bir torba kuş yemi taşımasını onaylayacağından şüpheliyim ama onu durdurma şansımız olmadığını biliyorum. Jameson buraya geldiğinde onu sakın olmaya ikna etme konusunda daha şanslı olacağını umuyorum.

"Bu kadar erken ne yapıyorsun, Winn?" Büyükanne çömeliyor ve kürkünü şefkatle karıştırıyor.

Yaklaştığımda başını kaldırıyor, yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Brooks? Gömleksiz dışarıda ne yapıyorsun?" Tavşan terliklerine baktı. "Sanırım bunlar sana ait değil." Boyunu dikleştiriyor, kollarını kavuşturuyor, yüzünde şakacı bir sırıtma

dudakları. "Bu sabah deponun boş olduğunu fark ettim."

Cheshire sırtışına gözlerimi kısıyorum. "Belki dün gece karyolam kırılmasaydı, orada uyuyabilirdim. İskambil destesi gibi katlandı. Bana bozuk olanı kullandırmanızın bir sebebi var mı?"

"Zor bir gece geçirmişsin gibi görünüyor," diyor sorumu geçiştirirken sempatik bir şekilde. "Bu, Winston'ı neden Lila'nın terliklerini giyerek kovaladığını açıklamıyor. Seni ve onu dün akşam yemekten sonra gizlice kaçarken görmediğimi sanma. Nereye gittiniz?" Beni incelerken düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor.

Rahatsızca yer değiştirip enseme ovuşturuyorum. Büyükanne dün gece neden Lila'da kaldığımı açıklamak bugünün gündeminde yoktu.

"Onun kulübesi. Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyorum. "Bir şey olmadı."

Büyükanne bana kendini beğenmiş bir sırtışla bakıyor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sadece bu kadar erken kalkman ilginç, üstelik gömleksiz ve ayakkabısız. Yolculuğunun geri kalanında onunla kalmayı mı planlıyorsun?"

Şu ana kadar aklıma bile gelmemiştir. Karyola felaketinden sonra, sadece uyuyacak bir yer bulmak en önemli önceliğimdir. Ama şimdi, seyahatimin geri kalanında Lila ile kalamama ihtimali ağzımda acı bir tat bırakıyor. Bunu büyükanne söyleyecek değilim, hatta kendim bile anlamıyorum.

"Handa boş oda var mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır. Yıl sonuna kadar tamamen doluyuz," diyor hiç tereddüt etmeden. Gözlerindeki ışıltı, içinde bulunduğum durumu benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenceli bulunduğunu gösteriyor.

"Soğukta durup sorguya çekilmek ne kadar eğlenceli olsa da, Lila uyanmadan ve kaybolduğunu fark edip endişelenmeden önce Winston'ı geri getirsem iyi olur. İsteyeceğim son şey köpeğini kaçırdığımı düşünmesi."

Onu kollarıma alıp kulübeye geri dönüyorum. Winston bana hoşnutsuz bir homurtu veriyor ama sonunda hava hapishanesinde sıkışıp kalmayı kabulleniyor ve yorgun bir iç çekişle çenesini omzuma yaslıyor.

"Lila'ya günaydın dediğimi söyle," diye sesleniyor büyükannem arkamdan, sesi memnuniyetle dolup taşıyor.

Onaylamak için elimi kaldırıyorum. Gözlerim dosdoğru önümde, mümkün olduğunca çabuk kulübeye dönmeye niyetliyim, Winston'ın bir kez daha kaçmaya çalışmasını göze almak istemiyorum.

Şimdi asıl soru, bunu Lila'ya nasıl açıklayacağım?

Winston'la içeri girdiğimizde, Lila elinde telefon, yerde volta atıyordu.

Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"İkinizin nereye gittiğini merak ediyordum."

Winston ona doğru tırıs gidiyor, başını bacağına sürterken usulca mızızlanıyor.

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona doğru yürüdüm. "Neyin var?"

Elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Bloom and Vine'ın sahibiyle az önce telefonda görüştüm. Noel Günü'ndeki düğün teslimatından çekiliyorlar." Yatağın kenarına çöküyor, omuzları çöküyor. "Hannah'nın en sevdiği beyaz güller ve hypericum meyveleri var mı diye aradım."

"Ve stoklarında hiç yok muydu?" Soruyorum.

Zihnim şimdiden o çiçekleri almak için hangi bağlantılardan yararlanabileceğimi düşünerek ağımla yarışıyor. Elbette, Hannah ve Andrew'un istedikleri çiçeklere sahip olmalarını istiyorum.

Ama bundan da öte, Lila için işleri kolaylaştırmak istiyorum. Ne gerekiyorsa yapacağım.

"Keşke öyle olsaydı." Parmaklarını kalçasına vuruyor. "Çiçekçi, asıl gelinin doğrudan çalıştığı tek tedarikçiydi. Babası onlara ödemenin tamamını yapmış ve düğünün iptal edildiğini söylemiş." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, bakışları pencereye kayıyor. "Durumu açıkladım ve yeni düğün çiçekleri için acele bir ücret ödemeyi teklif ettim, ancak sahibi orijinal sipariş için ödeme yapıldıktan sonra artık Noel'de çalışmakla ilgilenmediğini söyledi."

"Neden başka bir çiçekçiyi aramıyorsun?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Bloom & Vine bölgedeki tek firma. Küçük bir kasabada düğün planlayıcısı olmanın sıkıntısı da bu, bir satıcı vazgeçmeye karar verdiğinde yedek planınız olmuyor."

Üzerindeki stres dalga dalga yayılıyor, odayı hissedilir bir gerginlik dolduruyor ve bunu onun için düzeltmek için bir aciliyet hissediyorum.

"Bunu çözeceğiz, tamam mı?" Yanına oturarak söyledim.

Dudağını ısırtıyor, yüzünde belirsizlik titreşiyor. "Biz mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu işte beraberiz, değil mi? Unuttuysan söyleyeyim, düğün hazırlıklarına yardım etmemi kabul etmiştin, yani şimdi bana mahkûmsun."

Dürtüyle hareket ederek onu kucaklamak için kendime çektim, bir kolumu omuzlarına doladım, diğer kolumla başının arkasını kavrarken onu sıkıca tuttum. Bu beklenmedik hareket karşısında geriliyor ama kucağımda rahatlıyor, kollarını belime doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. Ona bu kadar yakın olmak doğal olarak doğru görünüyor ve onu rahatlatmam gerekirken, tek düşünebildiğim kollarımda ne kadar mükemmel hissettiğiyken odaklanmak zor.

Zihnimde onu kucağıma çekme fantezisi canlanıyor, bacakları belime yapışmış, elleri ellerime dolanmış

Saçlarını. Onu kendime yaklaştırdım, yumuşak dudakları dudaklarıma değdi. Bir iniltiyi bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. Çenemi sıkarak ensesini kavrama ve onu kendime yaklaştırmaya arzumu bastırıyorum.

Lila da benzer bir duygu fırtınasıyla mücadele ediyor gibi görünüyor, dudakları sanki dokunuşuma teslim olmanın eşiğindeymiş gibi hafifçe aralanmış.

Tanrım, bu kadın kafamı karıştırıyor.

Boğazımı temizleyip ellerimi onun boynundan çekiyorum. "Çiçekçiyi geri ara," diye talimat veriyorum.

Yüzünde kısa süreli bir hayal kırıklığı parıltısı beliriyor ve sonra kayboluyor.

"Neden? Ne yapacaksın?"

Eğilip bir tutam saçını arkasına sıkıştırıyorum ve "Onları geri ara güzelim. Lütfen bunu düzeltmene yardım etmeme izin ver."

Kısa bir duraksamadan sonra başını sallar. "Tamam."

İçini çekerek yatağın üzerine attığı telefonunu alıyor ve çiçekçiyi arıyor. Telefon için elimi uzatıyorum ve kısa bir süre tereddüt ettikten sonra avucuma koyuyor. Kulağıma götürüyorum, biri açmadan önce iki kez çalıyor.

"Bloom & Vine'ı aradığınız için teşekkürler," diye neşeyle cevap veriyor bir kadın. "Ben Violet. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sahibi sen misin, Violet?" Doğrudan konuya girerek soruyorum.

Bir an duraksıyor. "Evet, öyleyim. Bu neyle ilgili?"

"Adım Brooks, Kay Claus'un torunuyum. Sanırım kendisi sizin düzenli müşterilerinizden biri. Yanılmıyorsam haftalık aranjmanlar sipariş ediyor ve handaki tüm etkinlikler ve düğünler için Bloom & Vine'ı kullanıyor." Konuşmanın her iki tarafını da duymak için daha da yaklaşan Lila'ya bakıyorum.

"Kesinlikle. Whispering Pines Inn en büyük müşterilerimizden biri. Ben ve ekibim Kay'e bayılıyoruz."

"Eğer durum buysa, burada gerçekleşecek bir düğün için teslimat yapmayı neden reddettiğinizi açıklamak ister misiniz?"

Noel Günü mü?"

"Bay Claus," diyor, sesi şimdi daha keskin. "Lila'ya daha önce de açıkladığım gibi, artık Noel'de teslimat yapamıyoruz."

Onun bu küçümseyici tavrına sinirlenerek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Noel düğününün çiçeklerini yapmayı kabul edersen, zahmetin için sana on bin dolar veririm. Bu fikrini değiştirmeye yeter mi?" Lila'nın kollarını çılgınca salladığını ve yüzünde telaşlı bir ifade olduğunu görmek için ona bakıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Violet kekeliyor. "Hayır, oyun oynayacak vaktim yok," diye belirtiyorum.

"Tamam, anlaştık. İtiraf etmeliyim ki sıkı bir pazarlık yapıyorsunuz," diyor. "Çalışanlarım ve ben ikramiyeyi takdir edeceğiz."

"Hepsini kendine saklamayacaksın değil mi?" Biraz şaşırarak sordum.

"Ekibim ailem gibidir, Bay Claus. Onlara iyi bakıldığından emin olurum, özellikle de Noel sabahı sevdiklerinden uzakta olduklarında."

"Noel sabahı saat 10:00'a kadar çiçekleri getirin, ben de ikramiyeyi hazır edeyim," diyorum, göğsüm sıkışıyor. Avucumu ovuşturuyorum. Hazımsızlık olmalı.

"Evet, tabii ki. Sizinle iş yapmak güzeldi, Bay Claus."

"Hoşça kal, Violet." Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum. Kabul ettiğine göre konuşacak başka bir şey yok ve on bin dolar söz konuşuyken kaçma ihtimali de yok. Boş ver, yirmi bin yapacağım... çalışanlarına bölüştüreceğini düşünürsek.

"Çiçekleri Bloom & Vine yapacak," diye Lila'ya bilgi verip telefonunu geri veriyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle saçlarını omzunun üzerinden itiyor. "Bunu neden yaptın?" diye haykırıyor.

"Sanırım 'teşekkür ederim' demek istedim," diye sırtarak cevap veriyorum.

"Ne için? Yerel çiçekçiye rüşvet verdiğim için. Ne zaman uygunsuz bir zamanda çiçeğe ihtiyacım olsa fazladan on bin dolar isteyecekleri gibi gerçekçi olmayan bir emsal oluşturduğun için teşekkürler Brooks," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Hannah ve Andrew'un düşünlerinde istedikleri çiçeklere sahip olmalarını garanti altına almak için ne gerekiyorsa yaptım. İnanın bana, para sorun değil."

"Hepimiz parayı konfeti gibi etrafa saçmayı göze alamayız." Kızgın bir şekilde başını sallıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden üzgünsün? Bir sorunumuz vardı ve ben onu hallettim. İstedğin bu değil miydi? Ortaya çıkan sorunları çözmene yardım etmemi?"

Saçlarını toplayıp bir omzunun üzerinden geçiriyor ve bana ölçülü bir bakış atıyor. "Brooks, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama yerel satıcılarla ilişkiler kurmak için çok çalıştım ve etrafa para saçmak uzun vadede işleri benim için zorlaştırıyor. Özellikle de Violet dedikodu yapmayı sevdiğinden ve şehirdeki diğer tüm satıcılara tatil ve acele siparişler için çok yüksek primler beklemeleri gerektiğini söyleyeceğinden."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Ne yapacaksınız? Sorunun üzerine daha fazla para mı atacaksınız?"

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Odayı geçip mutfak tezgahından telefonumu aldıktan sonra tekrar yanına geldiğimde Lila bana şüpheyle bakıyor. Birkaç hızlı dokunuşla asistanıma bir mesaj gönderip Bloom & Vine'daki Violet'i geri aramasını ve bu ayrıntıyı kendisine saklayacağına söz verirse Noel'de çiçekleri teslim etme ikramiyesini iki katına çıkaracağımızı açıklamasını söyledim. Ekibine zaten yirmi bin dolar vermeye karar vermiştim ama Lila'nın da bundan faydalanmasını sağlamaktan zarar gelmez.

Bir stüdyo sahibi olmanın, durum gerektirdiğinde müzakere taktiklerinden nasıl yararlanılacağını bilmek gibi avantajları var ve bu, sağduyunun anahtar olduğu zamanlardan biri. Yapmak istediğim son şey Lila'nın

Yerel satıcılar ve bu, Violet'in işlemimizin ayrıntılarını kendine saklamasını sağlamanın en iyi yoludur.

"Tamamdır," diye zaferle ilan ediyorum. "Asistanım on dakika içinde Violet'e ulaşacak ve ekibinin Noel'de adil bir şekilde çalıştığından emin olmak istediğimizi, ancak karşılığında takdir yetkisinin pazarlık konusu olmadığını hatırlatacak."

Çifte ikramiye ile ilgili detayları atlıyorum. Yangına körükle gitmeye gerek yok. Çiçekler zamanında burada olacak ve en önemli şey de bu.

"Bir sonraki sorun ortaya çıktığında, sen tam CEO moduna geçmeden önce bunu tartışsak nasıl olur?" Lila kollarını kavuşturarak söylüyor.

"Sence büyük günden önce söndürmemiz gereken başka yangınlar da olacak mı?"

Başını sallıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Buna güveniyorum. Önlenen her kriz için, pusuda bekleyen üç kriz daha vardır. Bir düğün planlayıcısının işi, bir çift evlenip balayına çıkana kadar bitmiş sayılmaz."

"Sanırım kredi kartımı yanımda tutsam iyi olacak," diye şaka yapıyorum.

Eğilip beni yanağımdan öptüğünde çok şaşırdım.

"Bu ne içindi?"

"Günü kurtardığınız ve Hannah'nın düğün gününde istediği çiçeklere sahip olmasını sağladığınız için. Taktikleriniz tartışmalı olabilir ama yine de takdir ediyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda bana eğlenen bir bakış attı. "Dur bakalım. Dışarı tişörtsüz mü çıktın?" Beni tepeden tırnağa tararken bir kahkaha patlatıyor. "Bunlar da benim tavşan terliklerim mi?" Ayağımdaki rahatsız edici ayakkabıyı işaret ediyor.

"Winston'ın dışarı çıkması gerekiyordu ve seni uyandırmak istemedim," diye açıklayarak sorusunu geçiştirdim. "Kapıyı açtığımda kaçtı ve ben de onu kovalamak zorunda kaldım."

Lila başını eğip beni inceliyor. "Dün gece kapıyı açık bırakmış olma ihtimalin var mı?"

"Belki, ama kendimi savunmam gerekirse, bir valizim vardı. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağımdan emin olabilirsiniz. Büyükannemin beni bir daha o şekilde görmesi riskini göze alamam; çok eğlenmişti."

Lila elini uzatır, gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştır. "Bekle. Kay seni böyle gördü..." Beni işaret etti. "Sen köpeğimi kovalarken mi?"

Başımı salladım. "Dışarıda kuş yemliklerini dolduruyordu ve Winston ben onu yakalayamadan ona doğru koştu. İçinde bulunduğum durumu oldukça eğlenceli bulduğunu söyleyebilirim."

"Aman Tanrım." Lila elleriyle yüzünü kapatır. "Bunu yaşamamıza asla izin vermeyeceğinin farkındasın, değil mi? Dün gece kulübemden çıktıktan sonra seni yarı giyinik görünce ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

Bir adım daha yaklaştım, sesim alçaktı. "Söyle bana Goldie, dün gece ne yaptığımızı düşünüyor olabilir?"

Lila tereddüt ediyor, boğazı düğümleniyor. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Omuz silkiyorum. "Neden yine de benim için hecelemiyorsun?"

"Büyükannen muhtemelen birlikte yattığımızı düşünüyordur," diye ağzından geçiriyor.

"Yaptık."

Gözlerini kısarak bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Hayır, demek istediğim muhtemelen bizim... bilirsin, seks yaptığımızı düşünüyor." Sesi düşüyor.

Onun telaşlandığını görmenin dayanılmaz derecede çekici bir yanı var. Alt dudağını ısırırken yanakları yumuşak bir pembeye dönüyor.

Bakışlarına sırtarak karşılık veriyorum. "Peki bu çok mu kötü olurdu? Bana aşık olduğunu itiraf eden sendin, hatırladın mı?"

"Sahip olmak" önemli bir kelime. Eğer birlikte yatmış olsaydık -ki yatmıyoruz- bu Kay'e söyleyeceğim bir şey olmazdı. Tanrı aşkına, o senin büyükannen."

Sessizliğin uzamasına izin verdim.

Gri bir gökyüzünü yaran güneş ışığı gibi, beni sıcaklığına doğru çekiyor, görmezden gelmek imkansız. Aramızdaki boşluk, kendimi tutmak için her türlü nedene sahip olmama rağmen, kapatmak için çaresizce çırpındığım bir uçurum gibi geliyor. Lila sonsuz bir tatil neşesi kaynağı olan bir güneş ışığı patlaması, ben ise kırılganlığımı hesaplanmış bir kayıtsızlıkla maskeleyen şüpheli bir grinch'im.

Yine de bu, elimle çenesini kavrayarak ve bakışlarımla buluşması için yüzünü eğerek meydan okumasını kabul etmemi engellemiyor. Ağzımı onunkine yaklaştırıp aramızda neredeyse bir santim boşluk bıraktığımda nefesi kesiliyor. Sıcak nefesini dudaklarımda bir fısıltı gibi hissedebiliyorum. Eşofmanımın kemerini kavlıyor, sanki vücudu yaklaşmam için can atıyor ama zihni beni uzaklaştırmak için çığlık atıyor. Tırnakları hafifçe kalçama değiyor, göğsü hızla yükselirken orada kalıyor, nefes alış veriş dengesi, iç çatışmasına ihanet ediyor.

Başını hafifçe arkaya yatırıyor, nabızı boğazının narin kıvrımında görülebiliyor.

"Haklısın," diye fısıldıyorum kulağına nefes alarak. "Benden hiç etkilenmiyorsun. Ne utanç verici." Geri çekildiğimde bir inilti duyuyorum ve sırtışı bastırıyorum.

Görünüşe göre inanmamı istediği kadar kayıtsız değil.

"Mesafemizi korumamız gerektiğini söyleyen biri olarak, ellerini üzerimden çekemiyor gibisin. Bu ironik, sence de öyle değil mi?" diye karşılık veriyor.

Haklı bir noktaya değindi. Kabul etmeye hazır olsam da olmasam da, Lila Monroe izin veririm tüm dünyayı alt üst edecek güce sahip.

"Sana yer vermemi pek kolaylaştırmıyorsun. Nedenmiş o?" diye sordum.

Omuz silkiyor ama parmaklarının seğirmesi sakın dış görünüşüne ihanet ediyor. "Bunu çözdüğümde sana haber veririm."

Verdiği yanıt, aramızda olanlarla boğuşan tek kişinin ben olmadığımı ima ediyor.

"Bugün gündemde ne var Goldie?" Konuyu değiştirmek isteyerek soruyorum. "Tamamen seninim, beni işe koy."

CHAPTER 7

Lila

Beklenmedik şekilde hareketli geçen sabahımın ardından hızlıca bir duş aldım ve otele koştum. Öğleyi geçti ve ben etkinlik odasında düğün için süslemeleri hazırlamaya başladım. O zamana kadar başka bir etkinliğimiz yok, bu yüzden her detayın düzenli olduğundan emin olmak için bana bolca zaman veriyor.

Telefonum çalıyor, ses çoğunlukla boş olan odada yankılanıyor.

Fallon: Kızım! Brooks Claus'a baktım. Çok seksi!

Fallon: Hatırladığın kadar iyi öpüşüyor mu? Kesinlikle öyle görünüyor.

Lila: AMAN TANRIM! Sana hiçbir şey olmadığını söyledim. Otel tamamen dolu olduğu için benimle kalıyor.

Bir saat önce kontrol etmek için aradı ve Brooks'un durumu hakkında onu bilgilendirdim.

Fallon: Gençliğinden beri bu adama aşıksın. Bu senin harekete geçme şansın.

Lila: Elbette, çünkü kardeşimin en iyi arkadaşının peşinden gitmek harika bir plan gibi görünüyor.

Fallon: Yaşam o Kısa. Ne var daha da kötüsü, riske girmek ya da hiç almadığınız için pişman olmak

daha sonra?

Lila: Göz kamaştıracak bir hokey sopan yok mu?

Fallon: Kırmızı rhinestones ya da gümüş parıltı arasında karar veremedim.

Fallon: Sanırım ikisini de kullanacağım.

Lila: Harrison döndüğünde oraya uçup müdahale etmem mi gerekecek?

Fallon: Onu kendim halledebilirim, çok teşekkür ederim.

Endişelendiğim kişi sen değilsin.

Fallon: Ha. Ha. Çok komik.

Lila: Dekorasyonu bitireceğim ama sonra konuşuruz, tamam mı?

Fallon: Buna güvenebilirsin.

Telefonumu yakındaki bir sandalyeye koyup bir tutam çelenk ve kemerin üzerine asmak istediğim ökseotunu alıyorum.

Ben işime geri dönmeden Brooks, koyu renk kot pantolonu ve beyaz düğmeli gömleğiyle sanki buranın sahibiymiş gibi etkinlik salonuna giriyor. Tam bir seksapel timsali ve yemin ederim onu her gördüğümde bir şekilde daha da çekici oluyor, yine de tamamen giyinik olduğu için biraz hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur.

Kapının yanında somurtan Winston'ın yanına çömeldiğinde merakım daha da arttı. Kay'ın bazı işleri vardı ve annemle babam da babamın ofisine uğradılar,

Bu yüzden ben çalışırken Winston benimle kaldı. Teatral tepkisine bakılırsa, cezalandırıldığını düşünebilirsiniz.

Brooks, avucunda bir dilim jambon tutarak elini Winston'a doğru uzatır. "Sana mutfaktan bir ikram getirdim, dostum. Bu sabahki hapisten kaçışından sonra, bir ateşkes yapmanın iyi olacağını düşündüm."

Winston jambonu zar zor kokladıktan sonra burnuyla rahatsız edici eti iterek uzaklaştırıyor. Brooks'a Winston'ı kazanmanın tek yolunun tavuk, fıstık ezmeli bisküvi ya da krem şanti olduğunu söylemeliyim, ama sessiz kalıyorum, titiz köpeğimin onu parası için koşturduğunu görmekten büyük keyif alıyorum.

"Ciddi misin?" Brooks inliyor. "Taze dilimlenmiş jambon. Sorun nedir?" Bir kez daha dener, ama Winston pençesini Brooks'un eline koyar ve onu iter, sonra da kalçalarının üzerine oturup Brooks'a yan gözle bakar.

Brooks yenik bir iç çekişle jambonu çöp kutusuna atar. "Tamam, anladım; sen bir yemek uzmanısın. Bu konuda bu kadar züppe olmana gerek yok," diye homurdanıyor.

Winston bana bakarak, "Bu adama daha ne kadar katlanmak zorundayım?" der gibi bakıyor.

İçimden bir ses Brooks'un daha uzun süre kalmasını umduğumu bilse mutlu olmayacağını söylüyor.

Elimi sahte bir kızgınlıkla kalçama koydum ve Brooks'a şakacı bir bakış attım. "Az önce köpeğime züppe mi dedin?"

Brooks Winston'ı işaret ediyor. "O başlattı," diye savunuyor. "Ateşkes önerdim ama kabul etmedi."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O bir köpek."

"Oh, hadi ama. Ne yaptığını çok iyi biliyor," diye ekliyor Brooks. Başını bana doğru eğmiş, kuyruğunu sallayarak cahil numarası yapan Winston'a gözlerini dikeyor.

"Bunu ikinizin çözmesine izin vereceğim," diyorum kıkırdayarak.

Süslediğim kemerin bir tarafına çelenk sarmaya geri dönüyorum, her ilmeğin eşit şekilde düştüğünden emin olarak alanı çerçeveleyecek basamaklı bir etki yaratıyorum

Mükemmel. Yılların deneyimiyle mükemmelliğin ayrıntılarda olduğunu öğrendim ve asla daha azıyla yetinmeyeceğim.

Belki de bu yüzden hâlâ bekâırım. Bir partner için standartlarım yüksek ve ne kadar istesem de bir kıvılcım olmadığında birkaç randevudan sonra bir şeyleri bitirme alışkanlığım var.

Sayırsız çiftle çalıştığım için, kimin sürüp kimin sürmeyeceğini tahmin etme konusunda bir içgüdü geliştirdim. Hayatta birlikte yol alan her çift için, yanlış anlamalar ve hayal kırıklıkları döngüsüne yakalanmış, zar zor ayakta duran bir başkası vardır.

Birlikte bir hayat kurmak isteyen, ortak hayallerimiz için çabalayan ve bana tüm evreniymişim gibi bakan birini bekliyorum.

Beni yanlış anlamayın, ben sonsuza dek mutluluğa inanan biriyim. Çoğu insanın düşündüğü gibi camdan ayakkabılar ve iyilik perileriyle değil, aşkın dönüştürücü olabileceği fikrine. İnsanların diğer yarısını bulduklarında tüm dünyalarının değiştiğine ilk elden tanık oldum. Bu yüzden düğün planlamasına aşık oldum. Elbette her türlü etkinliği düzenlemekten keyif alıyorum, ancak bir çiftin büyük gününün parçası olmanın özel bir yanı var.

Düğünlerde en sevdiğim an, damadın gelini koridorda yürürken ilk kez gördüğü andır. O anda, etrafındaki her şey kaybolur ve önemli olan tek şey sonsuza dek seveceğine ve değer vereceğine yemin edeceği kadındır.

Kemerli geçide bakarken kendime düğünlerin küçük ayrıntılarla ilgili olduğunu hatırlatıyorum. Bir basamaklı tabureyle bile ökse otunu sabitlemek için tam ortaya ulaşamayacağımı fark ediyorum. Yılmadan parmak uçlarımda yükseliyorum, parmaklarım kemerin kenarını zar zor sıyrırken taburenin üzerinde sallanıyorum.

"Kahretsin, Lila. Ne halt ediyorsun sen?" Brooks telaşla haykırır. "Yaralanacaksın."

Ona el sallamama rağmen bana doğru adım attı. "Ben iyiyim.

Bunu her zaman yapıyorum" diyorum.

Dürüst olmak gerekirse, etkinlik salonunu dekore ederken genellikle bir merdivenim olur, ancak Snowy Mountain Stables ekibi geçen ay ödünç aldı ve geri getirmedi. Bu yüzden bakım dolabında bulduğum cılız bir basamaklı tabure ile doğaçlama yapmak zorunda kaldım, ki daha uzun olsaydım bu sorun olmazdı.

Kararlılıkla saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum, bunu tek başıma yapmaya kararlıyım. "Hadi, biraz daha yukarı," diye mırıldanıyorum öne doğru eğilirken. "Neredeyse geldik," diye nefes alıyorum son mesafeyi kapatırken. Ökseotunu sabitlediğimde zaferle gülümsüyorum ama tabure altımdan kayınca bu kısa sürüyor ve dengemi yeniden sağlamak için boşuna çabalarken karnım düşüyor. Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve gözlerimi kapatıp kendimi kaçınılmaz düşüşe hazırlıyorum.

Yere düşmek yerine güçlü kollara alınıyorum ve sert bir göğse doğru çekiliyorum. "Seni tuttum," diyor Brooks, sesi sakin ve sabit.

Yavaşça nefes verirken ellerim omuzlarına yapışıyor. Dolaptaki sandalyeye doğru ilerliyor ve ben hâlâ kucağındayken oturuyor. Kısa bir süreliğine gözlerini kapatıyor, göğsü benimkine doğru inip kalkıyor ve ben ondan yayılan sıcaklığın ve vücudumun onunkine mükemmel bir şekilde uyduğunun aşırı farkındayım.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim,"
diyorum usulca. "Daha dikkatli olmalısın,"
diye tersliyor.

"Birileri huysuzluğuna geri dönmüş," diye küstahça karşılık veriyorum.

"Sen buna huysuzluk diyorsun, ben ise endişe diyorum," diye homurdanıyor ve derin bir nefes veriyor. "Senin incindiğini görmek istemiyorum," diyor saçlarımdan bir tutamı geriye doğru tarayıp kulağımın arkasına sıkıştırırken.

Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı çarpıyor. Brooks Claus'un beni kollarına aldığı gerçeği aklımı başımdan alıyor ve itiraf etmeliyim ki gitmeme izin vermesini istemiyorum.

"Ökseotu güzel görünüyor, değil mi?" Sesim nefes nefese ve düzensiz çıkıyor.

"Evet, güzel görünüyor. Ama süslere kanmayı alışkanlık haline getirmeyelim, tamam mı?" Gözleri gözlerimi arıyor, sanki beni bırakmaya korkuyormuş gibi belimi sıkıca kavlıyor. "Sen ökseotundan çok daha önemlisin." Bana çarpık bir gülümseme gösterdiğinde nabzım hızlanıyor.

Bu kaygısız halini kilit altında tutuyor ve bunu bana göstermesinin ne kadar önemli olduğunu görmezden gelmek mümkün değil.

Ökseotunun altında onu öpmenin nasıl bir şey olabileceğine dair geçici düşüncelerimi kontrol edemiyorum. Çene çizgimde gezinirken o çikolata kahvesi gözleriyle bana baktığı görüntüler, gerçek olmasını dileyerek bana eziyet ediyor.

"Lila, kızak gezisinin ne zaman olduğunu bana hatırlatır mısın-"

Başımı çevirdiğimde Kay'ın kapıda durduğunu görüyorum, yüzünde geniş bir gülümseme var. "Rahatsız mı ediyorum?"

Aman Tanrım.

Brooks'un kucağından fırlıyorum, telaşlandığımı gizlemek için nafile bir çabayla gömleğimi düzeltiyorum. Sanki ilk kez aşık olduğumuz kişiyle yalnız yakalanmış ortaokul çocukları gibiyiz. Kay'ın bize diktiği bakışlara bakılırsa, beni torununun kucağında otururken yakalamış olması onu hiç de rahatsız etmiyor.

Brooks ayağa kalkarken boğazını temizliyor. "Büyükanne, burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor, elleri kalçalarında. "Son baktığımda burası benim otelimdi. Etrafta özgürce dolaşmak için izninize ihtiyacım olduğu notunu kaçırdım mı?" diye soruyor, ses tonu alaycı.

Başını iki yana sallar. "Hayır, tabii ki değil. Sadece birkaç saatliğine gideceğinizi söylediniz."

"Erken bitirdim ve Lila'nın yardıma ihtiyacı var mı diye bakayım dedim ama görünüşe göre sen halletmişsin," diye sırtıyor. "Böldüğüm için özür dilerim. Bana ihtiyacınız olursa resepsiyonda olacağım." İkinci kez bakmadan koridora yönelir, Winston da peşinden gider.

Brooks dizilmeyi bekleyen çelenk yığınınına doğru yürür ve bir avuç alır.

"Ne yapıyorsun?"

"Başka bir şey asmana ve tekrar düşme riskini almana izin vermem mümkün değil. Şimdi beni yönlendirecek misin yoksa yanlış yapmamı mı göze alacaksın?" diye meydan okuyarak tabureyi kaptı ve odanın uzak tarafındaki ahşap kirişin altına taşıdı.

Sonraki birkaç saat boyunca sadece Brooks ve ben ışıklar ve çelenklerle çevrili bir şekilde dekorasyon yapıyoruz. Konuşuyor ve gülüyoruz, sohbetimiz doğal bir şekilde akıp gidiyor. Onunla birlikte olmanın çok kolay bir yanı var ve onun burada olması bana açıklayamayacağım bir şekilde evimdeymişim gibi hissettiriyor.

Grubumuz en kalın paltolarımız ve atkılarımızla dışarıda toplanırken güneş gökyüzünde alçalıyor. Herkes kendi arasında sohbet ederken hava kahkahalarla doluyor. Dosyama konuk listesine açmış, kızak gezintisi için kaydolan herkesin burada olduğundan emin oluyorum. Andrew ve Hannah'nın düğün partisi küçük olduğu için katılmak isteyen konuklara davetiye gönderebildim.

Hana kısa bir yürüyüş mesafesinde bulunan Snowy Mountain Ahırları yılın her dönemi için ideal bir etkinliktir. Yine de benim için hiçbir şey kışın Mistletoe Ridge'de kızakla gezmenin büyüyle kıyaslanamaz.

Listeyi gözden geçirmeyi yarılamıştım ki, hanın ön girişindeki hareket dikkatimi çekti.

Brooks'un dışarı çıktığını görmek için tam zamanında bakıyorum.

Etkinlik odasının dekorasyonunu bitirdikten sonra, ben bu akşamki etkinlik için hazırlıklarımı tamamlarken o da hazırlanmak üzere kulübeme geri döndü.

Duş almış olmalı çünkü sinekkaydı tıraş olmuş ve şakağına yakın bir yerden dökülen bir tutam dışında saçları düzgünce şekillendirilmiş. Kablolu örgü kazak üzerine kat kat gri yün bir palto, koyu renk kot pantolon ve bot giyiyor. Kızağa binmek için bekleyen bir grup kadın da dahil olmak üzere etrafındaki herkesi büyüleyen bir özgüven havası yayıyor.

İçlerinden biri Brooks'a el sallayıp, ona doğru bakıp gülümsediğinde midemde bir kıskançlık düğümü oluşuyor. Bakışlarından etkilenmeden yanlarından geçip gidiyor, odağı çoktan başka bir yere kaymış.

Bir geceliğine aynı yatağı paylaşmak onu benim yapmıyor, öyleyse neden başka biriyle birlikte olma fikri bile kanımı kaynatıyor? Kadının ilerlemelerine ilgi göstermemesi tek parlak nokta, aramızda daha fazlası için bir şans olduğunu düşündürüyor.

Uzaktan yankılanan toynak sesleri düşüncelerimi dağıtıyor ve saniyeler sonra köşeden birkaç atlı kızak geliyor. Her kızak siyaha boyanmış, elenk ve kırmızı bir fiyonkla süslenmiş ve herkesi sıcak tutmak için pelüş koltuklar ve ekose battaniyelerle kaplı üç geniş bank içeriyor.

Hana geldiklerinde Hannah ellerini birbirine vurur. "Ah, Lila, gerçekten kendini aşmışsın," diye haykırıyor. "Bu inanılmaz."

"Evet kardeşim, bu inanılmaz." Andrew bir kolunu bana dolayarak yandan sarılıyor. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Benim için zevktir."

Ciddiyim. Düğün planlayıcısı olmayı işte bu yüzden seviyorum - müşterilerim için unutulmaz anlar yaratmak. Bu kez, sevdiğim insanlar için bir şeyler yapabilmek ekstra özel. Geçtiğimiz yıllarda Andrew ve Hannah şehirdeyken bir atlı kızak gezisi planlamışlardı, ben de bunun düğün deneyimlerinin bir parçası olduğundan emin olmak istedim.

İlk kızağın sürücüsü Michael bana el sallıyor. "Sen hazır olduğunda biz de hazırız, Lila."

Ben de gülümseyerek el sallıyorum. "Mükemmel, teşekkürler." Arkamı dönüp grupla yüzleşiyorum. Kızaklara doğru elimle işaret ederek, "Pekâlâ, herkes için binme vakti," diyorum. "Herkesi yetecek kadar battaniye var ve geri döndüğünüzde lobide sizi bekleyen ikramlar olacak. İyi eğlenceler."

Babam, Tilly Teyzem ve Ted Amcam en yakın kızağa binerken annem yanımda duruyor ve elini koluma koyuyor. "Geliyor musun, Lila?"

"Eğer yeterince yer varsa. Sadece önce herkesin oturduğundan emin olmak istiyorum."

Yanağımı okşuyor. "Pekâlâ. Çok çalışıyorsun ve ben de senin eğlenmeni istiyorum."

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Yapacağım, merak etme."

Cevabımdan memnun bir şekilde başını sallıyor ve babamın yanına tırmanıyor. O sırada Andrew ve Hannah'nın, annemle babamın bindiği kızağın önündeki kızağa çoktan yerleşmiş olduklarını fark ediyorum.

"Andrew, bekle," diye bağırarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. Koltuğunda dönüp duruyor. "Ne oldu?"

"Hannah ve senin için özel bir araç ayarladım. Hemen şurada." Diğerlerinin arkasından gelen iki kişilik bir kızağı işaret ediyorum.

İçinde bulunduğu araç ileriye doğru süzölmeye başladığında bana sırtıyor. "Görünüşe göre biz de bu gezintiye katılacağız. Eminim romantik bir deneyim yaşamak isteyen başka bir çift daha vardır. Döndüğümüzde görüşürüz." Hızlı bir el sallamadan sonra öne doğru dönüyor ve Hannah başını omzuna yaslarken kolunu ona doluyor.

Etrafıma baktığımda herkesin çoktan bindiğini fark ediyorum.

Ajandamı kapatırken "Hay aksi," diye mırıldandım.

"Sorun nedir?" Brooks'un alçak sesi, yaslandığı duvarı iterken beni hazırlıksız yakalıyor.

"Hâlâ burada mısın? Diğerleriyle çoktan anlaşmışsındır diye düşünmüştüm. Dur tahmin edeyim, kızakla gezmek sana göre değil mi?" Onunla alay ediyorum.

Eğlenerek kıkırdıyor. "Aslında, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa diye buralarda takıldığımdan emin olmak istedim."

"Oh."

Benim için mi geride kaldı?

Bu beklediğim son şeydi, ama itiraf etmeliyim ki, bu beklenmedik derecede tatlı bir davranış.

"Siz ikiniz neden hâlâ burada dikiliyorsunuz?" Kay, Winston'ın peşinden dışarı çıkarak araya girer.

"Kimsenin geride kalmadığından emin olmaya çalışıyordum," diye cevap verdim.

"İşini mükemmel yaptın." Boş park yerine doğru el sallıyor. "Görünüşe göre bir kızak kaldı, o yüzden sen ve Brooks harekete geçmelisiniz." Yanıma gelip dosyayı benden aldı ve kolunun altına sıkıştırdı.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen gelmiyor musun?"

Başını iki yana sallar. "Winston'la ben ona mutfaktan bir şeyler getireceğiz, döndüğünüzde sıcak çikolata ve taze zencefilli kurabiyelerle burada bekliyor olacağız." Onu diğer koluyla yukarı kaldırır. "Oh, ve Brooks, Lila'nın terlikleriyle yine karda cesurca yürümeye çalışmadığına sevindim. Şirin olabilirler ama açık hava için ideal değiller," diye dalga geçiyor içeri girerken. Kapı arkasından kapanmadan önce omzunun üzerinden, "İyi eğlenceler çocuklar," diye ekliyor.

"Sence tavşan terliklerimi giydiğini unutmana izin verecek mi?" Brooks'a sırtarak soruyorum.

"Hiç şansı yok," diye mırıldanıyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Yine de haklı. Harekete geçsek iyi olur."

Yanıt beklemeden beni şoförün koltuğuna yerleştiği, bekleyen kızağa doğru yönlendiriyor. Sürücü bir çift kulaklık takıp önüne bakmadan önce "Atla" diye ısrar ediyor.

Brooks yaklaşıyor ve elini bana doğru uzatıyor. Elini tuttuğumda aramızda bir elektriklenme oluyor ve diğer her şey kayboluyor. Arabaya binmeme yardım ederken, başparmağı parmak eklemlerimi sıyırıyor, omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor ve nabzım kontrolden çıkıyor.

Ben oturduktan sonra bile dokunuşu devam ediyor, için için yanan bakışları beni esir alıyor. Sanki zaman durmuş ve evrende kelimelerden daha derin bir bağı paylaşan tek iki insan bizmişiz gibi.

"Geliyor musun?" Fısıldıyorum, aramızda bir iplik gibi asılı duran büyüyü bozmaktan korkuyorum.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Yanıma tırmanmadan önce elimi nazikçe sıkıyor.

Belki de aramızdaki bu bağlantı sadece benim kafamda değildir.

Kızak ilerlerken bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum - önümüzdeki bir saat ya hayatımın en önemli anlarından biri olacak ya da bir daha asla toparlayamayacağım ezici bir hayal kırıklığı.

CHAPTER 8

Brooks

Köknar ağaçları ve kar tabakasıyla tozlanmış, dalları birbirine doğru eğilerek solan ışıkta parıldayan bir gölgelik oluşturan çıplak huş ağaçlarıyla bezeli bir patikadan geçerken sessizlik içinde ilerliyoruz. Keskin hava am ve sedir kokusunu taşıyor ve tek ses toynakların sabit takırtısı ve atların koşumlarına bağlı anların ara sıra şingırdaması.

Ailem kışın Starlight Pines'ı ziyaret ettiğinde kızakla kayar, kartopu savaşı yapar ve Andrew'un evinde onunla takılırdım. şaşırtıcı bir şekilde, hiç kızakla gezmedik, bu yüzden ilk kez etrafımdaki manzarayı seyreliyorum.

Lila kuşağında battaniyeyle yanımda oturuyor, bakışları karlı gölgelikte, yüzünde dingin bir gülümseme.

Bulaşıcı gülümsemesinden gergin olduğunda dudağını çiğnemesine kadar onun varlığı beni büyölüyor ve içimdeki fırtınayı ne kadar kolay dindirdiğine şaşıriyorum. Ve onun tatillere olan sevgisi, yılın bu zamanını yepyeni bir ışık altında görmemi sağlıyor ve heyecanına kapılmamayı imkansız hale getiriyor.

Kuşkusuz bazı düşüncelerim masum olmaktan çok uzak. Saatler geçti ama etkinlik odasındaki anımız aklımdan çıkıyor. Ona sımsıkı sarıldığımda vücudu sıkıca benimkine yapışmıştı, etrafımızda dönen tatlı nane kokusu ve ağzımda oyalanırken gözlerindeki kusursuz açlık.

Tekrar baktığımda titrediğini ve dişlerinin takırdadığını fark ediyorum.

Hiç düşünmeden yaklaşıyorum ve bir kolumu ona dolayarak onu kucağıma çekiyorum. Tüm katmanların arasından bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum ve uygunsuz düşünceleri kovmak için kendime söz veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Lila gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Benim gözetimimdeyken bir buz saçağına dönüşmene izin veremem, değil mi?" Battaniyeyi bacaklarının etrafına daha sıkı sararak söylüyorum.

Başını eğiyor, ağzının köşesi sırtıtmakla savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Şövalye Brooks'u severim."

"Buna kendini koruma deniyor. Eğer hipotermiye yakalanırsan, Andrew'a kız kardeşinin neden benim gözetimimde hastalandığını açıklamak zorunda kalacak kişi benim."

"Ben de senin sadece tatlı olmaya çalıştığını sanıyordum," diye takılıyor.

Bugün erken saatlerde dengesini kaybedip tabureden düştüğünde her şeyin nasıl yavaşladığını hatırlarken onu daha da yakınımnda tutuyorum - yerden sadece birkaç metre yüksekteydi, ama onu yakalamak için orada olmasaydım ciddi şekilde yaralanabilirdi.

Onun incinmesi fikri göğsümde keskin bir acıya yol açıyor ve onu kollarıma çekip güvende olduğuna dair kendime güvence vermek için karşı konulmaz bir ihtiyaç uyandırıyor.

Duvarlarımı ayakta tutmak için elimden geleni yapmama rağmen, onları tuğla tuğla yıkıyor ve kendimi onun yasak olduğuna ikna etmeye ve onu zihnimden uzaklaştırmaya çalıştıkça, ona olan arzum daha da güçleniyor.

Bu da kafamı karıştırıyor.

Hayatımı işime adayarak ve duygularımı dışarıda bırakarak başarılı bir imparatorluk kurdum. Kendime hissetme izni vermezsem, onların getirdiği zorluklarla yüzleşmek zorunda kalmam. Ancak Lila için bunların hiçbirisi geçerli değil.

Şu soruyu sormak istiyorum: Geceleri eve geldiğimde önemsedğim bir şey ya da biri olsaydı önceliklerim değişir miydi? Onun gibi biri.

"Bir sorun mu var?" Lila elini yanağıma koyuyor, yüzü endişeyle gölgeleniyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Güzel." Gülümsüyor. "Benimle bir kızakta mahsur kaldığın için pişman olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Yanılıyor.

Onun varlığı manyetik ve ben ona bir pervane gibi çekiliyorum.

Başımı salladım. "Asla." Battaniyenin altından diğer elini kaldırıyorum ve ısıtmak için ikisini de ağzıma götürüyorum, parmaklarının uçları dudaklarımda buz gibi. "İster inan ister inanma, tatil sezonunu bir şekilde yeniden katlanılabilir hale getirdin," diyorum daha önceki düşüncelerimi dile getirerek.

"Ne demek istiyorsun?" İfadesini hüzün kaplıyor, empatisinin bir yansıması olarak ona içimi dökmek istiyorum.

"Noel babamın en sevdiği bayramdı, bu yüzden kutlamalarımızı hep Starlight Pines'ta yapardık. New York'taki apartmanımızın çok soğuk ve kişiliksiz olduğunu ve buranın mevsimin ruhunu yakalayan tek yer olduğunu söyledi ve kardeşlerimle benim de bunu deneyimlememizi istedi." Duraklıyorum, gözlerim karla kaplı ağaçlara kayıyor. "Ailemizi bir arada tutan tutkal oydu ve o öldükten sonra, bana onun yokluğunu hatırlatan yere geri dönmek bir yana, onsuz tatilleri kutlama düşüncesi bile ihanet gibi geldi."

"Çok üzgünüm Brooks," diyor Lila çökmüş bakışlarla. "Burada olmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, özellikle de tatillerde."

Ellerimizi kucağıma indiriyorum. "Uzakta kalmam adil değildi, özellikle de kardeşlerim ve ben geri dönmekten kaçınırken büyükannem yalnız başına yas tutmaya bırakılmışken. O daha iyisini hak ediyor."

"Kay yalnız değildi." Lila'nın sözleri göğsüme baskı yapan suçluluk duygusunu hafifletiyor. "Deneyimsiz olmama rağmen bana hayalimdeki işi verdi ve bu rolde büyüyeceğime inandı. Ondan bir şeyler öğrenmek bir ayrıcalıktı ve ben de onun bu iyiliğine karşılık verebilmek için her fırsatı değerlendiriyorum."

"Büyükanneimin sana sahip olduğu için şanslı olduğunu söylerken ciddiyydim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Sadece o değıl.

Lila koltuğunda kayar. "Brooks," diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

"Ben sadece arkadaşının sinir bozucu küçük kız kardeşı olabilirim ama konuşmak istersen buradayım. Eğer istemiyorsan asla yalnız kalmak zorunda değılsin."

Ve bu şekilde, onu uzakta tutma fikrini ortadan kaldırmayı başardı. Bana hiçbir şey borçlu değıl ama yine de bana şefkat ve sabır sundu - hak ettiğimden emin olmadığım şeyler.

"Saçmalık," diyorum kısık bir sesle. "Sen Andrew'un kız kardeşinden çok daha fazlasısın. Düşünceli, komik ve inanılmaz bir organizasyon planlayıcısısın. Bu düğün sensiz mümkün olamazdı. Büyükanneimin en sevdiği kişi oldun - tabii Winston'ı saymazsak. Hem için hem de dışın çok güzel ve etrafındakileri ne kadar önemseydiğine hayranım.

Lila başını sallayarak gülüyor. "Bu senin filmlerinden birinden bir replik mi?"

"Hayır, gerçek bu."

Duraksıyor, bir şeyler eklemek için ağzını açıyor ama kendini durduruyor.

Toprak bir yola saptığımızda, Mistletoe Ridge'e Hoş Geldiniz yazan bir tabelayı işaret ediyor.

"Buradayız," diye haykırıyor.

Kaşlarımı çatarak çevremizi tarıyorum. "Burası tam olarak nerede ve neden Ökseotu Sırtı deniyor?"

"Göreceksin," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

Yaklaşıp beni hafifçe dürtene kadar olağan dışı bir şey fark etmedim. "Yukarı bak." Konuşurken nefesi boynumun kenarını sıyrıyor.

İstedini yaptığında, çevredeki meşe ve çam ağaçlarının dallarından sarkan yüzlerce ökse otu kümesini gördüğümde ağzım açık kalıyor. Ökseotu

Beyaz meyveler yeşil yapraklarla keskin bir kontrast oluşturuyor ve gerçek olduklarına inanmak zor.

Bugüne kadar böyle bir yerin varlığından nasıl haberim olmadı? Starlight Pines'a onlarca kez gittim ama sanırım çocukken, romantik olduğunu düşündüğüm bir dönüm noktasını ziyaret etmek aklımdaki son şeydi. Ve biriyle çıkacak yaşa geldiğimde, buranın babamın ve büyükannemin radarına sokmak isteyeceği son nokta olacağını hayal edebiliyorum.

"Manzara kesinlikle inanılmaz, değil mi?" Lila soruyor, bakışları yukarı doğru kayıyor.

"Haklısın," diye cevap veriyorum, gözümü ondan ayırmadan. "Şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı şey olduğunu söyleyebilirim."

"Sakın bana küçük bir ökseotu yüzünden yumuşadığını söyleme..." Gülüyor ama odağımın tamamen kendisinde olduğunu, manzaranın aklımdan en uzak şey olduğunu fark edince ses kesiliyor.

Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta, dalgınlıkla parmağımı çene çizgisi boyunca gezdirip sessizce yanaklarına dağılmış çilleri sayarken nabzım hızlanıyor. Lila dokunuşumun altında titriyor ama geri çekilmiyor.

Ağzının kenarında bir dudak parlaticısı lekesi var ve onu başparmağımın ucuyla nazikçe siliyorum. Yanıt olarak nefesi kesiliyor, dolgun dudakları öpülmek için adeta yalvarıyor.

"Ağzıma karşı bir ilgin falan mı var?" diye usulca takılıyor.

"Sana karşı bir şeyler hissediyorum," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

Başını arkaya yatırıyor, gözleri kocaman. "Eğer ciddi değilsen lütfen böyle söyleme."

"Ciddi olmadığım şeyleri söylemediğimi artık biliyor olmalısın Goldie."

Şu anda, onu istemekten beni alıkoyması gereken her şey arka planda kayboluyor.

Zihnim aramızdaki mesafeyi kapatma ihtiyacıyla dolup taşıyor. Ökse otlarıyla dolu bir ormanın altındayız, sanki kader bana neden geri durduğumu unutturmak için komplo kuruyor.

Sadece bir öpücük; en kötü ne olabilir ki?

Bu düşünce daha sonra aklıma gelebilir ama şu anda umurumda bile değil.

Bir kereliğine bu düşünceden tamamen vazgeçip eğilerek köprücük kemiğine iffetli bir öpücük konduruyorum. Öpücüklerimi boynuna, çenesine kadar takip ettiğimde dokunuşumla eriyor ve sonunda dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdiğimde, içime orman yangını gibi yayılan bir sıcaklık gönderiyor, doyamıyorum.

Lila alt dudağımı ısırıyor ve dilini ağzımın içine sokuyor.

Tadı nane ve güneş ışığı gibi.

Onu öpmenin böyle olacağını hiç beklemiyordum -elektrikli, acil ve beni daha fazlasını arzulamaya bırakıyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diye mırıldanıyorum.

Parmakları ağzımın dış hatlarında gezinirken, "Yüzündeki o sürekli asık surat olmadan da yarı yarıya çekicisin," diye takılıyor.

Elini tutup avucuna bir öpücük konduruyorum. "Dikkatli ol, Goldie, yoksa beni gerçekten benimle olmaktan hoşlandığına inandırabilirsin.

."

Sözlerimi bitiremeden, uzaktan gelen kahkaha ve boğuk konuşma sesleri bize doğru sürükleniyor ve düşen bir bardak gibi sessizliği bozuyor. Lila'nın yanakları daha koyu bir tonda kızarıyor ve kızığın kendi tarafına çekilirken eli uyluğuma değiyor. Derin bir nefes alıyorum, onu yakınımda tutma arzumu dizginliyorum ve başımı arkaya yaslayıp bu kadına nasıl bu kadar kapıldığımı merak ediyorum.

"Gölün yakınında olmalıyız," diyor daha iyi görebilmek için boynunu bükerek. "Tüm kızaklar durur, böylece konuklar manzarayı seyredebilir."

Ve aynen böyle, bedeninin benimkine değmemesi, yüzüme çarpan rüzgârdan daha soğuk bir boşluk bırakıyor.

Hana en son biz döndük.

Lila lobide dolaşan konukları görünce hemen ev sahibesi moduna geçiyor ve büyükannemin sıcak çikolata ve kurabiye dağıtmasına yardım ediyor.

Kızakta birlikte özel bir anı paylaşmaktan, ev sahibesi rolüne ikinci doğasıymış gibi kaymaya kadar nasıl zahmetsizce vites değiştirebildiği beni şaşırttı. Sadece verimliliği değil, aynı zamanda herkesi hoş karşıladığını hissettirmeyi başarıyor ve varlığıyla odayı aydınlatıyor gibi görünüyor.

Starlight Pines'a dönmek hiç de beklediğim gibi olmadı. Bana kaybettiklerimi hatırlattığı için geri dönmekten kaçındım ve ne pahasına olursa olsun tatilleri kutlamaktan kaçınmak istedim. Ama şimdi, bu kasabanın benim için geçmişin hayaletlerinden daha fazlasını barındırabileceğini ve yeni bir başlangıcın başlangıcı olabileceğini düşünmeye başladım.

Büyükannemi kontrol etmek için kısa bir ziyaret olması gereken şey, Lila ile daha fazla zaman geçirebilmek için Noel'den sonra kalmak için bir neden bulmaya dönüştü. Kaliforniya'daki masamda bekleyen bitmek bilmeyen evrak ve senaryo yığınları artık eskisi kadar acil görünmüyor.

Beni en çok dehşete düşüren şey, onu tekrar öpmek için duyduğum doyumsuz özlem.

Kabul etmeye hazır olsam da olmasam da, onun her şeyi değiştirme gücü var ve merak etmekten kendimi alamıyorum - onun sadece hayatıma değil kalbime de girmesine izin verirsem ne olur?

Bu aptalca düşünceyi kovmak için başımı sallıyorum ama o gitmeyi reddediyor.

Andrew elinde bir kupa sıcak çikolata ve yüzüne kazınmış kaşlarıyla şöminenin yanında bana katılıyor.

"Dikkatli ol Andrew, yoksa bu kaş çatma düğün fotoğraflarında da böyle kalacak," diye mırıldanıyorum.

Boştaki kolunu göğsünde çaprazlıyor, sivri bakışları bana kilitleniyor. "Neden kız kardeşime odadaki tek kişiymiş gibi baktığını söylemek ister misin? Ya da daha iyisi, neden onun kulübesinde kaldığını? Daha önce konuştuğumuzda bundan bahsetmemiştin."

Kulaklarım yanıyor ama yüz ifademi nötr tutuyorum. İçkimden uzun bir yudum alıp kendime düşünmek için zaman kazandırıyorum.

O haklı. Bu konudan bilerek kaçındım. Ona ne söylemem gerekiyordu? Lila'nın son dört aydır düşüncelerime hükmettiğini ve artık savunmamı aştığını, sanki bir barajın yıkıldığını ve akıntıyı durdurmanın mümkün olmadığını.

"Eee?" Andrew parmaklarını bacağına vurarak cevabımı bekliyor.

"Tüm odalar doluydu, ben de depoda yatıyordum ama dün gece karyolam kırıldı."

Homurdanıyor. "Ve kalabileceğın tek yer kız kardeşimin kulübesi miydi? Bu çok uygun."

"Düğünde ona yardım etmem için beni gönüllü yapan kişinin sen olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Son baktığımda, Lila'nın evinde kalmak sağdıcım olmanın bir parçası değildi," diye karşılık veriyor.

Teknik olarak aynı yatağı paylaştık ve hiçbir şey olmamasına rağmen, kendime saklamam gereken bir şey gibi görünüyor. İsteyeceğim son şey Andrew'a niyetlerimden şüphelenmesi için daha fazla sebep vermek.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Lila söz konusu olduğunda benim niyetim ne?

Her zaman büyükannemin odasında yerde yatma ya da lobideki koltuklardan birine çökme seçeneğı vardı. Kabul etmek gerekir ki, her iki seçenek de çok rahat olmazdı ve ikincisi misafirlerin beni aylaklık ettiğim için resepsiyona bildirmesine neden olabilirdi.

Gerçek şu ki, fırsat doğduğunda Lila'nın onunla kalma davetine karşı koyamadım. Bu şansı kullanmamak beni rahatsız ederdi, tıpkı yürüdüğüm için pişman olduğum gibi

Nişan partisinde ondan uzaklaşmıştım ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Şömineye yaslanan Andrew'un gözleri kısılıyor. "Kız kardeşimle aranızda bir şeyler mi var?"

"Dün gece hiçbir şey olmadı," diye cevap vererek soruyu geçiştiriyorum.

Ona Lila'yla Mistletoe Ridge'de öpüştüğümüzü söylemekten kaçınıyorum - duymaktan hoşlanacağından şüphelendiğim bir başka ayrıntı. O benim en iyi arkadaşım ve bunun ilişkimizi nasıl etkileyeceğinden korkuyorum. Geçmişimin her ayrıntısını biliyor ve gençliğimizden beri bana kankalık yapıyor, birlikte olduğum kadınlara bağlılık göstermediğimi çok iyi biliyor. Lila onun hayatındaki en önemli insanlardan biri ve zorunlu yakınlığımız nedeniyle ondan faydalandığımı düşüneceğinden endişeleniyorum.

"Bundan emin değilim..."

Hannah yaklaştığında sözümü kesiyorum. "Andrew, işte buradasın," diyor gülümseyerek. "Annen bizi şehre yeni taşınan bir arkadaşıyla tanıştırmayı umuyordu."

Rahat bir nefes aldım, kesinti için minnettarım. Çocukluktan beri en iyi arkadaşına sahip olmanın sorunu bu. Tüm sırlarınızı biliyor.

Evet, Lila'yı istiyorum ama hâlâ anlamaya çalıştığım bir şey için Andrew ve Hannah ile arkadaşlığımı riske atmak bana düşüncesizce geliyor. Ve isteyeceğim son şey onların büyük gününe gölge düşürmek. Ama şu anda bile Lila'ya karşı hissettiğim çekimden kurtulamıyorum ve Andrew'un saklamak için çok uğraştığım şeyi görmemesini ummaktan başka bir şey yapamıyorum - kız kardeşine her baktığımda altımdaki zemin kayıyormuş gibi hissediyorum.

Keşfedilmemiş bir bölgeye balıklama dalıyorum ve Lila ile geçirdiğim her dakika kendimi tutmamı zorlaştırıyor. Ökseotunun altındaki öpücüğümüz artık hafızama kazındı.

kendimi ona aşık olmaktan alıkoyabilirim. Yolu yarılardım bile.

CHAPTER 9

Lila

Ertesi sabah uyandığımda Brooks çoktan spor salonuna gitmişti ve güneş perdelerin arasından süzülüyordu. Ben yatağa girene kadar kulübeye dönmemişti ve dün gece olanlar hakkında konuşma fırsatı bulamadığımız için endişeliydim.

Yarın Noel ve aklımdın düğünün sorunsuz geçmesi için son rtuşlarda olması gerekirken, düşüncelerim Brooks'ta.

Yüzümü yastığıma gmyorum, kseotu gölgesinin altındaki büyülü pcğmz, sonsuza dek hafızama kazınacak bir şeyi yeniden canlandırıyorum. Nefesinin tenime değen fısıltısını, yüzümü kavrayan ellerini ve sanki o anı benim kadar beklediğini söylemek istercesine gözlerindeki sessiz yoğunluğu hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirim.

En ılgın hayallerimde bile Brooks Claus'un bana bu şekilde bakacağını düşünmemiştim, özellikle de ona olan aşkımdın her zaman umutsuzca tek taraflı olacağına inandığım yıllardan sonra.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde, onun çoğu kişiden sakladığı bir yönünü gördüm. Sert dış görünüşünün ardında şaşırtıcı derecede özenli, düşünceli ve hatta tatlı biri olduğunu söyleyebilirim. Kızakla gezerken sıcak kalmamı sağlamak için battaniyeyi düzeltmesi gibi.

Zihnim karmakarışık, bu yüzden duymam gereken şeyi söyleyeceğine ya da en azından kafamı dağıtacak kadar dikkatimi dağıtacağına güvenebileceğim tek kişiye mesaj atıyorum.

Dün gece yapmamam gereken bir şey yapmış olabilirim.

Fallon: Sonunda Brooks'la seks yaptın mı?

Lila: Ne? Hayır.

Kızakla Mistletoe Ridge'e giderken beni öptü.

Fallon: AMAN TANRIM. Biliyordum!

Fallon: Nasıldı?

Lila: Büyülü.

Fallon: Kızım, senin düğününü kesinlikle ben düzenleyeceğim.

Lila: Duracak mısın? Sırf öpüştük diye başka bir şey.

Fallon: Oh, lütfen. Sana sırlısıklam aşık.

Lila: Bunu nasıl biliyorsun?

Fallon: Bu tür şeyler için altıncı hissim vardır.

Lila: Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz. Asla yürümez.

Fallon: Bu beklediğin yeni macera olabilir bebeğim.

Lila: Belki...

Fallon: Bu akşam bir yemek daveti vermeye hazırlanıyorum, ama her şeyi öğrenmek için seni sonra ararım, tamam mı?

İyi günler!

Telefonumu komodinin üzerine koydum ve yatağıma uzandım.

Belki de Fallon bu yeni macera konseptinde bir şeyler bulmuştur, ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolay görünüyor. O kesinlikle benden daha cesur - bir değişiklik istediğine karar verdiğinde, Londra'daki hayatını kendiliğinden topladı ve ABD'ye taşındı. Böyle bir sıçrama yapabileceğimi sanmıyorum, özellikle de okyanus ötesine.

Benim gibi, ailem de eve yakın durma eğilimindeydi. Büyürken tatillerimiz çoğunlukla Vermont'ta geçerdi, arada sırada akrabalarımızı görmek için New Hampshire'a giderdik ve mezuniyet için New York'a bir sınıf gezisi yapardım. Brooks'un ülkenin diğer ucunda yaşıyor olması kaderin acımasız bir cilvesi. Neden New England'da ya da New York'ta olmasın ki? Her ikisi de Kaliforniya'dan çok daha makul olurdu.

Kaldığı sürenin geçici olmasının, cazibemi hafifletmek için bir hatırlatma görevi göreceğini düşünmüştüm ama bu sadece cazibemi daha da artırdı.

Gerginliğimi atmak için yataktan kalkıp sessizce banyoya gidiyorum. Winston hâlâ köpek yatağında uyuyor, bu yüzden işim bitmeden uyanır diye kapıyı hafif aralık bırakıyorum.

Duşun cam kapısını açıp çalıştırdıktan sonra pijamalarımı çıkarıp sıcak suyun altına giriyorum. Spreyin altına girdiğimde ihtiyaçtan zangır zangır titriyorum, bir yay gibi gerginim ve bir sonraki boşalmam için daha fazla bekleyemiyorum. Alt dudağımı kemiriyorum, bakışlarım kapıya kayıyor. Endişelenmem gereken son şey inmek ama bugün yalnız kalmak için tek şansım bu olabilir.

Küçük bir orgazmın zararı olmaz, değil mi?

Kararımı verdikten sonra duş başlığını tutucusundan çıkarıp spreyi titreşimli bir akışa ayarlıyorum. Sağ bacağımı duşun fayanslı çıkıntısına dayayıp duş başlığını bacaklarımın arasına yerleştirirken her nefesim huzursuz bir enerjiyle ağırlaşıyor. Hızlı darbeler merkezime çarptığında ve sprey duvarlarda yankılandığında gözlerimi kapatıyorum. Basınç arttıkça bir fantezi şekilleniyor.

Brooks ve ben kızağa geri döndük. Sanki günlerdir bunu arzuluyormuş gibi beni aceleyle öpüyor. Odağı ağızımda ama battaniyenin altından kayan elinin de farkındayım. Elini taytımın içine soktuğunda nefesim kesiliyor, rahat ve daha kolay erişilebilir bir şey giydiğim için minnettar oluyorum.

"Ya şoför görürse?" Fısıldıyorum.

"Sonra bizi sarılırken, manzarayı seyrederken yakalar." Etrafımızda dolaşiyor. "Elimin senin daracık amının içine gömüldüğünden habersiz olacak."

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini külotumun içine sokuyor ve iki uzun parmağını içime sokarken sessiz bir nefes alıyorum.

Tırnaklarımı kumaşa geçirerek battaniyeyi kavriyorum ve sessiz kalmaya kendimi zorluyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun, bebeğim." Ağızını kulağıma doğru indirdi. "Sana yapmamı istediğin tüm kirli şeyleri düşünerek yaramaz bir kız mı oldun?"

Yüzümdeki ahlaksız ifade onunla buluştuğunda hızla başımı sallıyorum.

Brooks bana yakıcı bir öpücük daha veriyor, o kadar yoğun ki sanki beni kendisininmişim gibi damgalıyor.

Üçüncü bir parmak ekliyor, ölçülü vuruşlarla içeri ve dışarı pompalıyor. Vücudum her itişte daha sıkı sarılıyor ve G noktamı bulduğunda, orgazmik mutluluğa yuvarlanarak patlıyorum. Ağız benimkinin üzerinde kalıyor, ben elini sürerken zevk seslerimi bastırıyor.

Duş başlığını yüksek basınçlı jet ayarına getiriyorum ve su göbeğime doğru titreşiyor.

Canlı sahne zihnimde canlanırken nefesim sığ soluklarla çıkıyor ve sonra başka bir fantezi düşüncelerime giriyor, gün gibi açık.

Brooks duşta, önümde diz çökmüş. Uzun, sabit darbelerle amımı yalarken elleriyle kalçalarımı kavlıyor. Dudaklarımdan kısık bir inilti geçiyor ve klitorisimi sertçe emip içimdeki ateşi tutuştururken onu daha da yakınlaştırmak için parmaklarımı saçlarına doluyorum. Dilini kullanarak boşalmam için beni ikna ediyor ve bana güzel kızım dediğinde kendimden geçiyorum.

Zevkimin kalıntılarını yudumlarken ateşli bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kendime geldiğimde ayağa kalkmama yardım ediyor ve yüzümü duvara dönmem için beni döndürüyor.

Ellerimi serin fayansa bastırıyorum, kalçamdaki elinin aşırı farkında, parmakları tenimi kazıyor. Diğer eli shaftını içimde yönlendiriyor ve bu kadar dolu olma hissiyle inlememe neden oluyor. Tamamen oturduktan sonra elini göğüslerime götürüyor ve meme uçlarımla oynuyor.

Ellerim yerinde kalıyor ve başımı geriye doğru eğdiğimde, beni cezalandırıcı bir hızla sikine gömerken dizginlenemez ifadesini buluyorum.

"Tanrım, Brooks, lütfen durma," diye inliyorum, boştaki elimle klitorisimi tıngırdatmak için aşağı uzanıyorum.

Havada hafif bir ürperti hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onu banyonun kapısında dikilirken buluyorum. Gözlerinde ateşle beni izliyor, bakışları çıplak bedenime odaklanmış.

Vay anasını. Gerçekmiş.

Elimi kalçalarımın arasından çekiyorum ve duş başlığı diğer elimde gevşiyor, su aşağıdaki fayanslara sıçrıyor.

Buhara ve şehvet dolu bulanıklığıma rağmen, elinin ereksiyonunu avuçladığını fark ediyorum. Üzerimdeki etkisinden gurur duyuyormuş gibi delici bir bakışla beni incelerken yanaklarım kızarıyor.

Beynimin mantıklı tarafı buna derhal bir son vermemde ve gitmesini talep etmemde ısrar ediyor, ancak içgüdüsel tepkim reddedilemez. Görmezden gelemeyeceğim bir açlıkla çılgına dönmüş durumdayım ve ben onun önünde parçalanırken onun filtresiz tepkisini görme arzusu, tutunduğum son mantık ipliğini de geçersiz kılıyor.

Bana sanki istediği tek şey benmişim gibi bakması, elimi göğsümde gezdirmek ve parmak ucumla meme uçlarımdan izini sürmek için bana güven veriyor. Sonra yavaşça göbeğime doğru iniyorum, göbeğime ulaşmadan önce kısa bir süre duraklıyorum. Duş başlığını tekrar amıma doğrulttuğumda Brooks'un çenesi sıkılmış bir halde eşofmanını çekiştiriyor, sertleşmiş sikini çıkarıp okşuyor. Büyüklüğü karşısında yutkunuyorum, içime nasıl sığacağından emin değilim.

İstek varsa, bir yol da vardır, değil mi?

Kendini daha hızlı pompalamasını, elinin akıcı hareketlerle shaftında yukarı ve aşağı kaymasını izliyorum.

"Boşaldığında bana ne kadar güzel olduğunu göster," diye inliyor.

Acımasız bakışlarının ağırlığı altında klitorisimi hararetle tıngırdatıyorum. Göğsüm kabarıyor ve orgazmım beni bir yük treni gibi vururken dudaklarım gırtlaktan gelen bir çığlıkla ayrılıyor. Brooks beni uçurumun kenarından takip ederken adımı bir dua gibi mırıldanıyor.

Coşkum geçince duş duvarına doğru yığıldım.

Şehvet dolu sis dağıldığında, buharlı camdan beni çözen adamın çelik gibi gözlerine bakıyorum.

Brooks lavaboya gidip kendini yıkarken bakışlarını bana sabitliyor. Aletini kuruladıktan sonra tekrar boxer'ının içine sokuyor ve pantolonunu yukarı çekiyor.

"Telefonumu almak için geri geldim. Spor salonunun yarısında unuttuğumu fark ettim ama bu," diye bana doğru işaret ediyor, "çok hoş bir sürpriz oldu." Havlusunu köşedeki çamaşır sepetine atıyor. "Sen benim mahvım olacaksın, Lila.

Monroe, ve bunun için üzgün bile değilim." Banyodan çıkmadan önce sırtıyor.

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor, düşüncelerim olayların beklenmedik dönüşüyle sarsılıyor. Utanmam gerekirdi ama her şeyden çok, keşke duşta bana katılsaydı da fantezilerimi gerçeğe dönüştürseydi demekten kendimi alamıyorum.

Duşumu bitirdikten sonra banyodan çıktığımda Winston'ı yere yayılmış, oyuncak su aygırını hiç umursamadan yere vururken buldum.

"Brooks'un burada olduğu konusunda beni uyarmak için havlayamaz mıydın? Ondan hoşlanmadığını sanıyordum," diye şakacı bir şekilde azarladım. "Dikkatli olsan iyi olur Winn. Brooks'la aramızda olanlara bir son vermek senin yararına olur, yoksa sonsuza dek köpek yatağında uyumak zorunda kalabilirsin," diye takılıyorum.

Winston'ın uzun süre kendi yatağında uyumasına asla izin vermeyecek olsam da, bir yanımda Brooks'un burada kalması fikrini seviyor. Bir kariyeri olduğu ve düğünden sonra Kaliforniya'ya dönmek zorunda olduğu için bunun gerçekçi olmadığını biliyorum, ancak bu, ne kadar imkansız görünse de, olabilecekler hakkında hayal kurmamı engellemiyor.

Oyuncağından sıkılan Winston, girişe yerleşip kapıyı pençeliyor. Çok geç kaldığımda, bana acele etmemi isteyen sivri bir bakış fırlatıyor.

"Geliyorum," diye söz veriyorum, kapüşonlu bir sweatshirt ve polar astarlı bir tayt giyiyorum.

Ben botlarımı giyerken sabırsızca bağırarak dar bir daire çiziyor.

Az önce olanlardan sonra Brooks'la karşılaşacağım için biraz gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Başımı sallıyorum, bana ne olduğunu merak ediyorum. Eğer başka bir adam

duşta kendime dokunduğumu görseydi, risk alıp drtlerime göre hareket edecek güvene sahip olamazdım.

Brooks bir istisna.

Her zaman güvenli oynamayı tercih ettim, ister yatak odasındaki misyoner pozisyonu ister küçük kasabamın sessizliği olsun, rutin ve istikrarda rahatlık aradım. Geçmişte, ülkenin diğer ucuna taşınmak veya kendi etkinlik planlama içimi kurmak gibi kavramlarla flört etmek güvenli bir alan oldu - konfor alanımın dışına çıkmadan cesur hissetmenin bir yolu.

Brooks'la ne kadar çok vakit geçirirsem, risk alma fikri o kadar göz korkutucu olmaktan çıkıyor ve kulağa o kadar heyecan verici geliyor. Sanki onun varlığı Pandora'nın kutusunu açmış, uzun zamandır kilitli tuttuğum bir yanımı ortaya çıkarmış gibi.

İster Noel'den sonra batı kıyısına geri dönsün, ister daha derin bir şeyler keşfedelim, kesin olan bir şey var; benim güvenli, öngörülebilir versiyonuma geri dönmek yok.

Winston'la otele vardığımızda Kay'i lobide volta atarken bulmayı beklemiyordum. Telefonunu karıştırırken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Onun kadar sakin ve aklı başında biri için, bir şeylerin onu sarstığı çok açıktı.

Brooks yakınlarda duruyor, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yanında annem ve Hannah var, endişeleri belli oluyor.

Brooks'a bakıyorum ama yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedince bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

"Neler oluyor?" Onlarla Kay'in arasına bakarak soruyorum.

Hannah başını sallar. "Emin değiliz. Annen ve ben buraya geldiğimizde Kay telefonda konuşuyordu. O oldu

Tedirgindi ve telefonu kapattıktan sonra volta atmaya başladı ve sorunun ne olduğunu öğrenmemize yetecek kadar uzun süre durmadı."

Kay'e yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum.

Volta atmayı bırakıyor ve telefonundan başını kaldırıyor. "Ne oldu canım?" diye soruyor, sesi gergin.

"Sorun nedir?"

"Noel Baba iptal etti," diye cevap veriyor yenik bir iç çekişle. "David biraz rahatsız ve bu akşam gelemeyecek. Birkaç kişiye ulaştım ama bu kadar kısa sürede başka kimse müsait değil."

"Oh, hayır. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Her Noel arifesinde Kay, tüm çocukların Noel Baba ile tanıştığı ve Noel dilek listelerini onunla paylaştığı özel bir etkinliğe ev sahipliği yapıyor. Kendimi bildim bileli bu bir gelenektir ve pek çok aile için en önemli şeydir.

Biz küçükken annem Andrew ve beni Noel Baba'ya götürürdü ve o zamanlar Brooks'un babası Noel Baba kılığına girerdi. O öldükten sonra Kay, Starlight Pines polis şefi David'i geleneği sürdürmesi için işe aldı ama görünüşe göre bu yıl bir Noel Baba'mız olmayabilir. Ailemin düğün için şehirde bulunan teyzem ve eniştemle planları var, yoksa babamın bunu anında yapacağından eminim.

Bu gece gelecek tüm çocukları hayal kırıklığına uğratma fikri beni mahvediyor.

Kay parmaklarını dudaklarına götürüyor, bakışları hâlâ duvarın dibinde sessizce duran ve yüzü okunamayan Brooks'a kayıyor.

"Buldum," diye haykırıyor ve sırtarak ellerini birbirine vuruyor. "Brooks, bu yıl Noel Baba'mız sen olacaksın."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor, omuzları sertleşiyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Noel Baba'yı oynamak için," diye tekrarlıyor Kay, sesi nazik ama ısrarcı.

"Yapmamayı tercih ederim."

"Bu kadar huysuz olma," diye takılıyor. "Çocuklar bunu gerçekten dört gözle bekliyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

"Büyükanne, kostümleri ve tatil neşesini başkasına bırakmayı tercih ederim."

"Noel'den bir hafta önce Noel Baba'nın erken gelmesini umarak her sabah çorabını kontrol eden çocuğa ne oldu? Eskiden tatilleri severdin, tıpkı baban gibi. O tatil ruhu hala içinde; sadece yeniden keşfedilmeyi bekliyor."

Brooks, "Endişenizi anlıyorum ama suçluluk duygusu beni etkilemez," diyor.

Kay cep telefonunu düşürdüğünde gözlerim açılıyor ve telefon yere düşüyor. Bir elini kalbinin üzerine koyuyor ve geriye doğru sendeliyor. Arkasındaki sandalyeye düşerken yüzü acıyla buruşuyor, gözlerini kapatıyor ve yana doğru eğiliyor.

Brooks ona doğru koşuyor ve ben de hemen arkasından geliyorum. "Kay," diye bağıriyorum, sesim panikle yükseliyor.

"Büyükanne. İyi misin?" Brooks onun önünde dizlerinin üzerine çökerken şöyle diyor.

Kay bir elini göğsüne koyuyor. "Bunu duyuyor musun?" diye soruyor ve biz de durup dinliyoruz. "Bu kalbimin kırılma sesi. Her an bir kalp krizi daha geçirebilirim ve hatırlayacağım tek şey torunumun bana söylediği son sözlerin Noel'de Noel Baba olamayacağı olacak."

Elimle ağzımı kapatarak onun maskaralıklarına gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Birine istediğini yaptırmak için durumunu suçluluk duygusuyla kullanabilecek tanıdığım tek kişi o.

Brooks ayağa kalktı. "Ciddi misin büyükanne?"

Kay bir gözünü kırarak açıyor ve ona bakıyor. "Zavallı yaşlı büyükanne ve çocuklarından Noel'i çalan gerçek Grinch'in sen olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Brooks elini yüzünde gezdiriyor. "Bunu bir daha yapmayacağını garanti etmek için ne yapman gerekiyor?" Kadının dramatik bir şekilde sandalyeye yığılmasını işaret ediyor.

"Noel Baba'yı oynamaya evet mi diyorsun?" Kay sırtarak soruyor. "Lila yardımcı olabilir. Giyebileceği bir elf kostümüm var. Mükemmel olacak." Ellerini birbirine kenetleyerek doğruluyor, dudakları sanki onun cevabının ne olacağını şimdiden tahmin ediyormuş gibi beklenti dolu bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Peki, ama sadece Lila bana katılmayı kabul ederse."

Bekle. Ne için ona katılayım?

Kay'in elf rolünü oynamam için beni gönüllü olarak seçtiğini nihayet fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. Brooks ve benim bugün ihtiyacımız olan son şey yakın olmak. Aramızdaki cinsel gerilim kırılma noktasına kadar gerilmişken olmaz.

"Bekle bir dakika," diyorum Kay'e. "Ben elf olamam. Hannah'ya bu gece kendi bekârlığa veda kutlamamızı yapacağımıza söz verdim; akşam yemeği, ev yapımı kokteyller ve film maratonuyla tamamlayacağız, çünkü o bekârlığa veda kutlaması yapamadı."

Belki de Brooks ve ben, Kay'in başka bir tıbbi acil durum numarası yapmasını içermeyen bir kaçış planı yapmalıyız. Gerçi şu anda onunla göz teması kurmaktan kaçındığımı düşünürsek, bu işleri karmaşıktırıyor.

"Bu önemli değil," diye araya giriyor Hannah küçümseyici bir el hareketiyle. "Bunu yapmak zorundasın. Çocukların sana bu gece benden daha çok ihtiyacı var." Göz kırıyor. "Andrew ve ben son gecemizi rahat bir akşam yemeği ve biraz paket servisle idare edebiliriz."

Bununla nasıl tartışabilirim ki?

"Eee?" Kay soruyor, bakışları Brooks ve benim aramda gidip geliyor. "Bu bir evet mi? Noel Arifesi kurtuldu mu?"

Brooks'un okunmaz maskesi kayıyor ve bana sırtarak bakıyor. "Ne diyorsun, Lila?"

Dramatik bir şekilde nefes veriyorum, ağzımın köşesi yukarı doğru seğiriyor. "Sanırım fazla seçeneğim yok, değil mi?"

Başını hafifçe eğiyor, ağzında bir gülümseme beliriyor ve birdenbire Noel Baba'sının elfini oynamak kulağa olması gerekenden çok daha çekici geliyor.

"Bu mükemmel!" Kay haykırıyor. "Gidip şu kostümleri buharda pişireyim de akşama hazır olsunlar." Odasına doğru yola koyulur.

"Bunu hallettiğimize göre, annenle benim sana göstermek istediğimiz bir şey var," diye araya giriyor Hannah.

"Tamam." Başımı salladım.

Hannah ve annemi Kay'in ofisine kadar takip etmeden önce Brooks'a son bir kez bakıyorum, köşedeki portmantoya asılı beyaz bir elbise çantası var.

Nefesim kesildi, Hannah'ya döndüm. "Bu senin gelinliğin mi?"

Bu hafta başında Starlight Pines'in tek gelinlik butiğinde hayalindeki gelinliğe rastladı ve neyse ki personel kısa sürede küçük değişiklikleri halledebildi. O ve annem bu sabah gelinliği aldılar ve sonrasında doğruca otele gelmiş olmalılar.

Hannah başını sallayınca kafam karıştı. "Hayır. Bu senin için." Çantayı işaret ediyor. "Neden içine bakmıyorsun?"

Parmaklarım titreyerek fermuarı indiriyorum ve ortaya tatlı yakalı ve karmaşık payet detaylara sahip çarpıcı kırmızı bir elbise çıkıyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu senin renk düzenine uymuyor."

Zaten sahip olduğum sade koyu mavi bir elbise giymeyi planlamıştım. Gelini asla gölgede bırakmamakla ilgili söylenmemiş bir kural vardır ve bu elbisenin o çizgiyi aşacağından endişelenmeden edemiyorum. Özellikle de onun düğün renkleri olmadığı için.

Hannah omzumu sıkıyor. "Sen benim baş nedimemsin ve bunun kadar çarpıcı bir elbise giymeyi hak ediyorsun. Annenin elbisesi de kırmızı ve bu elbiseyle harika görünecek.

erkeklerin gümüş kravatları. Bugün benim düğün günüm ve bunu giymeni istiyorum," diye ekliyor tereddüt ettiğimde.

"Giyene kadar bekle. Bu senin için yapıldı," diyor annem ve kolumu hafifçe sıkıyor.

İkisine de sarılırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Teşekkür ederim. Giymek için sabırsızlanıyorum."

Tatillerin insanları bir araya getirmek için özel bir yolu var ve bu da onları bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri. Noel düğünleri benim favorim olsa da, Hannah'nın büyük günü için hayal ettiği kış harikalar diyarını yaratmasına yardımcı olma fırsatım olduğu için bu düğün daha da özel. Umarım bir gün ben de kendi kış düğünümü bu handa kutlayabilirim.

CHAPTER 10

Brooks

O gecenin ilerleyen saatlerinde yüzümde asık bir ifadeyle köşeden lobiye bakıyorum. Büyükanmem, kaşındıran sakal, göbeğimin etrafındaki ekstra dolgu ve ayak parmaklarımı sıkıştıran botlar da dahil olmak üzere tüm Noel Baba kostümünü giymem için ısrar etti. Bu hafta kötü ayakkabılar giymek zorunda kaldığım durumlar konusunda şansım yaver gitmiyor. En azından bu gece içerideyim ve karda inatçı bir dachshund'u kovalamıyorum.

Lobi, Noel Baba'yla tanışmak için gelen konuklarla dolup taşıyor. Beyaz kar taneleriyle kaplı şenlikli kırmızı bir kazak giymiş Winston'ı bir grup çocuğun peşinden giderken ve zencefilli kurabiyelerindeki kırıntıları hevesle temizlerken görüyorum.

Büyükanmem resepsiyondaydı ve beni fark edince bir kaseye şeker doldururken yarıda durup gelip bana sarıldı.

"Brooks, tıpkı babana benziyorsun." Bir damla gözyaşını silerken sesi çatlıyor.

Vefatından önce babam her zaman kırmızı takım elbisesini giyer ve kasabanın tüm çocuklarıyla buluşmayı severdi. Odayı dolduran ve her şeyi biraz daha parlak gösteren içten kahkahasını duyabildiğime yemin edebilirim.

Büyükanmem beni kucağına çekerken zorlukla yutkunuyorum. Bir hafta önce olsa, babamla kıyasladığı anda bu kıyafeti yırtıp atar ya da kapıdan çıkıp giderdim. Noel her zaman onu kaybettiğimi hatırlatıyor ve onsuz yüzleşemediğim için tüm geleneklerimizden kaçınıyorum.

Bu yıl farklı hissediyorum.

Dikkatim, şeker kamışı çizgili tayt ve kıvrık burunlu ayakkabılarla tamamlanmış yeşil bir elf kostümü giymiş olarak içeri giren Lila'ya kayıyor.

Sarı saçları sırtından aşağıya doğru gevşek bir örgü halinde toplanmış, birkaç tutam yüzünü çerçevelemek için bırakılmış - elmacık kemiklerini ve gözlerinin canlı mavisini zenginleştiren kızarıklık. İfadesinde bir eğlence kıvılcımı var ve bu da onu neredeyse ruhani bir görünüme büründürüyor.

"Lila çok güzel, değil mi?" diyor büyükannem yanımdan.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim neredeyse fısıltıya dönüşüyor.

Bilmiş bir gülümsemeyle beni dürtüyor. "Acele etsen iyi olur. Çocuklar bekliyor."

Sertçe yutkunarak bakışlarımı kaçırıyorum. "Doğru, çocuklar," diye homurdanıyorum.

Lobiye adım attığımda tüm gözler üzerimdeydi. Birkaç çocuk el yazılarıyla hazırladıkları listeleri sıkıca tutarak bana yaklaşıyor. Derin bir nefes alıp gerginliğimi üzerimden atmaya çalışırken Lila yanımda beliriyor ve elini kısa bir süre sıkmak için benimkinin içine sokuyor.

"Burada olmana sevindim, Noel Baba. Harika iş çıkaracaksın," diye mırıldanıyor.

Onun teşviki beni ileri itiyor ve büyükannemin öğleden sonra şöminenin yanına kurmasına yardım ettiğim altın süslemeli büyük boy kırmızı kadife sandalyeye doğru ilerliyorum. Oturduktan sonra çocuklara gülümsüyorum ve içten bir "Ho, ho, ho! Mutlu Noeller!"

Lila ve büyükannem onları bir sıra oluşturmaları için yönlendirirken tezahüratlar patlıyor. Öndeki ilk çocuk, elinde doldurulmuş bir ren geyiği tutan küçük bir kız. Yıpranmış kulağını çekiştiriyor, iri gözleri perçeminin altından dışarı bakıyor. Bana doğru belli belirsiz bir adım atmasını izliyorum, sonra tereddüt ediyor.

O daha kaçamadan Lila yanına çömelir ve yüzündeki saçları tarar. "Korkma tatlım. Noel Baba gerçekten iyi biri." Küçük kız Lila'ya şüpheli bir bakış atmadan önce bana bir kez daha bakıyor.

"Önce sen gidebilir misin?" diye soruyor Lila, sesi temkinli.

Lila aramızda bakışıyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor. Kısa bir tereddütten sonra eğilip kıza sıcak bir gülümseme veriyor ve elini sıkıyor.

"Elbette, tatlım. Memnuniyetle," diyor.

Lila ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde aklım karışıyor. Dizime tünüyor ve destek için kolunu boynuma doluyor. Elimi sırtına koyuyorum ve parmakları enseme değdiğinde omurgamda bir sarsıntı oluyor.

Başını eğiyor, o kristal mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni dokunuşunun sıcaklığına karşı savunmasız bırakıyor.

Lila yüz ifadesini düzeltiyor ve bizi yakından izleyen küçük kıza sırtıyor. "Gördün mü, Noel Baba o kadar da kötü değilmiş. Şimdi sıra sende mi?" diye soruyor kucağımdan kayarak.

Küçük kız yaklaşıyor, ren geyiğini göğsüne bastırıyor. Minik bir baş hareketiyle cesurca öne doğru adım atıyor ve onu dizime kaldırmama izin vermeden önce Lila'ya bakarak güven tazeliyor. Bacakları sallanıyor ve ben eğilip "Adın ne ufaklık?" diye sorduğumda dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçiyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor ve "Penny, ben küçük değilim. Altı yaşındayım."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Altı, ha? Haklısın; bu kesinlikle küçük değil. Bu yıl Noel için ne istediğine dair bir fikrin var mı?" Onu dizime yatırarak soruyorum.

Penny'nin gözleri parlıyor ve mavi bir bebek evini, içinde yiyeceklerle dolu bir mutfak, bir sundurma salıncağı ve açılıp kapanan minik bir posta kutusu olan ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlıyor.

Sonunda nefesini tutmak için durduğunda, eğilip fısıldıyorum, "Bence elfler bunu senin için yaparken çok eğlenecekler. Sence de öyle değil mi?" Elinde bir kase şekerle yanında duran Lila'ya soruyorum.

Penny'ye bakıyor. "Kesinlikle. Noel Baba yaramazlık ve iyiliklerini iki kez kontrol etmeyi hatırladığı sürece

listesi," diyor ve bana göz kırpmıyor.

"Annem istediğinde tüm oyuncaklarımı topluyorum, bu yüzden kesinlikle iyi listesindeyim," diyor Penny göğsünü gururla kabartarak. "Ve o küçük yeşil toprak haric sebzelerimi her zaman yerim." Burnunu kıvrıyor ve dilini dışarı çıkarıyor.

Kıkırdıyorum. "Bezelye mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bezelye benim favorim."

"Brüksel lahanası mı demek istiyorsun?"

"Evet. Şunlar." Ekşi bir şey yemiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Onlar iğrenç. Bir keresinde bir köpeğe yedirmeye çalışmıştım ama o bile yememişti."

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Senin için bir sırrım var evlat. Ben de Brüksel lahanasını sevmiyorum." Ben arkama yaslanıp "Merak etme, sevmemen Noel Baba'nın umurunda değil. İyi listeye girmen kesin."

Ellerini çırpıyor. "Duydun mu anne? Ben kesin adayım," diye bağıyor yakınlarda duran bir kadına, kızının coşkusu karşısında kahverengi gözleri parlıyor. İkisinin de aynı simsiyah saçları var ve soluk tenleriyle tezat oluşturuyorlar.

"Elbette öylesin Penn," diyor annesi.

Kucağımdan inmesine yardım etmek için yanıma geliyor.

Bana ve Lila'ya "Sabrınız için teşekkürler" dedi.

"Hiç sorun olmadı," diye sırtıyor Lila. "Mutlu Noeller, Penny." Annesi onu çeğiştirirken "Mutlu Noeller," diye bağıır.

Çıkışa doğru.

İşte o zaman Penny'nin kazağının dirseklerindeki yırtık yamaları ve kot pantolonunun yıpranmış paçalarını fark ediyorum. Ailesinin paraya sıkışık olup olmadığını ve Noel Baba'nın bu yıl onu ziyaret edip edemeyeceğini merak ediyorum.

Tanrım, umarım öyledir.

Aklıma babamın eski hayır kurumu The Holiday Claus Foundation geliyor. Misyonu Starlight Pines ve çevresindeki çocukların hediyelere sahip olmasını sağlamaktı.

Ailelerinin maddi durumu ne olursa olsun, ağacın altında. Bu bir aile meselesiydi; babam bağış toplama işiyle ilgilenir ve en çok yardıma ihtiyacı olanları belirlerdi, kardeşlerim ve ben oyuncakların çoğunu seçerdik ve büyükannem de onları paketlerdi.

Vefat ettiğinde, toplumda bir başkasının bunu ileriye taşıyacağını düşünerek hayır kurumunu aklımın en ücra köşesine ittim. Şimdi, böyle düşünmekle hata edip etmediğimi merak ediyorum.

İsteyeceğim son şey Penny'nin ya da diğer çocukların yoksun kalması.

Noel Baba'yla görüşmek için sabırsızlanan çocukların oluşturduğu uzun kuyruğu aştığımızda, bunun sona ermesine çok hazırdım. Bir çocuk neredeyse sakalımı koparıyordu ve üç yaşındaki bir çocuk mor kuyruklu bir midilli istedi. Sabah ağacının altında neden bir tane olmadığını açıklamak zorunda kalan ben olmadığım için mutluyum.

Başta tereddüt etsem de Noel Baba'yı oynamanın beklediğimden daha iyi sonuç verdiğini inkar edemem. Şaşırtıcı bir şekilde, babama uzun zamandır hiç olmadığım kadar yakın hissetmemi sağladı ve onun anısını yaşatmanın en iyi yolunun en çok sevdiği bayramı kutlamak olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Bakış açımdaki değişim tamamen Lila sayesinde oldu. Bana küçük şeylerden nasıl keyif alacağımı öğretti ve şimdi belki de, sadece belki de, yeniden mutlu olmayı öğrenmenin mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum.

Bu gece yanımda olması her şeyi değiştirdi - çocuklarla büyüleyici bir ilişkisi var. Noel Baba'yı görmeye gelmiş olabilirler, ancak her kelimesine takılmalarını sağlayan onun sesi ve bulaşıcı gülümsemesiydi. Etkinliğe özel bir mucize kattı ve bunun bir parçası olabildiğim için minnettarım.

Noel'in gerçek büyüğü kurdeleye sarılmış hediyeler ya da ışıklarla kaplı ağaçlar değil, o'dur.

Bu gece bizi bir araya getirdiği için büyükanneme teşekkür borçluyum. Onun ısrarı bazen bunaltıcı olabilir, ama

Genelde en iyisini o bilir.

Kaşınan sakalımı bıraktıktan sonra, Lila'nın daha önce bana getirdiği şişeden bir yudum su içiyorum. Bekâr bir annenin çocuklarını arabaya bindirmesine yardım etmekten dönüp dönmediğini kontrol etmek için odayı tarıyorum.

Odanın diğer ucunda, resepsiyon masasına yaslanmış, bol fanila ve bere giymiş bir adamla konuşuyor. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum ama onda çok tanıdık bir şeyler var.

Kolunu tanıdık bir şekilde sıkana kadar onun handa kalan bir misafir olduğunu varsayıyorum. Onun gülmesine neden olan bir şey söylüyor ve müzikal ses bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyor.

Bu da kim?

Birbirlerini tanıdıkları belli ama Lila'yla bu kadar samimi olmasından hoşlanmıyorum. Resmi olarak benim olmayabilir, ama bu sabah aramızda olanlardan sonra, aramızdaki şey her neyse onu keşfetmeyi dört gözle bekliyordum.

Kırmızı bir sis görüşümü bulandırıyor ve yabancının ona sarılmak için eğilmesini izlerken çenem titriyor. Lila'nın yüzündeki gülümsemeyi yakaladığımda sabrım kırılıyor, yakın olduğu insanlar için ayırdığı gülümsemeyi. Kendimi durduramadan oraya doğru yürüyorum.

"Arkadaşın kim?" Onu yanıma çekip bir kolumu beline doladığımda sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek soruyorum.

"İlgi odağı olmayı sevdiğini hepimiz biliyoruz ama bu kıyafet bir üst seviye Brooks," diyor tanıdık bir ses.

Kafamı kaldırdığımda gizemli adamın kardeşim olduğunu görünce çenem düştü. "Jameson?"

Görüntülü sohbet ettiğimizde, her zaman beyaz ceketini veya düğmeli gömleğini, özel dikim pantolonunu ve cilalı elbise ayakkabılarını giyiyor. Flanel ceket, çizme kesim kot pantolon ve botlarla tanınması zor. Ayrıca bere, genellikle kısa kesilmiş siyah saçlarını gizliyor.

Noel arifesinde geleceğini söylemişti ama şehre geldiğimden beri beni aramadı, o yüzden bunu yapıp yapmayacağından emin değildim. Neredeyse hastanede yaşıyor ve tatillerde bile nadiren izin alıyor. Ortak bir noktamız var.

"O da büyükanneni ziyarete geldi. Ne güzel, değil mi?" Lila gülümseyerek araya giriyor.

"Evet, çok güzel," diyorum onu daha yakına çekerken.

Jameson başını arkaya atar ve güler. "Bana Lila Monroe ile çıktığını söylememiştin, kardeşim."

Ona ters ters bakıyorum ama büyükannem onu fark etmeden önce cevap verme şansım olmuyor.

"Jameson? Bu gerçekten sen misin?" Aceleyle kardeşimin yanına gidiyor ve onu kucaklamadan önce yanaklarını şefkatle sıkıyor. "Geleceğinizi haber verseniz fena mı olur çocuklar? Calder seninle mi?" Onun omzunun üzerinden bakıyor.

Jameson başını sallar. "Üzgünüm büyükanne. Hâlâ Nepal'de ve cep telefonu çekmiyor."

Gözleri, gizlemeden önce bir parça üzüntüye ihanet ediyor. "Brooks'la başardığınıza sevindim." Yanağını bir kez daha okşuyor. "Burada ne kadar kalacaksın?"

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Aslında bu seninle konuşmak istediğim bir konu."

"Kulağa uğursuz geliyor," diye kıkırdıyor büyükannem. "Bu konuşmayı Noel sonrasına saklayalım. Kutlamamız gereken bir düğün var ve ben torunlarımla geçirebileceğim her dakikanın tadını çıkarmak istiyorum." Uzanıp ikimizin de elini tutuyor.

Bu kadar uzun süre uzak kalmamızın onun için ne kadar zor olduğunu düşündüğümde bir suçluluk duygusu daha kaplıyor içimi. Hissettiği boşluğu hayal etmek zor.

Starlight Pines'a geri dönmek zamanın ne kadar kısa olduğunu fark etmemi sağladı ve ailemle geçirdiğim anları daha fazla kaçırmak istemiyorum. Onlar her zaman önce gelmeli ve keşke bu kadar uzun sürmeseydi.

fark ettim. Uzak durarak kendimi koruduğumu sanıyordum ama sadece en önemli şeyden kaçıyordum.

Jameson'a sırtarak, "Umarım depoda uyumak hoşuna gider," diyorum.

Karyola kırıldığına göre, sanırım battaniyelerden oluşan derme çatma bir yatakla yetinmek zorunda kalacak. Artık önemli bir doktor olduğu için özel jetler, özel dikim takımlar ve beş yıldızlı oteller gibi hayattaki güzel şeyleri tercih ediyor. Söylemeye gerek yok, birkaç günlüğüne zorlanmasından keyif alacağım.

Büyükanne Jameson'ın koluna vurur. "Saçmalama," der ona. "Diğer katlanabilir yataklardan birinde uyuyabilirsin. Benim odamda bir tane için yeterince yer var."

Yanlış duyduğumdan emin bir şekilde ona bakıyorum. "Özür dilerim, şimdi ne olacak?"

Lila elini göğsüme koyarak söze karışıyor. "Misafirlerimizin ilave uyku düzenine ihtiyaç duyması halinde kullanmak üzere birkaç katlanabilir yatağımız var."

"Bana bunlardan birinin teklif edilmemesinin özel bir nedeni var mı büyükanne?"

Omuz silkiyor. "Evimiz dolu ve ben de hepsinin kullanıldığını sanıyordum. Ancak dün yedek çamaşır dolabını kontrol ettiğimde birkaç tanesinin hâlâ boş olduğunu fark ettim."

Saçmalık.

Tanıdığım en düzenli insandır; böyle bir şeyi gözden kaçırmış olması mümkün değil. Düşündüm de, ona yenisini sormak istediğimde beni geçiştirdi.

"Geç oluyor ve hepimizi büyük bir gün bekliyor," diye anons ediyor. "Jameson'ın yatağını hazırlayacağım, sonra Winn'le bir tatil romantik komedisi ve fıstık ezmeli bisküvilerle randevumuz var." Resepsiyonun yanındaki köpek yatağında dinlenmekte olan Winston, ikramlardan söz edilince canlanıyor ve büyükanne'nin yanına koşarak burnunu bacağına bastırıp sözünü tutmasını istiyor.

Otoriter küçük bir şey olabilir, ama itiraf etmeliyim ki bana ısınmaya başladı.

"Bu gece Winn'i götürmek zorunda değilsin," diye araya giriyor Lila. "Ben ona bir ödöl vereceğim."

Büyükanne ellerini kalçalarına koyarak, "Sus artık," diyor. "O benimle kalıyor ve bu son sözüm. İkinizle sabah görüşürüz." Winston'ı kucağına almak için eğilir ve odasına doğru yönelir. Omzunun üzerinden, "Gel Jameson," diye seslenir.

"Görünüşe göre çağrılıyorum," diyor ses tonunda bir parça eğlenceyle. "Seni görmek güzeldi, Lila." Kolunu şefkatli bir şekilde sıkarak benden sert bir bakış aldı. Büyükanne mi odadan çıkarken takip ederken bilmiş bir sırıtışla, "Sizi yalnız bırakayım," diye ekliyor.

Lila ve ben yalnız kaldık, sessizlik havada asılı kaldı.

Zihnim bu sabah antrenmanımı bitirdikten sonra beni bekleyen beklenmedik sürprize geri dönüyor. Beklediğim son şey, banyodan gelen inleme sesleriyle kulübeye geri dönmekti. Merakıma yenik düştüm ve Lila'yı duşta, duş başlığı bacaklarının arasında, bir eliyle klitorisini okşarken diğer eliyle duş başlığını tutarken ismim dudaklarından dökülürken bulduğumda olduğum yerde donup kaldım.

Sadece üç gün oldu.

Üç gün süren çalıntı bakışmalar, her dokunuşta daha fazlasını istemem ve öyle bir elektriklenme ki, sanki muazzam bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissettim.

Fotoğraf kabinindeki öpüşmemiz kaderimi mühürledi ve hazırlıklı olmadığım bir olaylar zincirini başlattı. Güzelliği büyüleyici, zekâsı sarhoş edici ve vücudumu yakıp kavurması her şeyi tüketiyor.

Uzak durmaya çalıştım, ama gözlerimin önünde çözülüşüne tanık olduktan sonra, direnmeyi bıraktım.

Bu kadını istiyorum.

Hayır, bu kadına ihtiyacım var ve onu almak için bir dakika daha bekleyemem.

"Kulübeye dönmeye hazır mısın?" Lila soruyor, sesi nefes nefese. "Tabii eğer şu yataklardan birinde uyumayı tercih etmezsen."

Bu gece katlanabilir yataklar var," diye dalga geçiyor.

Elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum, diğ er elimle kalçasını kavırıyorum. "Hadi senin evine dönelim," diye kulağına fısıldıyorum.

CHAPTER 11

Brooks

Kapıyı a r k a m ı z d a n kapatıyorum, avucumu çerçeveye dayayıp sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Bunu her yıl yapabilir miyiz? Çok eğlenceliydi." Lila paltosunu silkip köşedeki askıya asarak gülümsüyor. "Kucağınıza oturduklarında çocukların yüzleri paha biçilemezdi. Kuzey Kutbu'ndan geldiğimize ikna olmaları çok sevimli. Kay bizi bu işe ikna ettiği için kesinlikle bir teşekkürü hak ediyor."

Yanağına düşen saç telleri ve konuşurken gözlerinin heyecanla dans edişi yüzünden konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Ekstra katlanabilir yatakları unuttuğuna hâlâ inanamıyorum. Genelde hepsi kullanılır, bu yüzden müsait olup olmadığını sormak aklımın ucundan bile geçmedi. İyi tarafından bakarsak, Jameson bu gece yerde uyumak zorunda kalmayacak." Kıkırdıyor.

Botlarını tekmeleyişini izlerken çenem geriliyor, kahkahası göğsümdeki baskıyı neredeyse dayanılmaz hale getiriyor.

Lila bana bakıyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Brooks, iyi misin?"

Yanaklarının rengi hâlâ solmamış ve benim için duyduğu endişe beni mahvediyor.

"Siktir et," diyorum nefesimin altında.

Ona doğru adım atıyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, artık geri dönüş olmadığını biliyorum.

Bir adım geri atıyor ve en yakın duvara çarpıyor. Ellerimi başının iki yanına bastırıyorum,

onu içine hapsediyor. Nefesleri kısa, düzensiz soluklarla çıkarken göğsü kabarıyor.

"Brooks, nesen sen-"

"Bütün gece bunu yapmak istedim," diyerek sözünü kesiyorum.

Elimi kaldırdığımda kıpırdamadan duruyor ve narin bir hassasiyetle melek yüzünün izini sürüyorum; parmaklarım altında geziniyor, önce sağ elmacık kemiğine sonra da sol elmacık kemiğine gidiyor. Keşfim çilli burnunun üzerinde kayarak ve başparmağımın pedini ağzının üzerinde gezdirerek devam ediyor. Dudaklarını ayırıp başparmağımın ucunu ısırduğunda kısık bir hırıltı çıkarıyorum.

"Tanrım, bana ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum. "Bütün gün konsantre olamadım."

"Peki bu neden olabilir?" diye soruyor sinsî bir sırıtışla.

"Mükemmel vücudunun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum." Kısa bir süre duraklıyorum, eğilip ağzımı onunkine değdiriyorum, göğsü kabarıyor. "Mastürbasyon yaparken, yüzüm güzel amına gömüldüğünde tadının nasıl olacağını hayal ettim." Açıklamam karşısında nefesi kesildi. "Başka bir şey bilmek ister misin? Bu gece seni Jameson'la görmek beni kıskandırdı."

Eğlenerek kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki evet. Dudaklarında benim adımla boşalmanı izledikten sonra başka bir erkeğin sana dokunmasını izlemek çıldırtıcıydı." Parmaklarım yanağını sıyırdıktan sonra aşağı kayarak çenesini kavlıyor. "Üzerimde ne kadar gücün olduğu hakkında bir fikrin var mı bebeğim?" Kulağına mırıldanıyorum. "Zihnimin her köşesini işgal ediyorsun ve vücudunun her santimini tatmak ve bilmek istiyorum. Seni öpmek sadece bir mezeydi ve ben daha fazlası için açlıktan ölüyorum." Burnumu boynunun kıvrımına sokup nefis kokusunu içime çekiyorum.

Beni reddederse hayal kırıklığına uğrayacağıma şüphe yok, ancak öngörülebilir bir gelecek için sürekli bir ereksiyonla yaşamak anlamına gelse bile, onu asla hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamam.

Daha da yaklaşarak parmağını göğsümde gezdiriyor. "Ben de bu sabah duş sırasında olanları düşünmeden edemiyorum." Derin bir nefes veriyor, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı yanıp sönüyor. "Neden bana yapmak istediğin her şeyi göstermiyorsun Brooks? Beni daha fazla bekletme."

Sözleri onu bir anda soymak istememe neden oluyor, ama bakışları beni yerimde tutuyor, yavaşlamak ve bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istememe neden oluyor.

Köprücük kemiğinin izini sürüp saçlarını omzunun üzerinden iterek boynunun yumuşak kıvrımını ortaya çıkarırken damarlarımdaki sıcaklık artıyor. Bir elimi beline koyuyorum ve diğer elimle elbisesinin fermuarını indirmeden önce onu yavaşça çeviriyorum. İşim bittiğinde önce bir kolunu, sonra diğerini omzundan indiriyorum. Elbisesi yere düşüyor. Lila elbiseden sıyrılıyor ve arkasını dönüp bana bakarak dantelli iç çamaşırını -kırmızı dantelli sütyen ve ona uygun dantelli tanga- filtresiz bir şekilde görmemi sağladığında bir iniltiyi bastırıyorum.

Vay anasını.

"Bunu benim için mi giydin, güzel kız?"

Kırmızı resmi olarak en sevdiğim renk.

Başını sallıyor, yanakları kızarmış. "Beğendin mi?"

"Beğendin mi? Bayıldım amına koyayım." Yavaşça sütyenin kaplarını izliyorum, açık tenindeki narin dantellere hayranlıkla bakıyorum.

Göğüslerinin kabarıklığını öpmek için öne eğilip omuzlarındaki askıları indirirken gözleri benimkilere takılı kalıyor. Usta bir hassasiyetle ellerimi etrafına doluyor ve sütyenini açıyorum. Sütyen yere düşüyor ve bana pembe meme uçlarının filtresiz bir görüntüsünü veriyor. İlgimi çekmek için yalvarıyorlar ama kendimi bir süre daha dizginliyorum.

Onu kollarıma alıp yatağa götürdüğümde Lila'nın nefesi kesiliyor. Onu nazikçe ortasına yatırıyorum ve manzarayı seyretmek için geri çekiliyorum.

"Sen lanet olası bir hayalsin," diye homurdanıyorum.

Kum saati figürü ve günahkâr kıvrımları beni büyülüyor. Onun vücudu bir sanat eseri ve ben bunu ilk elden deneyimleme ayrıcalığına sahibim. Tamamen benim olduğu için çok şanslıyım.

En azından bu gece için.

Yarının ne getireceği belli olmaz, bu yüzden onunla geçirdiğim her değerli anın tadını çıkarmayı planlıyorum -şimdi başlayarak. Dolgun, yuvarlak göğüslerinin arasındaki vadiyi öpmek için eğiliyorum,

Dilimle meme uçlarından birine dokunduğumda keskin bir nefes alıyor. Küçük, koyu pembe tomurcuk dokunuşumla sertleşiyor ve açgözlülükle ağzımı etrafına sarıyorum, o miyavlarırken yumuşak eti ısıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Göğsüne karşı mırıldanıyorum. "Dilimin senin o güzel amını yalarken nasıl hissedeceğini düşünmek?"

"Oh, Tanrım, evet," diye haykırıyor.

Lila ellerini omuzlarıma koyuyor, tırnakları çıplak etime batıyor ve ben acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Hassas göğüslerini yalamak, ısırarak ve emmek arasında gidip gelirken inlemeleri daha da yükseliyor. Bana yapıyor ve ben her saniyesine bayılıyorum.

Kalçasına hafifçe vurarak onları yukarı kaldırıyor, böylece uyluk hizasındaki taytının bel bandından tutup aşağı çekmeme izin veriyor. Parmaklarımla uyluklarını tembel daireler çizerek izlediğimde keskin bir nefes veriyor. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum ve dantel külotuna geldiğimde, her seferinde acı verici bir inç olmak üzere bacaklarından aşağı yavaşça sürüklüyorum. Lila ellerini omuzlarımda tutuyor, her seferinde bir bacağını kaldırıyor, böylece kıyafetlerini yere atabiliyorum. Baldırına şefkatli bir öpücük konduruyorum, aşağı bakınca amının benim için çoktan ıslandığını görüyorum.

Bir parmağımı dikişinin üzerinde gezdirirken ona hınzırca sırtıtıyorum. "Kahretsin bebeğim, sırlıklam olmuşsun." Dilimi boynunun sütunu boyunca sürüklüyorum, köprücük kemiğine öpücükler konduruyorum.

İki parmağımı onun daracık sıcağına soktuğumda nefesi odayı dolduruyor ve daha fazlasını istemek için elime doğru sallanıyor

Sürtünme.

"Sen muhtaç bir şeysin, değil mi?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor.

Parmaklarımı daha derine sokuyorum ve o boğuk bir çığlık atıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en şehvetli ses, onu istememi sağlıyor - bunu istiyorum - daha da fazla, eğer bu mümkünse. Bekleyiş ve özlemle geçen her saniye bu ana yol açtı ve aramızdaki bağı daha da elektriklendirdi.

"Elime mi boşalacaksın?" Fısıldıyorum, ateşli bakışlarım onunkileri hiç terk etmiyor.

Elimi daha sıkı kavlıyor. "Lütfen durma," diye nefes alıyor.

"Sen benim için gelene kadar olmaz."

Kontrolünü kaybetmeye yakın olduğunu hissedebiliyorum, vücudu parmaklarımın her dalışında daha sıkı sarılıyor. Başparmağımla klitorisine vuruyorum ve saniyeler içinde elimin etrafında paramparça oluyor.

Boğuk bir çığlık atarken başı yastığa düşüyor ve uçurumdan aşağı yuvarlanıyor. Çekirdeğindeki arzunun her damlasını sıkana kadar elimi tutmayı bırakmıyor.

Lila serbest kalmanın eşiğindeyken tamamen büyüleyicidir, ancak saf mutluluk içinde çözülmesini izlemek hayal ettiğim her şeyin ötesinde.

"Tadına bak." Parmaklarımı dudaklarına götürüyorum.

Dili dışarı fırladığında gözleri büyüyor ve dilini uçların etrafında döndürürken memnuniyetle mırıldanıyor.

İşini bitirdiğinde ona şakacı bir gülümseme gönderiyorum ve parmaklarımı ağızma götürüp inleyerek onları emiyorum, dilimde bıraktığı tadın keyfini çıkarıyorum. "Lezzetli."

"Brooks, seni içimde istiyorum," diye mırıldanıyor. "Şimdi."

Onun ricası karşısında duraksadım. Onunla seks yapmak aklımdan geçmedi desem yalan olur, ama bu gecenin gündeminde bu yok, yoksa daha hazırlıklı gelirdim.

"Prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim," diye atıldı, gözleri şehvetle alev alev yanıyordu.

"Aylar önce test yaptırdığımdan beri kimseyle birlikte olmadım ve her zaman prezervatif kullanırım." Şimdiye kadar. "Bunu istediğine emin misin? Çünkü bir kez içine girdiğimde duramayacağım," diye uyarıyorum.

Başparmağıyla yanağımı sıyrarak çenemi kavıyor. "Kendini tutmanı istediğimi kim söyledi?"

Daveti beni rekor bir sürede yataktan kaldırdı, kıyafetlerimi çıkardım ve onları yerde gelişigüzel bir yığın halinde bıraktım.

Yatağa geri dönüp Lila'nın üzerinde durduğumda, aletimi tutup girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Aletimin ucunu onun dikişi boyunca alaycı darbelerle gezdiriyorum, kendimi onun ıslaklığıyla kaplıyorum. Kahretsin, daha içine bile girmedim ve şimdiden kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum. Yavaşça içine doğru itiyorum ve amcığı içime girince etrafımda kenetleniyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni daha da yakınıma çekerken iç içe geçen iniltilerimiz odayı dolduruyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor ben dışarı çekip sonra tekrar daha derine ittiğimde.

Alnından öperim. "Benim için rahatla, bebeğim. Henüz tamamen girmedim."

Dudağını ısıırıyor, ifadesi belirsizlikle gölgeleniyor.

"Merak etme güzel kızım, uyacaktır."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdıktan sonra elimi ensesine götürüyorum ve başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. Çenesini yukarı kaldırarak, yumuşak iç çekişlerinin tadını çıkararak ağızma alıyorum.

Yolun geri kalanını yavaşça içeri sokuyorum ve tamamen oturduğumda, ona alışması için bir an vermek için duraklıyorum. Hâlâ biraz gergin, bu yüzden başparmağımla klitorisine masaj yapıyorum ve saniyeler içinde altımda rahatlıyor.

"Çok sıkısın," diye homurdandım, sesim gergin çıkıyordu.

"Hareket et. Hareket etmen gerek" diye yalvarıyor.

Parmaklarımızı iç içe geçiriyorum, kollarını başının üzerine doğru yönlendiriyorum ve sabit bir ritimle hareket etmeye başlıyorum. Lila beni itiş kakışla karşılıyor ve o beni amına buyur ederken ben de sıcaklığını kucaklıyorum. Ona veda etme fikri midemde boş bir çukur bırakıyor, ama onu çabucak bir kenara itiyorum, tapınmak ve beslemek için yayılmışken buraya ve şimdiye odaklanmaya kararlıyım.

Ağzının içine sokmadan önce dilimi dudaklarına sürüyorum. Hızımı artırıp sikimin açısını G noktasına bastırarak şekilde değiştirdiğimde yüksek sesle inliyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye haykırıyor Lila, altımda kıvranıyor, serbest kalmak için çırpınıyor.

"Yine benim için mi geleceksin?"

"Vay anasını," diye ağlıyor. Bana olan arzusu manyetik, özellikle de heyecan verici bir orgazmın eşiğindeyken. "Lütfen Brooks, sana ihtiyacım var."

Onun filtresiz dürüstlüğü, ben kendimi tutamadan ona vururken içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. Tenin tene çarpmasının ilkel sesi havada yankılanırken tüm rasyonel düşünceler kayboluyor. Tırnaklarını avuçlarıma geçirerek coşku içinde daha da yükseliyor. Büyüleyici mavi gözleriyle bana bakıyor, şehvetle doluyor ve sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

Ona bir dakika daha direnemeyerek bir elimi aşağıya uzatıp klitorisini çimdikliyorum ve onu serbest düşüşe geçiriyorum. Gözlerimin önünde parçalanışının güzel görüntüsü karşısında içimde süzülmemiş zevk dalgaları yükselirken kükrüyorum. Orgazmlarımızı birlikte atlatırken onu sıkıca tutuyorum.

"Kahretsin, çok mükemmelsin, aletimin etrafına geliyorsun." Burnumu boynuna sokup tatlı nane kokusunu içime çekiyorum.

Acı çekmesine neden olmak istemediğim için dikkatlice içinden çıkıyorum ve karışık döllerimizin kalçasından aşağı damlamasını izlerken bir iniltiyi daha bastırıyorum.

Bu kadın bana ne yapıyor?

Bir kolumu beline dolayarak yanına alçalıyorum. İçgüdüsel olarak bana doğru kıvrılıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Bana doygun bir gülümseme verdiğinde, elimi saçlarında gezdirmekten kendimi alamıyorum, saç telleri parmaklarımın arasından ipek gibi dökülüyor.

Lila elini karnımda gezdirirken, "Seninle seks hayal ettiğim her şeyin ötesinde, ama son zamanlarda seninle kucaklaşmanın da büyük bir hayranı olduğumu keşfettim," diyor.

"İyi ki aynı fikirdeyiz o zaman," diyorum sırtarak.

Yüzünü kendime doğru çeviriyorum ve ağzını yakalıyorum. Şişmiş dudakları benimkilere karşı yumuşak ve öpücük şefkatli. Nefesi yüzümü ısıtıyor ve boştaki elimle çenesinin kıvrımlarını takip ederek hafızama kaydediyorum. Dilini ağzımın içinde yavaşça ve telaşsızca kaydırırken öpüşmemiz derinleşiyor.

"Merak etme," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Birbirimizi keşfetmek için bütün gecemiz var. Güneş doğmadan önce vücudunun ritmini öğrenmek ve her dokunuşa verdiğin tepkiye aşına olmak niyetindeyim."

"Brooks." Elini sıkıca göğsüme koyuyor. "Bana bir söz ver. Bundan sonra ne olacağını konuşmak için düğünden sonraya kadar bekleyebilir miyiz?" Yatağa doğru bakıyor. "Bu gece isteyebileceğimden çok daha fazlası var ve bunu mahvetmek istemiyorum."

Lila haklı. Yarının ne getireceği belli olmaz. Düğünden sonra Kaliforniya'ya dönmem gerekiyor ama kendimi sorgulamadan edemiyorum.

Ona bakıyorum, vücudundaki gerginlik atılmış, göğüslerini ince bir ter tabakası kaplamış. Az önce beden dışı bir deneyim gibi hissettiren şeyin ardından kalbim hâlâ hızla çarpıyor. Artık onunla bir kez seks yaptığımı göre, izin verirse bunu tekrar yapmaya niyetliyim.

Geri dönüşü olmayan noktayı geçtik ama yine de hiçbir şeyi değiştirmezdin. İlerlemenin tek yolu Lila. Gelecek

olasılıklarla dolu ve onunla birlikte başka biriyle yüzleşmeyi hayal edemiyorum.

Şimdilik onun kollarımda olmasından memnunum, doğru zaman geldiğinde ona benim için ne kadar önemli olduğunu söyleyeceğimden eminim.

"Elbette." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Şunu bil ki ikimiz de kemiksiz kalana kadar durmayacağız."

Kıkırdıyor. "Mmm, bu kulağa hoş geliyor." Beni tekrar öpmek için öne eğiliyor.

Lila'nın ısıltılı gülümsemesi, her sabah bu manzarayla uyanmanın ve her gece bu manzarayla yatağa girmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oluyor. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapmaya hazırım.

CHAPTER 12

Lila

Uyandığımda Brooks hâlâ uyuyordu. Her zamanki kaş çatma çizgilerinin yerine yüz hatları yumuşamış ve tüm hafta boyunca neredeyse hiç görmediğim bir şekilde rahatlamış görünüyor.

Brooks'a olanların kafamın içinde olmadığını kabul etmek gerçeküstü. Bu gerçek, rafine edilmemiş ve elle tutulur bir şey. Aramızdaki bağın özel olduğunu anlamak için büyük jestlere ya da dramatik açıklamalara gerek yok. Onunlayken her şey anlam kazanıyor ve dün gece onun kollarında olmak, benim insanım olabilecek birini bulmuşum gibi hissettirdi. Birlikte bir hayat kurabileceğim, her küçük anın özel bir anlamı olduğu ve bana her gün onun biriciği olduğumu hatırlatan birini.

Tek pişmanlığım bundan sonra ne olacağına dair konuşmayı ertelemek. Ya uyanır ve paylaştığımız şeyin geçici bir hatadan başka bir şey olmadığına karar verirse? Mantıksız bir düşünce ama belirsizliği görmezden gelmek zor.

Düğün sabahı ve yapılacak sorumlu şey hazırlanıp son hazırlıklara başlamak olurdu, ama yatakta kalıp bu yakışıklı adamın yatağımda olmasının tadını bir süre daha çıkarmak istiyorum.

Yorganı geri çekiyorum, böylece Brooks'u engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Çok seksi ve ereksiyon halini fark ettiğimde, dikkat isteyen sikiğin çıkıntı yaptığı yere doğru ilerliyorum. Geçici olarak öne eğilip parmağımı kalın şaft boyunca gezdiriyorum ve bu hisle seğirmesini izliyorum.

Karşı koyamayarak bir elimi kalçasına koydum ve elimi kızgın ereksiyonunun etrafına sardım, ağzımı üzerinde gezdirdim

ve dilimi tepesinde gezdiriyorum.

Brooks kıpırdanıyor, gözlerini açarken inliyor. "Günaydın, güzelim."

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, onu tekrar yalıyorum.

Düşük bir inilti çıkarıyor ve parmaklarımı horozunun etrafında daha sıkı kıvrırken, yanan bakışlarını karşılamak için kapüşonlu gözlerimi kaldırıyorum. Elimi yavaş, sabit vuruşlarla şaftında yukarı ve aşağı hareket ettirdiğimde keskin bir nefes alıyor. Ucundan ön sperm sızıyor ve ben eğilip dilimle onu kucaklıyorum.

"Kahretsin, bebeğim, böyle uyanmaya alışabilirim," diyor, sesi arzu ile damlıyor.

Sikine tapınmaya devam ederken ellerim iç bacakları boyunca kayıyor, etkileyici fiziğinin hatlarını izliyor.

Daha iyi görebilmek için dirseğinin üzerinde yükseliyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek onu ağzıma almam için beni teşvik ediyor. Tacı hevesle emiyorum ve onu daha derine götürmem için beni ikna ederek kavramasını sıkılaştırdığında, ucu boğazımın arkasına gelene kadar yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

"Aynen böyle," diye mırıldanıyor, boynumun sütununu okşuyor ve ben uyum sağlarken hızı benim belirlememe izin veriyor.

Övgüsünü duyunca mırıldanıyorum, taşaklarını avuçluyorum ve onu emerken nazikçe sıkıyorum. Tüm kontrolünü kaybediyor, başımı öne doğru çekiyor, alçak bir onay hırıltısı çıkarırken ağzımı terk edilmiş bir şekilde beceriyor. Onun sınırsız tepkisinin sebebinin ben olduğumu bilmek beni sarhoş ediyor.

"Siktir, boşalacağım," diye inliyor.

Döllerini ağzımı doldururken siki elimde sarsılıyor. Ben her damlasını yalayıp temizlerken gözleri açılıyor. İşim bittiğinde, siki gürültülü bir patlamayla ağzımdan kurtuluyor.

Beni yatağa kaldırıp sırt üstü çevirdiğinde ciyaklıyorum.

"Benim sıram." Hınzırca sırtıyor.

Elini bacaklarımda gezdiriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Karnıma öpücükler kondururken nefesimi tutmuş bekliyorum. G beğime doğru santim santim ilerlerken kirli sakalları tenime sürtünüyor. Uyluklarımdın tepesine ulaştığında bacaklarım beklentiyle titriyor.

Dilini içeri daldırmadan önce amımın dikişi boyunca yalıyor. Saçlarını yumruklarımla kavrarken kal alarımlı savurarak yüzüne s rt n yorum. Hevesle keşfediyor, yalamak ve emmek arasında gidip geliyor ve iki kalın parmağını içime soktuğunda, damarlarımda kışkırtıcı bir ürperti dolaşıyor.

Bacaklarımdın arasına gömüldüğünü görmek için başımı kaldırdığında vücudumda dalgalanan sıcaklıktan nefesim kesiliyor.

Ağzımı onun sikine dayadığım için zaten gerginim ve tam dağılmaya hazır olduğumda hızını azaltıyor, parmaklarını acı verici derecede yavaş vuruşlarla içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Vücudum daha sıkı sarılıyor, daha hızlı hareket etmesi için  ıldırıyorum ve daha da yavaşladığında haykırıyorum.

"Brooks, lütfen," diye inleyerek başını daha da yaklaştırıyorum.

Yumuşakça kıkırıyor. "İyi şeylerin bekleyenlerin başına geldiğini duymadın mı?" Kal amın iç kısmını ısırarak alay ediyor. "şimdi o güzel gözlerini benden ayırma."

Bıkkın bir nefes veriyorum ama buna mecbur kalıyorum, bakışlarımlı ona dikmişim, içimde yükselen gerilime rağmen başka tarafa bakamıyorum.

Parmaklarıyla beni kızdırmaya devam ediyor ve sessiz yalvarışlarıma rağmen yaklaşan orgazmımı ortaya çıkarmaya devam ediyor.

Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda ağzını klitorisime yapıştırıyor ve üzerime bir coşku dalgası çökerken yataktan fırlamama neden oluyor. Her lezzetli saniyenin tadını çıkararak adını haykırırken başım yatağa yaslanıyor.

Yeryüzüne geri döndüğümde Brooks yatağın üst kısmına geçip yastıkları

yatak başı. Beni kollarının arasına alıyor ve arkasına yaslanırken göğsüne rahatça yerleştiriyor.

"Mutlu Noeller, Lila," diyor ve omzumu öpücük yağmuruna tutuyor.

"Mutlu Noeller Brooks," diye cevap veriyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Bir süre öylece kalıyoruz, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz -her şeyi değiştirmiş gibi hissettiren ortak bir ana yakalanmış iki insan.

Brooks sonunda komodinin üzerindeki saate bakıp saatin 7:15 olduğunu görüyor ve "Saat kaçta handa olman gerekiyor?" diye soruyor.

Parmaklarım göğsünde geziniyor, amaçsız şekiller çiziyor. "Tören saat ikide ve Hannah saat on birde hazırlanmak için kulübeye gelecek. Yine de etkinlik odasını son kez gözden geçirmek ve satıcılar gelmeye başladığında hazır olmak için birazdan oraya gitmeliyim."

"Yardım etmek için ne yapabilirim? Beni işe koy, patron."

"Benim hizmetimdesin, ha? Bu kulağa hoş geliyor," diyorum ve onu öpmek için başımı yukarı kaldırıyorum. "Bir fincan kahve içebilirim. Uzun bir gün olacak."

Tembel bir gülümsemeyle, "Kahveni, kahvaltını ve en az bir orgazm daha yaşayacağından emin olacağım," diye söz veriyor.

"İkincisi için vaktimiz olduğundan emin değilim," diye takılıyorum, erkeksi kokusunu içime çekmek için kısa bir süre duraklıyorum. "Sanırım rüya görüyor olabilirim," diye ekliyorum tereddütle.

Brooks ruh halimdeki değişimi fark edince kaşlarını çatıyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Bunu yüksek sesle söylemekten korkuyorum - bunun bitmesini istemiyorum. Bu anı çok uzun zamandır hayal ediyordum ama artık gerçek olduğu için elimden kayıp gitmesinden korkuyorum. Ya Brooks Kaliforniya'ya döndüğünde benimle işinin bittiğine karar verirse ve beni kırık kalbimin parçalarını toplamak zorunda bırakırsa?

Dün gece dileyebileceğim her şeyin ötesine geçti ve ben, onun da benim hissettiklerimin bir kısmını hissedebileceğine dair zayıf bir umuda tutunarak, elimden geldiğince uzun süre mutlu bir cehaletin tadını çıkarmayı tercih ediyorum.

Basit bir cevap veriyorum. "Çünkü dün gece inanılmazdı."

"Sadece dün gece, ha? Sanırım bu sabah en iyi oyunumu getirmedim." Göz kırıyor. Bir süre sonra doğruldu ve yüz ifadesi ciddileşti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diye cevap veriyorum.

Zihnim bunun ne olabileceğine dair olasılıklarla dolup taşıyor. "Eğer büyükannem sana yardım etmen için güvenmeseydi

daha fazla seyahat eder misiniz?"

Bu güzel bir soru.

"Ben de öyle düşünmek istiyorum. Bunu sadece bir kişi biliyor ama bir süredir taşınmayı düşünüyordum ama hiçbir zaman doğru zaman olduğunu hissetmedim." Hafifçe kayıyorum ve yumuşak bir iç çekiyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu korkutucu bir kavram."

Kaşlarını çatıyor. "Nedenmiş o?"

"Sadece Whispering Pines'ta çalıştım," diye itiraf ediyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Liseden kısa bir süre sonra Kay ile çalışmaya başladım. Bu en iyi işti ve her dakikasından keyif aldım. Ama arkadaşlarımdan çoğu taşındıktan ve dünyanın dört bir yanından gelen gelinlerle vakit geçirdikten sonra, sadece güvenli alanım olduğu için mi burada kaldığımı sorgulamaya başladım." Devam etmeden önce boğazımı temizliyorum. "En iyi arkadaşım Fallon'ın yaşadığı New York'a ya da Andrew ve Hannah'ya daha yakın olmak için Kaliforniya'ya taşınmayı düşündüm. Ama bunu yaparsam, her şeye yeniden başlamak gerekecek." Sesimde bir parça kırılganlık var.

"Mesele şu ki, yaptığım işi seviyorum ama büyük şehirlerde etkinlik planlamacılarının sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor ve ben bu iş için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim."

Brooks alnımdan öptüğünde gözlerim doluyor. "Görmüyorsun, değil mi?" diyor usulca. "Ben de kendi payıma düşen lüks davetlere katıldım ama bu düğünde yaptığın şey - özellikle de bu kadar kısa sürede- olağanüstü. Hatta düzenlediğiniz nişan partisi bile katıldığım hiçbir davete benzemiyordu. Bu

Etkileyicinin de ötesinde. Seninki gibi bir portföy ile nereye gidersen git müşterilerin sıraya girer. O kadar iyisin."

Birkaç kez göz kırpıyorum, karnım dönerken kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Bunu Kay ya da ailem söyleseydi geçiştirebilirdim ama Brooks ciddi olmadığı sürece bir şey söylemez.

Cesaret verici sözleri son kararlılığımı da kırıp geçirdi ve kendimi ona aşık olmadığımı ne kadar ikna etmeye çalışsam da gerçek şu ki bunu istiyorum, onu istiyorum. Ve paylaştığımız tek geceden daha fazlası için.

"Teşekkür ederim Brooks," diyorum sakallı yanağını okşayarak.

"Ciddiyim," diyor. "Bundan daha çok istediğim bir şey yok-"

Komodinin üzerindeki telefonum çalışıyor ve cümlesini yarıda kesiyor. Telefonu almak için eğiliyor ve yüzünde kaşları çatılmış bir şekilde bana uzatıyor. Bölündüğümüz için mutsuz olan tek kişi ben değilim.

"Teşekkürler," diyorum telefonu almadan önce. "Merhaba, ben Lila," diye cevap veriyorum.

"Günaydın canım," diyor Kay, sesi bu sabah daha da neşeli geliyor. "Pastry Haven'dan düğün pastası için iki kişi geldi ve nasıl hazırlanmasını istediğinden emin olamadım."

Düğün planlama moduna geçerken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Erken gelmişler," diyorum yataktan fırlayıp şifonyerimin üst çekmecesini açarken. "Noel'in geri kalanını aileleriyle geçirebilmek için bu teslimatı aradan çıkarmak istemiş olmalılar." Aceleyle temiz bir iç çamaşırı ve yünlü bir tayt giyiyorum. "Hemen geliyorum."

Kay, "Onlara birer fincan kahve hazırlıyorum, bu yüzden birkaç dakikanız daha var," diyor, cam eşyaların tıkırtısı eşliğinde.

"Teşekkürler, Kay. Yakında görüşürüz."

Brooks boğazını temizlediğinde başıma bir kazak geçiriyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Düğün pastası erken teslim edildi, bu yüzden fırıncılarla buluşup pastayı hazırlamam gerekiyor."

Brooks sözünü sakınmadan yorganı itiyor ve yataktan çıkıyor. Bana doğru adım atarken çırılçıplaktı. Belirgin karın kaslarının her dalgalanması ve kıvrımı sergileniyor ve bana doğru yürürken siki gururla dışarı fırlıyor.

Elleriyle yanağımı kavrayıp ağzını dudaklarıma götürürken bakışlarım ona yapışıyor. Dili dudaklarımdan geçerken elleriyle çenemi kavlıyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor. Kendi özel baloncuğumuzda sarmalanmış halde kalırken neden bu kadar acele ettiğimi bir anlığına unutuyorum.

Sonunda geri çekildiğinde alnını benimkine yaslıyor. "Kahretsin, sen benim felaketim olacaksın, güzelim." Parmakları sanki her ayrıntıyı hafızasına kazıyormuş gibi burnumun kenarında geziniyor. "Gitsen iyi olur. Kay ve satıcı seni bekliyor, unuttun mu?"

"Tamam," diyorum, bir adım geri çekilip botlarımı giymek için acele ediyorum.

Brooks adımı söylediğinde elimi kapıya koymuştum.

"Evet?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

"Açık olmak gerekirse. İşimiz bitmedi. Hem de hiç. Sana hâlâ bir orgazm borcum var ve ben sözümün eri bir adam değilim."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ama cevap veremediğim telefonum çalıyor.

Yine mi?

"Git." Brooks kapıya doğru ilerliyor. "Daha sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Söz veriyorum."

Dışarı çıkmadan önce başımı sallıyorum. Soğuk hava yüzüme çarptığında bile bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Bundan sonra ne olacağına dair süregelen şüphelerime rağmen, sözleri zihnimde yankılanıyor ve içimde kıpırdanan umudun kök salmasına izin veriyorum.

Belki, sadece belki, bu Noel dileğimi gerçekleştiren Noel olur.

Bir saat sonra pasta hazırlandı ve ben de şimdi bir kış harikalar diyarına dönüşen etkinlik odasına son rötuşları yapıyorum.

Gece boyunca yağan kar otoparkı ve kaldırımları beyaza bürüdü. Brooks ve Jameson, otelin misafirlerinin ve düğün katılımcılarının güvenli bir şekilde gelip gidebilmelerini sağlamak için ön tarafta kar küremektedir. Soğuğa karşı kalın paltolar, bereler ve atkılarla sarınmışlar. Sonuncusu Kay'in ısrarıyla son dakikada eklenmiş.

Pencereden, Brooks'un Jameson'ın söylediği bir şeye sırttıktan sonra şakacı bir şekilde omzuna vurmasını izliyorum. Jameson gülerek başını geriye atıyor ve sonra kürek çekmeye devam ediyorlar. Kardeşlerin değiş tokuşu basit bir şey ama onları Starlight Pines'ta yeniden bir araya gelmiş görmek içimi burkuyor ve Kay'in ikisinin de tatil için burada olmasından dolayı minnettar olduğunu biliyorum.

Telefonumu kontrol ettiğimde birkaç dakikam olduğunu görüyorum ve Fallon'u aramaya karar veriyorum. Bana durmadan mesaj atıyordu ve diğer satıcılar ve düğün konukları gelmeye başlamadan önce hızlı bir sohbetin zararı olmazdı. Kulaklıklarımı takıyorum, böylece sohbet ederken ellerim serbest kalıyor.

"Hey, her şey yolunda mı?" Ses tonu endişeyle karışık. "Düğün günlerinde genelde ortalıkta görünmezsin."

"İşler çok karışmadan önce sana Mutlu Noeller dilemek istedim. Keşke burada olsaydın."

"Teşekkürler, Lila. Sana da mutlu Noeller." Arka planda ocakta cızırdayan bir şeyin sesini duyabiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Tarçınlı rulo çelenk için karamel sosu," diyor şarkılı bir sesle. "Harrison'ın apartmanının kapıcısı George'un tatili birlikte geçireceği bir ailesi yok, bu yüzden kahvaltıyı ona getirmeyi düşündüm. Ayrıca, onun da üç kedisi var, bu yüzden umuyorum ki

bu iblis kediyle uğraşıyorum. Sanki daha önce bir apartman dairesinin içini hiç görmemiş gibi davranıyor."

Fallon'un tatilini New York'ta yalnız geçirmesinden nefret ediyorum. Şu andan Yeni Yıl'a kadar birkaç büyük etkinliğe katılacağını biliyorum ama Noel'i benimle ve ailemle geçirmek için buraya gelebilirdi. Gerçekten mutlu mu yoksa sadece iyi bir görüntü mü sergiliyor anlamak zor. Kendi peri masalı sonunu hak ediyor, her ne kadar istediğini asla kabul etmese de.

Sandalyelerin arkasına fiyonk yapmak için gümüş kurdele alırken, "Eminim George bu misafirlikten memnun kalacaktır," diyorum. "Ne yazık ki kedi sorununuz konusunda size yardımcı olamayacağım. Kendi kafasına göre takılan inatçı bir sosis köpeği nasıl idare edeceğiniz konusunda tavsiyeye ihtiyacınız olursa, ben sizin kızınızım." Fallon patlamalar dışarı Gülüyor.

"Konuşmak . Sosis, Beni dahil etmek istediğin bir şey var mı?"

Utanç dolu bir inilti çıkardım. "Aman Tanrım. Bunu yüksek sesle söylemedin."

"Ne?" Masum numarası yapıyor. "En iyi arkadaşım, kardeşinin seksi en iyi arkadaşıyla aynı yatağı paylaşıyor ve çoktan öpüşmüşler, ama benim bu ilginç detayları sormama izin yok mu? Bu düpedüz zalimlik."

Bazen Fallon'un ne kadar açık sözlü olabileceğini unutuyorum. Açık sözlülüğü mesajlarında yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor, ancak bunu telefonda duymak onu tamamen başka bir seviyeye taşıyor.

Yalnız olduğumdan emin olmak için odaya göz gezdiriyorum. "Sana bir şey söyleyeceğim ama sakın korkma, tamam mı?"

"Devam edin," diye teşvik ediyor.

"Kay dün gece Winston'ı handa tuttu, Brooks ve ben de benim kulübemde kaldık-" Heyecanlı bir çığlık attığında cümlemi yarıda kesiyorum.

"Onunla kesinlikle yattın, değil mi? Neden daha önce söylemedin? Bekle, dahası da var, değil mi?" Bir çığlık daha atarken telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum. "Lila Monroe, bana hemen söyleyen iyi olur."

Onun tiyatrosuna gözlerimi deviriyorum. "Aşka tövbe etmiş biri olarak, umutsuz bir romantik gibi konuşuyorsun."

Fallon alay ediyor. "Saçmalama. Ben sadece senin aşk hayatınla ilgileniyorum. Şimdi söyle bana, Brooks'la yattın mı yatmadın mı?"

Henüz kimseye söylemeyi planlamamıştım ama söylemezsem merak etmeye devam edecek. Dürüst olmak gerekirse, güvenilebileceğim birinin olması beni rahatlatıyor. Duygularım karmakarışık. Bir yanımda bulutların üzerindeyken, diğer yanımda Fındıkkıran'daki Clara gibi her an uyanmaya ve tüm bunların güzel bir illüzyon olduğunu anlamaya hazırlanıyor.

"Bu kötü, Fallon. Brooks'la sadece yatmadım. Bu adamdan o kadar hoşlanıyorum ki beni diğer tüm erkekler için mahvettiğinden eminim."

"Bu harika," diye haykırıyor. "Baş nedime olarak ilk tercihin ben olsam iyi olur ve düğününün yemeklerini hâlâ ben yapıyorum."

Kurdeleyi kesmek için kullandığım makası düşürdüm.

"Sence de kendini aşmıyor musun?" diye soruyorum, makası almak için eğildi. "Brooks ve ben sadece iki kez aynı yatakta yattık ve bir kez de birlikte uyuduk. Bu, "save-the-dates" göndermekten çok uzak bir şey, öyle değil mi?"

Gece boyunca beni birkaç kez becerdiği kısmı ve bu sabahki küçük kaçamağımızı atlıyorum.

"Hadi ama Lila. Bu muazzam bir şey ve bunu sen de biliyorsun," diyor Fallon sert bir şekilde. "Düğünden sonra ne yapacağınızı konuştunuz mu? Bu yeni gelişmeden sonra seni terk etmesine imkân yok."

Onun inancını paylaştıysaydım iyi olurdu. Dürüst olmak gerekirse, geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Keşke yapsaydım.

"Buradan nereye gideceğimizi konuşacaktık ama bir satıcıyla görüşmek için ayrılmak zorunda kaldım," diyorum, hem Fallon'un hem de benim aradığımız cevaplara sahip olmayı dileyerek.

"Peki, bu gece o konuşmayı bitir ki işleri resmiyete döküblesin, sonra da o adama bir ağaç gibi tırman."

"Tamam, bu kadar yeter. Telefon ayrıcalıklarını kesiyorum," diyerek küçük bir gülümsemeyle kıkırdıyorum. "Yapmam gereken bir düğün var, o yüzden bu konuda daha sonra konuşmamız gerekecek."

"Buna güvenebilirsiniz," diye söz veriyor.

Telefonu kapattıktan sonra bir an odayı inceliyorum, dönüşümün nasıl sonuçlandığıyla gurur duyuyorum. Andrew ve Hannah'nın düğününe sadece saatler kaldığına ve yakında resmen karı koca olacaklarına inanmak zor.

Heyecanım azalıyor, Brooks'un yarın gitmiş olabileceğini fark ediyorum. Bu düşünce göğsümde bir ağırlık gibi baskı yapıyor, her şeyin ondan önceki haline döndüğünü hayal etmeye çalışırken acı tatlı ve ağır.

Uzaktan gelen sesler beni melankolik halimden çıkarıyor ve sandalyelerin arkasına son birkaç kurdeleyi eklemek için çalışmaya geri dönüyorum.

Mevcut durumumla ilgili pek bir şeyi kontrol edemesem de Andrew ve Hannah'nın büyük gününün her ayrıntısının sorunsuz geçmesini sağlayabilirim.

Ondan sonra Brooks ve ben geleceğimizin ne getireceğine karar verebiliriz... ya da bizim için bir gelecek olup olmadığına.

CHAPTER 13

Brooks

Etkinlik odası, tonozlu tavanlardan sarkan gümüş cicili bicili ve her kirişin üzerine örtülen yaprak dökmeyen çelenklerle bir kış harikalar diyarına dönüştürülmüştür. Beyaz güller, mavi delphiniumlar ve hypericum meyveleri ile dolu büyük vazolar koridorda sıralanmıştır. Buzlu mavi bir koridor koşucusu, Lila'nın bu hafta başında asmasına yardım ettiğim ökseotunun asılı olduğu kemerli geçide götürüyor.

Bu hafta ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmeme neden oluyor. Buraya geldiğimde, Starlight Pines'a geri dönmenin keyfini çıkarma fikri bana tamamen yabancı geliyordu. Şüpheliydim, geçmişimden kaçmaya kararlıydim ve yalnızca kariyerime odaklanmıştım. Ancak son birkaç gün içinde büyükannem ve Lila bakış açımı değiştirerek bana gerçekten neleri kaçırdığımı gösterdiler.

Andrew alçak bir ısıklık çalarak kapıdan içeri girdi. "Kahretsin, Lila gerçekten kendini aşmış, değil mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Yardım ettiğimi unuttun mu?"

Beni sırtımdan alkışlıyor. "Elbette birkaç süsleme astın ama kendimizi kandırmayalım. Hannah'nın vizyonunu hayata geçirdiği için tüm övgüyü o alıyor."

"Buna itiraz edemem."

Andrew gümüş kravatlı, özel dikim siyah bir smokin giyiyor, saçları geriye doğru taranmış ve tek bir teli bile yerinde değil.

Büyükannemin ofisinde üstünü değiştirdi ve Lila törene kadar Andrew'un gelinliği görmemesi konusunda ısrar ettiği için Hannah kulübeyi gelin odası olarak kullanıyor.

"Daha gergin olmam gerektiğini hissediyorum," diyor yakındaki bir sandalyeye otururken. "Gerçek şu ki, bunu uzun zamandır bekliyordum."

itiraf etmek istediğimden daha fazla. Hannah'nın özel olduğunu tanıştığımız gün anladım ve on beş yılımızı alsa da bu yolda attığımız her adım buna değdi."

Yanına oturup arkama yaslanıyorum. "Hannah'nın doğru kişi olduğunu nereden biliyordun?"

Bana ilk başlarda ondan hoşlandığını söylemişti ama bir ilişkiyi sürdürmek ya da ona evlenme teklif etmek istemesine neyin sebep olduğu hakkında hiç konuşmadık.

"Bana ültimatom verdiği zamanı asla unutmayacağım," diye kıkırdıyor Andrew. "Sadece ikimiz sinemaya gitmiştik ve onun en sevdiği İtalyan restoranına doğru ilerliyorduk. Kaldırımın ortasında durdu ve bana çalıştığı kafede tanıştığı Mav Miller'ın ona çıkma teklif ettiğini söyledi." Andrew'un çenesi, bunu düşünmek fiziksel olarak acı vericiymiş gibi geriliyor. "Onu geri çevirmek istediğini ama beni sonsuza kadar bekleyemeyeceğini söylediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Birlikte o kadar çok zaman geçirmemize, çiftlerin yaptığı her şeyi yapmamıza rağmen bir sonraki adımı atmaya hiç ilgi göstermediğim için hayal kırıklığına uğramıştı."

"Neden bu kadar bekledin? Etrafına gelen herkese yasak olduğu gerçeğini hiç saklamadın."

Tam tersi oldu. Hannah'ya yan gözle bile bakan her erkeği tehdit ediyor ve her boş dakikasını onunla geçiriyordu. Ama iş onu gerçekten sahiplenmeye geldiğinde, o çizgiyi aşmaya cesaret edemiyormuş gibi görünüyordu.

Elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "O ilk günlerde nasıl olduğumu hatırlıyorsun. Hiçbir şeyin kariyerimin önüne geçmesine izin vermemeye kararlıydım ve kendimi hiçbir zaman bir eş ve çocuklarla yuva kuracak bir tip olarak görmedim. Ancak Hannah ile geçirdiğim zaman arttıkça, geleceğimi onsuz hayal etmek daha da zorlaştı." Kol düğmelerini düzeltmek için duraklıyor. "Onun ültimatomu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Gitmesine izin veremezdim ve onu başka birine kaptırma riskini göze alamazdım. Tek pişmanlığım önümde duran şeyi görmemin bu kadar uzun sürmüş olması."

Andrew ve ben kariyerlerimizi her şeyin önüne koyma konusunda birbirimize benziyoruz, ama onun için Hannah artık her şeyden önce geliyor. Bağlanmak için neden bu kadar uzun süre beklediğine pişman olduğunu anlayabiliyorum ama sonunda Hannah onun evreninin merkezi haline geldi ve başka türlü olmasını da istemezdi.

Bu da beni buradan nereye gideceğimi düşünmeye itiyor. Eğer Lila ile aramızdaki ilişkinin geçici bir tatil kaçamağı olarak kalmasına izin verirsem, başıma gelen en güzel şeyden uzaklaşma ihtimalim var. İşlerin yolunda gideceğinin garantisi yok ama onun mutluluğu başka birinde bulması fikrine gerçekten katlanabilir miyim? Çünkü ben gidersem, o kesinlikle gidecek. Hiçbir erkek onun gibi birinin elinden kayıp gitmesine izin verecek kadar aptal olamaz.

Neden yapayım ki?

Bu yeni vahiy bana tek bir seçenek bıraktı. Andrew'a itiraf etmek zorundayım. Eğer yapmazsam, daha sonra her şeyi daha da kötüleştirme ihtimalim var.

Boğazımı temizliyorum, sinirlerim midemde sıkı bir sarmal oluşturuyor. "Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Bana Lila'yla ilgilenip ilgilenmediğimi sorduğunu hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çatıyor, yüzü endişeyle buruşuyor. "Evet. Ne olmuş ona?"

Burada bir şey yok.

"Karmaşık bir durum ama ona karşı bir şeyler hissediyorum," diye itiraf ediyorum, tepkisini bekleyerek.

Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine geri yaslanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, şaşırdığımı söyleyemem. Aslında, bunu en son anlayan kişinin sen olduğuna eminim. Bana şimdi söylemenin bir nedeni var mı?"

"Düğünden sonraya kadar bir şey söylememeyi düşündüm ama sen bu gece balayına gideceğin için bunu başkasından duyma riskini almak istemedim."

"IsBu bazı TATİL kaçamak mı?" O daraltır onun Gözlerini. "Çünkü Lila'nın ortaokuldan beri sana aşık olduğunu bilmelisin. Her ziyaret ettiğimde ya da aradığımda Eve, o sor hakkında Sen, pratik olarak ne zaman adın g e ç s e parlıyordu. Ve eminim ki bunu asla atlatamadı. O yüzden tekrar soruyorum, kız kardeşimle ilgili niyetin nedir?" Cevabımı sabırla bekliyor. Derin bir nefes alıyorum. "Kesin olarak söyleyebileceğim şey, onun benim için önemli olduğu ve onu hayatımda istediğim. Henüz her şeyi konuşma fırsatımız olmadı ama gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Sen her zaman benim yanımda oldun ve ben de seni asla böyle hissedeceğin bir duruma sokmak istemiyorum.

Özellikle de Lila işin içindeyken."

Sessizlik uzadıkça ifadesi okunamaz hale geliyor ve tam kalkıp gideceğini düşündüğüm anda belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor.

"Lütfen Starlight Pines'a aklından bile geçirmediğin kız kardeşimle gelirken, sadece dört gün sonra bana onunla birlikte olmak istediğini söylemeni açıklar mısınız?"

"Aslında ilk kısım tamamen doğru değil," diye itiraf ediyorum. Andrew kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Nişan partinizde Lila'yı fotoğraf kabininde saklanırken buldum. Sonunda ona katıldım ve bir süre konuştuk. Konuşmamızın ilerleyen bölümlerinde onun kim olduğunu anladım ve kısa bir süre sonra oradan ayrıldım. Ama bu o zamandan beri her gün onu düşünmeme engel olmadı."

Detayları kendime saklasam da gerçek bu. Lila ve benim fotoğraf kabininde öpüşmüş olmamızın bu tartışmayla bir ilgisi yok.

Andrew sandalyesinde doğruldu ve bir kahkaha attı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soruyorum.

"Şimdi aklıma geldi de, ona düğünde yardımcı olmanızı önererek istemeden çöpçatanlık yapmışım."

"Büyükkannemin senin hak iddia etmenle ilgili söyleyecek bir şeyleri olabilir. Buraya geldiğimden beri bizi bir araya getirmeye çalıştığı aşık, ancak amacının ne olduğundan tam olarak emin değilim. Ayrıca, endişelenecek bir şey olmayabilir. Lila'nın benimle aynı şekilde hissetmeme ihtimali çok yüksek."

Alay ediyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Birbirinize karşı davranışlarınıza bakılırsa, sana karşı olan hislerini asla yenemediği çok açık. Eğer bu doğruysa, en iyi arkadaşımın kız kardeşimin resmen sevgili olmak üzere olduklarını kabul etmem gerekecek demektir." Parmağını kaldırıp beni işaret ediyor. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmamaya izin ver. Eğer onu incitecek bir şey yaparsan, seni pişman etmekte tereddüt etmem. Onun kalbini kırmana seyirci kalmayı reddediyorum. Beni duyuyor musun?"

"Ona asla zarar vermem ve bunu sen de çok iyi biliyorsun," diyorum. "Sorularını yanıtlamaya devam etmek isterdim ama bugün sen ve Hannah söz konusu ve saatime göre törenin başlamasına bir saatten az kaldı."

Andrew'un gözleri açılır ve sandalyesinden sıçrar. "Kahretsin."

Hala yeminimi bitirmem ve smokin ceketimi giymem gerekiyor." "Acele etsen iyi olur. Kendi düğününe geç kalamazsın," dedim.

onunla alay et.

Düğünlerinin bir parçası olmamı istedikleri için minnettarım, ancak bencilce şu anda en zor şey Lila ile tekrar yalnız kalma şansını elde edene kadar saatlerce beklemek zorunda kalmak.

Elli dakika sonra Andrew kemerin altında duruyordu, ben de onun yanındaydım ve tören alayının başlamasını bekliyorduk. Lila tek nedime, o yüzden koridorda Hannah'dan önce yürüyecek.

Andrew kravatını herhalde yüzüncü kez düzeltiyor, parmakları hafifçe titriyor.

Onu omzundan kavıyorum. "Sanırım o sinirler sonunda seni yakaladı," diye fısıldıyorum.

"Hannah'yı yanımda görmek için sabırsızlanıyorum, hepsi bu," diyor ceketinin yakasını düzelterek. "Ne kadar çabuk resmi olarak karım olursa o kadar iyi."

Sanki işaret verilmiş gibi, tören alayının açılış notaları havada uğulduyor ve küçük misafir topluluğu sessizleşiyor. Tekrar Andrew'a bakıyorum, o da kapıları izliyor ve sabırsızlıkla gelininin kapılardan geçmesini bekliyor.

O kapıdan başka birinin girecek olması beni daha çok heyecanlandırıyor.

Bu sabahtan beri Lila'yı görmedim ve artık kararımı verdiğim için onunla konuşmayı beklerken her dakika salyangoz hızında ilerliyormuş gibi hissediyorum.

Sonunda odaya girdiğinde, çenem düştü.

Yere kadar inen kırmızı, vücuda oturan bir elbise giyiyor ve elinde küçük bir beyaz gül buketi tutuyor. Göğüslerinin üst kısımları narin sevgililer günü yakasının üzerinden dışarı fırlıyor ve elbise vücudunu vurgulayarak başka tarafa bakmayı imkânsız hale getiriyor.

Lila koridorda süzülüyor, dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye kıvrılmış, sanki içimi delip geçiyor.

Ön tarafa ulaştığında kemerin diğer tarafındaki yerini alıyor. Parmakları bileğindeki altın bileziği düzeltiyor. Gözleri benimkilere kayıyor, yanaklarını yumuşak bir allık renklendiriyor.

"Çok güzelsin." diyorum.

Dudakları şefkatli bir gülümsemeye dönüşüyor ve "Teşekkür ederim" diye karşılık veriyor.

Hannah girişini yaptığında konuklar ayağa kalkıyor, omzu açık dantel gelinliği koridorda ilerlerken parıldıyor. Ama benim odağım bir süre daha Lila'da kalıyor, aramızdaki boşluk beklentiyle doluyor.

Hannah kemerli geçide yaklaştığında Andrew oradadır ve elini uzatır. Onu kollarına çeker, kulağına fısıldar ve Hannah bir kahkaha atar.

Lila ile benim arama giriyorlar ve konuklar yerlerine oturduktan sonra Andrew törenin başlaması için nikâh memuruna başıyla işaret ediyor. Tören bir bulanıklık içinde geçiyor ve mutlu çifte odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen, Lila'ya bakış atmaktan kendimi alamıyorum, onun varlığı beni manyetik bir güç gibi çekiyor ve başka bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Andrew ve Hannah'nın yemin etme vakti geldiğinde, Andrew Hannah'nın ellerini kendi ellerinin arasına alır.

"Bir ömür boyu bu günü bekledim ve hiçbir şey beni senin karım olacağını bilmek kadar mutlu edemez. İyi günlerinde seni güldüreceğime ve zor günlerinde senin dayanağın olacağıma söz veriyorum. Sen benim ortağım, en iyi arkadaşım ve en büyük destekçimsin. Ne kadar ilerlediğimize dönüp baktığımda, birbirimizi her zaman bulmamız gerektiğini kesinlikle biliyorum ve artık sana sahip olduğuma göre, seni her zaman ve sonsuza dek el üstünde tutacağıma söz veriyorum."

Hannah titrek bir nefes alırken bir damla gözyaşını siliyor.

Gözlerim hem kendi buketini hem de Hannah'ninkini tutan Lila'ya kayıyor. Sıcaklık ve neşe saçıyor ve ben gözümü ondan alamıyorum.

"Andrew, seninle tanıştığım andan itibaren aramızda özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Sadece beni yakalaman biraz zaman aldı." Konukların hepsi kıkırdadı. "Bugün burada senin karın olmak üzere duruyorum. Her zorlukta senin yanında duracağım ve paylaştığımız her sevinci seninle birlikte kutlayacağım. Sen benim en büyük maceramsın ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Bakışlarım tekrar Lila'ya kayıyor, elini kalbinin üzerine koymuş hayranlıkla çifti izliyor.

Onun en büyük macerası olmak istediğimi fark ettim. Birlikte dünyayı keşfettiği ve yeni anılar biriktirdiği kişi. Şimdiye kadar sahip olduğum diğer tüm hedefler

Hayalleri ve kalbiyle güvendiği kişi olmanın yanında aniden sönük kalır.

Andrew dirseğiyle beni dürtüyor, yüzünde bilmiş bir gülümseme var. Elini uzatıyor ve ben de ceketimin cebinden yüzük kutusunu çıkarıp ona uzatıyorum. Andrew ve Hannah yüzüklerini taktıktan sonra nikâh memuru onları karı koca ilan ediyor. Bir öpücük paylaşıyorlar ve sonra el ele koridordan geri yürüyorlar, yüzleri sevinçle parlıyor.

Lila'ya doğru yürüyorum ve kolumu uzatıyorum. Elini dirseğimin kıvrımına doğru kaydırıyor ve konukları karşılayan Andrew ve Hannah'nın arkasına düşüyoruz.

"Nefes kesicisin," diye fısıldıyorum kulağına. "Gözlerimi senden alamıyorum."

"Siz de oldukça şıksınız Bay Claus," diye sırtıyor ve bana göz kırıyor.

Onun yanımda olması, bırakın ihtiyaç duymayı, istediğimi bile bilmediğim her şey ve onu benim yapmaya fazlasıyla hazırım.

CHAPTER 14

Lila

Hannah ve Andrew'un düğünü sorunsuz geçti. Genelde arka planda kalıp uzaktan gözlem yaparım, bu yüzden bu sefer nedime olarak katılmak gerçeküstü bir şeydi.

Çoğunlukla düğün planlayıcısı modundaydım, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmaya çalışıyordum ama arada bir Brooks'a bakmaktan kendimi alamıyordum. Geniş omuzlarını ve güçlü duruşunu vurgulayan zengin kömür rengi, özel dikim takım elbisesi içinde yıkıcı derecede yakışıklıydı.

Hannah koridorda yürümeden hemen önce bana "Çok güzelsin," dediğinde kendimi kaybetmişim. Bu basit bir hareket olabilirdi ama beni gelgit dalgası gibi vurdu. Onun tamamlayıcılığı nefesimi kesti ve beni aptal gibi gülümsetti. Hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim.

Törenden sonra handa akşam yemeği yedik ve bir şeyler içtik, ardından da şömine başında rahat bir akşam geçirdik, hikayelerimizi paylaştık ve mutlu çiftin geleceğine kadeh kaldırdık.

Andrew, Hannah'ya Paris'te bir balayı sürprizi yaptı ve bu gece aşk kentindeki romantik kaçamaklarına başlamak üzere özel bir jetle yola çıkıyorlar.

Onlar gittikten kısa bir süre sonra Brooks, Winston ve ben kendimizi dışarı attık ve Kay ile annemin bizim kulübeye gidişimizi izlerken aralarında geçen sessiz konuşmayı kaçırmadım.

İçeri girdiğimizde Brooks, Winston'ın yanına çömeldi ve bir peçete çıkardığında merakım arttı-

Cebinden sarılı bir paket çıkarıyor. Açıyor, içinde ne varsa bir parça alıyor ve köpeğime uzatıyor.

"O da ne?" diye sordum.

Winston elinden hevesle yerken, "Rendelenmiş tavuk," diye yanıtlar. "Komik bir şey. Yemek sırasında ona bir parça somon balığı ikram etmeye çalıştım ama reddetti ve büyükannem bana onun tavuk ve fıstık ezmeli bisküviyi tercih ettiğini söyledi."

Omuz silkiyorum, umursamaz davranıyorum. "Ve?"

"Bu konuda hiçbir şey söylememiş olman çok ilginç."

"Onun onayını almak için seni çalıştırmak zorundaydım, değil mi?"

Winston tamamen aynı fikirdeymiş gibi mırıldanıyor. Sözünü bitirdiğinde Brooks'un elini okşayınca şaşıyorum ve Brooks kulağının arkasını kaşıyınca daha da şaşıyorum.

"Sen iyi bir çocuksun, değil mi Winn," diye cilveleniyor. "Sana büyüyeceğini söylemiştim," diye takılıyorum.

"Sadece etrafta yıkım topu gibi koşturmadığı ya da beni tavşan terlikleriyle karda peşinden koşmaya zorlamadığı zaman."

Winston'a ödülünü vermeyi bitirdikten sonra, ellerini yıkamak için mutfağa yöneldi. Ellerini kuruladıktan sonra tezgâhtan, daha önce bırakmış olması gereken bir kutu alır.

"Orada ne var?" Ona doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Bu senin Noel hediyen," diyor kutuyu bana uzatırken. "Sana daha önce vermek istemişim ama düğün yüzünden fırsat bulamadım."

"Bana hediye mi aldın?"

"Yaptım," diye omuz silkerek onaylıyor.

Düşünceliliği ve benim için bir şeyler seçme zahmetine girmesi beni çok duygulandırdı, ancak ne zaman alacağını merak etmeden de edemiyorum. Düğün planlamasına o kadar dalmıştım ki hediye alıp vermeyi düşünmemiştim, bu yüzden şimdi elim boş kaldı.

"Çok tatlısın ama bunu yapmak zorunda değildin. Sana bir şey alamadığım için kendimi kötü hissediyorum."

Parmaklarını benimkilere doluyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

"Teşekkür edip etmeyeceğinize karar vermeden önce neden içinde ne olduğunu kontrol etmiyorsunuz?"

Yatağın kenarına oturuyorum, gümüş kâğıdı ve kırmızı fiyongu açarken ellerim titriyor. Kutunun kapağını kaldırdığımda, üzerinde ikonik simgenin adının yazılı olduğu minyatür bir Hollywood Tabelası bulunan kar küresini görünce nefesim kesiliyor. Dikkatlice ambalajından çıkarıyorum, hafifçe sallıyorum ve kar tanelerinin köprünün etrafında dönmesini izliyorum.

"Brooks, bu çok güzel," diyorum.

Andrew ve Hannah'yı ziyaret ettiğimden beri koleksiyonuma eklemek için bir Kaliforniya kar küresi istiyordum, ancak yaz sezonunun sonlarıydı ve bir tane alamadım.

"Seni o fotoğraf kabininde bulduğumda büyülenmiştim. Yabancı olmadığını bilmeden önce bile sana çekilmiştim. Bugün olduğu gibi, herkes Hannah'nın koridorda yürümesini izlerken, tek görebildiğim sendin."

Bu bana düğünlerin en sevdiğim kısmını, damadın gelinini ilk gördüğü anı hatırlattı. Bugün evlenenler biz olmayabilirdik, ama karşılıklı durduğumuzda bana ona aitmişim gibi bakması, sanki olacakların bir vaadi gibiydi.

"Ne diyorsun sen?" Sesim ancak bir fısıltının üzerinde.

"O kar küresini seçmemin bir nedeni var." Elimdeki hediyeye başıyla işaret ediyor. "Bunun maceramızın başlangıcı olmasını umuyorum," diyor derin bir nefes alarak. "Benimle Kaliforniya'ya gelmeni istiyorum." Bakışları bir yanıt için benimkileri arıyor. "Sen ve Winston."

"Ne?" Nefesim kesildi. Neredeyse kar küresini düşürecektim ama Brooks'un eli beni sabitlemek için oradaydı.

"Seninle geçirdiğim her dakikaya değer verdim ve bunun sona ermesini istemiyorum" diyor ve hatırayı nazikçe masanın üzerine koyuyor.

ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Tek istediğim birlikte olmamız gerektiğini kanıtlamak için bir şans çünkü seni kaybetme riskini almak istemiyorum."

Bu gerçekten oluyor mu?

"Ciddi misin? Gelip seninle kalmamızı mı istiyorsun?"

"Hayır, Goldie. Senin ve Winston'ın benimle yaşamasını istiyorum. Ama henüz bu adımı atmaya hazır değilsen, ne vermeye razı olursan kabul ederim. Yılın yarısını Kaliforniya'da, diğer yarısını da Starlight Pines'ta geçirebiliriz. Bugünlerde iki kıyıda yaşayan çiftlerin moda olduğunu duydum," diye alaycı bir gülümsemeye ekliyor.

"Peki ya şirketiniz?"

"Zor olurdu ama ben bu işte uzun soluklu olmak için varım ve bu işin yürümesi için her şeyi yaparım. Bizim için."

Kafamın içinde çarklar dönerken alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"Peki ya Kay? Hanı tek başına idare etmesi için onu yalnız bırakamam."

"Eminim sen ve Winston'ın benimle Kaliforniya'ya gelmenizi kabul ederdi."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Brooks, ben ciddiyim. Etkinlikleri kim yönetecek? Ya da ben burada olmazsam günlük operasyonlarda ona kim yardım edecek?"

Başparmağını yatıştırıcı bir hareketle avucuma sürtüyor. "Onunla yarın kahvaltıda konuşacağız. Yükünü hafifletmek için her zaman ek personel tutabiliriz."

Göğsüne yaslanıp tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Ya tuhaflıklarım seni rahatsız ediyorsa? Kapının önüne bir yığın ayakkabı bırakma alışkanlığım gibi. Ya da Ekim ayından itibaren Noel müziği çalmaya karşı koyamamam gibi. Winston'ı kanepeye ve yatağa bıraktığım için evinizin her köşesinde kaçınılmaz olarak bulacağınız köpek tüylerini de unutmayalım."

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Takılıp düşme tehlikesi yaratırlarsa bir ayakkabılık alabiliriz ya da kaçma becerilerimi mükemmelleştirmem gerekecek," diyor, ağzının köşesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ekim ayında Noel müziği mi? Ben varım."

Ağaç da erken dikildiği sürece. Ve endişelenme. Tiftik silgim var ve Winston'ın alabileceği fazladan bir yastığım var. Ne dersiniz?"

Başımı arkaya eğip ona inanamayarak gözlerimi kırptırıyorum.

Bir yol ayrımına geldim, kararın ağırlığı göğsüme baskı yapıyor. Gördüğüm kadarıyla önümde iki seçenek var. Bir yanda, Starlight Pines'in rahatlığını geride bırakıp belirsiz ama umut dolu bir geleceğe adım atma şansım var. Diğer yanda ise her şeyin güvenli ve tanıdık olduğu, ama artık büyüdüğüm bir yerde kalabilirim.

Birden her şey netleşti. Brooks'un bağlılık konusunda ne kadar ciddi olduğunu duyduktan sonra, bunun geçici olduğuna dair şüphelerim yok oldu. Gözlerindeki samimiyet her şeyi kabul ettiğinin güvencesi oluyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Geleceğim hâlâ belirsiz ama artık bu işte yalnız değilim.

"Cevabım evet." Gözlerimdeki kararlılığı görebildiğinden emin olarak doğruluyorum.

"Hangi kısmına?"

"Seninle Kaliforniya'ya gitmek istiyorum, ancak istediğim sıklıkta geri dönebileceğimize söz verersen ve Kay'in yaklaşan etkinliklerde yardıma ihtiyacı olursa, onlar için burada olmalıyım."

"Sana söz veriyorum," diye yemin ediyor. "Ne zaman istersen ziyaret edebilirsin. Tek umudum, senin ve Winston'ın burayı çok sevmeniz ve benim evimi sonsuza dek eviniz olarak görmeniz," diyor kararlı bir ses tonuyla.

Verdiği yanıt beni paniğe sevk etmeli, çok hızlı ilerlediğimizden endişelenmeliyim. Bunun yerine korkularımı yatıştırıyor ve yüz ifademini yumuşadığını hissedebiliyorum.

"Bekle. Andrew ne olacak? Sence bununla nasıl başa çıkacak?"

Brooks'u ne kadar istesem de arkadaşlıklarını asla tehlikeye atmak istemem.

"Düğünden önce senin hakkında ne hissettiğimi bildiğinden emin oldum."

Şaşkınlığımı gizleyemeyerek hızla gözlerimi kırpttırıyorum. "Onunla çoktan konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Ben yaptım. Olumsuz tepki verebilirdi ama niyetimi açıkça belirtmek için daha fazla beklemeyecektim. Eğer senin kalbini kırarsam bana zarar vereceğı konusunda beni uyardı." Yanağımlı okşamak için uzandığında sesi yumuşuyor. "Ama endişelenme Goldie. Hayatımın geri kalanını ona ve sana bunu asla yapmayacağımı kanıtlayarak geçireceğim. Sen artık benimsin ve öyle kalman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Hayatının geri kalanı mı? Ben gerçekten onun muyum?

"Her kelimesinde ciddisin, değil mi?" Dokunuşuna doğru eğilerek fısıldıyorum.

"Fotoğraf kabinindeki perdeden dışarı baktığın andan beri seninim."

Bu, izlemeye doyamadığım Hallmark tatil filmlerinden biri gibi hissettiriyor ve bir yanımlı bunların hiçbirinin gerçek olmadığını keşfetmek için uyanmayı bekliyor. Ama Brooks'un sesindeki kesinlik ve dokunuşundaki şefkat bunun benim yeni gerçekliğim olduğunun kanıtı.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dudakları şefkatli bir öpücükle yüzümü okşuyor. "Seninle bu maceraya başlamak için sabırsızlanıyorum." Elini uzattı. "Bu gece için, izin ver seninle ben ilgileneyim."

Tereddüt etmeden elini tutuyorum ve beni banyoya götürmesine izin veriyorum. İçeri girdikten sonra ışığı yakıyor ve mahremiyetimizi sağlamak için kapıyı kapatıyor. Winston, Noel için aldığı yeni çiğneme oyuncaklarını keşfetmekle o kadar meşgul olacak ki, gittiğimizi fark etmeyecek.

Brooks beni siyah mermer tezgahın üzerine kaldırıyor ve eğilip burnumun ucunu öpüyor.

"Ne yapıyorsun?" Ayaklı küvete gidip musluğu açtığında soruyorum.

"Stresli bir gün geçirdin, o yüzden banyo yapacağız." Ses tonundaki muzipliğı fark etmedim.

Sakladığı şeyin beklemeye degeceğine güvenerek başımı sallıyorum.

"İşte benim kızım," diyor memnun bir sırıtışla. "Ben küveti doldururken orada kal."

Küvetteki su yükseldikçe, kenarda duran gül yapraklı köpük banyosundan cömertçe döküyor, pembe ve beyaz köpük girdabında çözülmesini izliyor. Su yeterince yükseldiğinde, dikkatini bana vererek küveti kapatıyor. Parmağımın kıvrımıyla onu çağırıyorum.

Bana doğru ilerlerken ürpererek nefes veriyorum, niyeti çok açık. Bu, paylaşacağımız yeni bir bölümün başlangıcı ve ikimiz de bunun tek bir saniyesini bile boşa harcamaya niyetli değiliz.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor, bir eliyle kalçamı sıkıca kavıyor ve diğeriyle çenemi eğiyor. Çikolata kahvesi gözleri benimkilerdeki özlemi yansıtıyor ve derinlerde yatan arzumuzu aktarıyor.

"Sen mükemmelsin." Beyan dudaklarından özgürce dökülüyor. "Söyle bana, bugün sikimi özledin mi bebeğim?" Kulağımın kabuğunu kemirmek için eğiliyor.

"Mhmmm," diye inliyorum. Bunu düşünürken bile külotum ıslandı.

Ağzımı ateşli bir öpücükle yakalıyor ve doğrudan içime bir elektrik kıvılcımı gönderiyor. Geri adım attığında, itiraz ederek homurdanıyorum.

"Merak etme. Sabah olduğunda seni deliler gibi sikmiş olacağım ve sen de durmam için bana yalvarıyor olacaksın." Yüzünde sinsi bir sırıtışla dimdik ayağa kalkıyor.

Bu fikir hoşuma gittiği için yumuşak bir onay sesi çıkardım.

Brooks asla karşı koyamayacağım bir cazibe.

"Hadi seni şu elbiseden çıkaralım," diyor. "Ayağa kalk, arkanı dön ve ellerini tezgâha koy."

Dediğini yapıyorum, avuçlarımı serin yüzeye koyuyorum.

Saçlarımı omzumun üzerinden itip sırtımı açıkta bırakırken vücudumdaki her hücre yanıyor. Bir elini sıkıca kalçama yerleştiriyor ve diğer eliyle elbisemin fermuarını yavaşça aşağı çekiyor. Bu gerilim dayanılmaz. Sertleşmiş sikini kıcıma sürttüğünde keskin bir nefes veriyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye fısıldıyor kulağıma. "O daracık amının içinde sikimi düşünmek?"

"Tanrım, evet," diye miyavlıyorum.

Elbisemi omuzlarımdan sıyrıyor ve boynuma öpücükler kondurmadan birkaç saniye önce nefesini tenimde hissediyorum. Sütyenimi açıyor, ağrıyan göğüslerimi sıkıştıkları yerden kurtarıyor ve parmaklarının ucuyla meme uçlarımı okşuyor. Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayıp kabaca sıktağında inliyorum.

Brooks, "Her zaman bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum," diyor. "Sadece senin için," diye mırıldanıyorum.

"Bu doğru, sadece benim için."

Meme uçlarımı serbest bıraktığında protesto için sızlanıyorum.

Elbisemi sonuna kadar indirip ayaklarımın dibinde birikmesine izin verdikten sonra beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor. Külotuma gelene kadar parmaklarını bacağımda gezdiriyor ve külotumu bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklüyor.

"Bunlar bende kalacak," diyor ve yanımdaki tezgâha koyuyor. "Sıkı tutun güzelim," diye ısrar ediyor.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, o da beni kollarının arasına alıp tekrar tezgâhın üzerine bırakıyor. Beni merak içinde tutuyor, beklentinin eşiğinde sallanıyorum. Bana daha fazlasını vermezse aklımı kaçıracağım, hem de hemen.

"Brooks, sana ihtiyacım var, lütfen."

"İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir, unuttun mu?" diyor alaycı bir sırıtışla, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarken.

Gömleğini başının üzerine çekip kaya gibi sağlam göğsünü ortaya çıkardığında ağzım kuruyor. Eğildiğimde nefesi kesiliyor

Parmaklarımla karın kaslarının her noktasını izleyerek ilerliyorum. Parmağımı V çizgisine doğru takip ettiğimde geri çekiliyor ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor.

"Brooks?" Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Sabır, güzelim."

Elini kalın aletinde aşağı yukarı gezdiriyor. Alttan başlayıp uca doğru okşadıkça büyüleniyorum, ön sperm damlalarını aletin tepesine bulaştırıyor.

"Bana ne yaptığını izle, Lila." Elini şaftında bir aşağı bir yukarı hareket ettirirken kalkmış sikine bakıyor. Gözleri günahkâr bir şekilde karanlık, çenesi gergin, burun delikleri açılıyor. Vahşi, sınır tanımaz ve tamamen bana ait görünüyor.

Koyu kahverengi gözleri beni birden fazla yönden işaretliyormuş gibi içime bakıyor, yüzümü sadece sikinin hedeflendiği yere bakacak kadar uzun süre bırakıyor. Kendini girişime doğru yaklaştırırken inliyor, boşalırken çıplak tenime sperm ipleri fışkırıyor. Bir eliyle sikinin başındaki son damlayı da çekerken, diğer eliyle açıkta kalan kalçalarım ve amıma bulaştırıyor.

O yönetmen, ben de onun hayata geçirdiği senaryoyum.

Özlemin, arzusun ve daha yeni ortaya çıkmaya başlayan bir aşk hikâyesinin öyküsü.

"Sen benimsin, güzelim," diye mırıldanıyor ağzını benimkine çarpıp bana tutkulu bir öpücük vermeden önce.

Sabır çoktan tükenmiş bir halde, tek ve derin bir hamleyle içime girmeden önce ucuyla tenime döllerini boşaltırken siki hâlâ sert.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Senin bu amına asla doyamayacağım," diyor gırtlaktan gelen bir ses tonuyla.

Ellerimi boynuna doluyorum, parmaklarımı saçlarına doluyorum, o derin, sabit itişlerle içeri ve dışarı iterken, anın tadını çıkarıyorum. Zevkle inliyorum, onun uzunluğuyla dolu olduğum gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Acımasızca içime girerken eliyle çenemi kavırıyor. "Sen benim istediğim her şeysin. Bu işte beraber olduğumuza söz ver."

"Her zaman." Yanağını okşuyorum.

Klitorisimi parmaklarımın arasında yuvarlamamı izlerken gözleri şehvetle parlıyor, parçalanmanın eşiğindeyken onu sıkıştırıyor. Çok geçmeden ikimiz de boşalmaya doğru ilerliyoruz.

"Brooks, ben gidiyorum..."

Orgazmım üzerime çökerken başımı arkaya atıyorum, coşkulu dalgayı sürebildiğim kadar sürüyorum. İkimiz de yükselmiş halimizden inerken Brooks beni kendine yakın tutuyor.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Hâlâ banyo yapmak istiyor musun?" diye soruyor yavaşça içimden çıkmadan önce.

Sessiz sakinliğin tadını bir süre daha çıkarmak isteyerek başımı sallıyorum.

Küveti yeniden doldurduktan sonra beni sıcak suyun içine sokuyor ve arkama yerleşiyor. Eşlik eden acıyı memnuniyetle karşılıyor, sıcağın gergin kaslarımı ıslatmasına izin veriyorum. Gül kokusu odayı bir huzur duygusuyla sarıyor.

Kollarını bana doladığında Brooks'un göğsüne yaslanıyorum.

Dudakları omzumu sıyırırken vücudumdaki her kas gevşiyor. Her bir çilime tüy kadar hafif öpücükler konduruyor. "Babamı kaybettiğimden beri ilk kez bu yıl tatil ruhunu hissediyorum ve hepsi senin sayende," diye mırıldanıyor.

Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bu yıl Noel bana seni getirdi."

CHAPTER 15

Brooks

Ertesi sabah Kay ve Jameson'la birlikte yemek masasında kahvaltı ediyoruz. Dügün bittiğine göre handa işler sakinleşmiştir, bu yüzden Lila'nın biraz boş vakti vardır.

Ellerini sıkarken alt dudağını kemiriyor. "Kay, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Lila'nın benimle Kaliforniya'ya gelmesi ve çift olmamızla ilgili haberleri tek seferde paylaşmanın daha kolay olacağına karar verdik - iki kuş, bir taş.

Lila endişeden kendini kaybetmiş olsa da, büyükannemin hanı tek başına idare etmek zorunda kalmamasını sağlayacak bir çözüm bulabileceğimiz konusunda iyimserim. Jameson'la konuşmaya fırsatım olmadı ama burada olmasından memnunum.

"Bu senin gitmenle mi ilgili?" Büyükanne Lila'ya boş boş sorar.

Lila kaşlarını çatı. "Um... Evet, ama bunu nereden biliyorsun?"

Bana bakıyor ve ben de savunmak için ellerimi uzatıyorum. "Ben bir şey söylemedim."

Büyükanne gülerek bizi başından savdı. "Oh, tatlım, kimsenin bana söylemesine gerek yok. Bu konuda yeni değilim. Andrew ve Hannah'nın nişan partisine gittiğinden beri huzursuzdun ve Brooks'un adı her geçtiğinde yüzünün bir Noel ağacı gibi parladığını gözden kaçırmadım. Onun da aynı şekilde aşık olduğunu gördüğümde

her şey yolunda gidiyordu. İkinizin de sadece doğru yönde hafifçe dürtülmeye ihtiyacı vardı, hepsi bu."

Bekle bir dakika.

"Hey, büyükanne. Karyolamın kırıldığını öğrendiğinde bana neden o katlanabilir yataklardan birini teklif etmediğini hiç açıklamadın."

Omuz silkiyor. "Çok şey oluyordu ve aklımdan çıkmış."

Hâlâ ikna olmuş değilim, bu da büyükannemin perde arkasında Lila ve beni bir araya getirmeye çalışmakla meşgul olduğundan şüphelenmeme neden oluyor. Bu bir kumardı, ama olasılıkları kendi lehine yığma konusunda esrarengiz bir yeteneği var, bu da beni şans mı yoksa saf deha mı diye merak etmeye itiyor.

Yanağımı okşamak için uzandı. "Çok düşünüyorsun canım," diyor dikkatini tekrar Lila'ya çevirmeden önce. "Endişelenecek bir şey yok. Sen gittiğinde tek başıma olmayacağım. Jameson bana daha önce Starlight Pines'ta daha çok zaman geçireceğini söyledi. Kasabada bir pediatri muayenehanesi olan Dr. Dancliff çalışma saatlerini azaltıyor ve Jameson haftada iki gün ona yardım edecek."

Kardeşim kendine bir bardak portakal suyu doldururken bakışlarımı kaçırıyor. Şimdi düşünüyorum da, buraya geldiğinden beri garip bir şekilde sessiz. Dünyaca ünlü bir hastanede Pediatri Şefi, Dünya Sağlık Örgütü'nün pediatrik bakım bölümünün danışma kurulunda ve New York'ta yetersiz hizmet alan çocuklar için ücretsiz bir klinik programı kurmasıyla tanınıyor. Bu yüzden her hafta gidip gelmek için nasıl zaman bulacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses kendine göre sebepleri olduğunu söylüyor.

Bunu ona daha sonra sormak için aklıma bir not aldım.

"Jameson işle meşgulken ya da New York'tayken kim yardım edecek?" Lila büyükannesine soruyor. "Etkinlik planlamasını tek başına yapamazsın." Sesi hafifçe titriyor.

İşler düşündüğüm gibi gitmiyor ve bu gidişle Lila'nın kararını yeniden gözden geçirmesinden korkuyorum. Onun bir

Altın gibi bir kalbi var ve büyükannemin otelde ihtiyacı olan tüm desteği aldığından emin olana kadar ayrılmak istemeyecektir.

Büyükannenin yüzü bir gülümsemeyle aydınlanır. "Merak etme. Ben bunu çoktan hallettim."

Lila şaşırılmış görünüyor. "Öyle mi?"

"Evet, bir kadın iş için bana ulaştı ve ben de onu işe aldım. Adı Sutton. O ve kızı Penny, Noel arifesinde buradan geçiyorlarmış ve Noel Baba'yı görmek için durmuşlar.

-Ya da sen mi demeliydim," diyor büyükannem bana göz kırparak. "Ev diyebilecekleri bir yer arıyorlardı ve Starlight Pines'a aşık oldular. Sutton eleman eksikimiz olduğunu fark etmiş ve arayıp boş yerimiz olup olmadığını sormuş. Onu hemen işe aldım. Başlangıçta, onun temizlik işlerini üstlenmesini planlamıştım ve Penny ile onu birinci kattaki bir odaya yerleştirecektim. Ama artık kulübe açık olduğuna göre orada kalabilirler. Sutton ayağa kalkana kadar başlarını sokabilecekleri bir çatı ve fazladan bir alan olacak.

Şimdiye kadar sessiz bir gözlemci olan Jameson, yudumlamakta olduğu portakal suyunu tükürür. "Büyükanne, sırf onun için üzülüyorsun diye rastgele bir kadına iş teklif edemezsin. Ona kalacak bir yer teklif etmeyi bırak."

Büyükanne dik oturur, omuzlarını dikleştirir. "Neden olmasın? Burası benim otelim, değil mi? Yani burada kimin kalıp kimin kalmayacağına ben karar veririm, çok teşekkür ederim."

Beni azarladığı dilin aynısını kullandığını söylemek dilimin ucuna geliyor ama kaşını kaldırıp meydan okuyunca kendimi tutuyorum.

"Senden faydalanmaya çalışmasını istemiyorum," diyor Jameson, sesi yumuşayarak.

"Saçmalık. Unuttuysan söyleyeyim, sen doğmadan çok önce de bu işi yapıyordum," diye karşılık veriyor. "Ayrıca, buraya biraz canlılık getirecek bir çocuğun etrafta olması güzel olacak. Winson, Lila ile Kaliforniya'ya gittiğine göre şımartacak birine ihtiyacım olacak."

"Sonsuza kadar gitmeyeceğiz. Bunu uzun bir tatil gibi düşünün," diyor Lila ama ses tonu onu ele veriyor. "Ve ziyaret edeceğiz"

elimizden geldiğince sık."

"Mmm, bunu göreceğiz, değil mi?" Büyükanne kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Evet, yapacağız.

Lila'ya daha önce de söylediğim gibi, işler plana uygun giderse, o ve Winston Kaliforniya'yı o kadar çok sevecekler ki, burayı yeni evleri yapmak ve sonsuza kadar benimle kalmak isteyecekler.

Brunch'tan sonra, Lila ve ben Winston'ı kasabada yürüyüşe çıkardık. Bugün, Lila'nın annesinin Noel için ona verdiği yeni şeker kamışı çizgili kazağını giydi. Ayrıca kocaman bir paket fıstık ezmeli bisküvi ve şu anki oyuncak su aygırının bir kulağı eksik olduğu için yeni bir oyuncak su aygırı aldı.

Dünyamın otoriter bir dachshund ve onun güneşli sahibinin etrafında döneceğini hiç hayal etmemiştim. Ancak şimdi Lila ve Winston ile hayatın nasıl bir şey olduğuna bir göz attığımda, onlar gelene kadar benim dünyamın ne kadar boş olduğunu anlıyorum.

Noel'i evde kutladıktan sonra temiz havanın tadını çıkaran birkaç yerel halk kasabada dolaşüyor. İçecek bir şeyler almak için yerel kahve dükkânı Sip & Savor'a uğradık.

"İşte geldik," diyorum siparişimizle birlikte dışarı çıkarken.

"Teşekkürler." Lila, ona kızarmış beyaz çikolatalı mocha uzattığımda gülümsüyor. "Neden en iyi tatların hepsi mevsimsel olmak zorunda?"

"Merak etmeyin, Kaliforniya'da yaratıcı baristaları olan pek çok kahve dükkânı var. İstediklin buysa, Haziran ayının ortasında sana kızarmış beyaz çikolatalı mocha yapmaktan mutluluk duyacaklarına eminim."

"Peki ya Winston ve ben o kadar uzun süre kalmazsak?"

"O zaman sanırım yıl boyunca mevsimsel kahve tatlarından yoksun bir hayata razı olacaksın," diyorum alaycı bir sırıtişla kollarımı kavuşturarak. "Yine de orayı seveceğine dair bir his var içimde."

"Öyle mi? Neden peki?" Lila soruyor.

"Çünkü benimle kalmak günlük ayak masajı, sabah kahvesi ve en sevdiğiniz dizileri birlikte izlemek anlamına geliyor."

"Ne kadar romantik."

"Orgazmlardan bahsetmiş miydim? Bir sürü ve bir sürü orgazm."

Bir kahkaha patlatırken yüzünü kapatıyor. "Sözler, sözler."

"Bunu yapmaya niyetim var," diyorum ve eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Şimdi geriye kalan tek şey Winston'ın bir yığın oyuncağı ve biz... meşgulken geceleri onu eğlendirecek sonsuz bir ödül kaynağı olduğundan emin olmak."

Lila ellerini kalçalarına koyarak söz konusu köpeğe bakıyor. "Ne düşünüyorsun, Winston? Arada bir köpek yatağında uyuman için rüşvet verilmesini kaldırabilir misin?"

Aynı fikirdeymiş gibi havlıyor ve aşağı baktığımda arka ayaklarının üzerinde havayı pençeliyor. Gözleri, sanki almak üzere olduğu bir ödölmüş gibi elimdeki yavru bardağa kilitlenmış durumda.

"Rahatla dostum, hepsi senin."

Eğilip ona ikram ettiğimde, neredeyse beni devirecekti, çünkü içine daldı ve ikramını afiyetle yedi.

Lila onun coşkusuna gülerek başını sallıyor. "Krem şantinin en sevdiği yiyeceklerden biri olduğunu söylemiş miydim?"

"Not edildi," diyorum ve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyorum.

Winston'ın işi bitince boş fincanı fırlatıp atıyorum, ceketimin cebinden kırmızı bir zarf çıkarıp Lila'ya uzatıyorum.

"Bu ne?" diye sorar. "Bana zaten bir hediye almıştın." "Bu sana ait, ben de şu anın en iyi zaman olduğunu düşündüm. iade etmenin tam zamanı."

Andrew ve Hannah'nın nişan partisinde çekilmiş siyah-beyaz Polaroid fotoğrafımızı çıkardığında Lila'nın ağzı açık kalıyor.

Parmakları fotoğrafların üzerinde geziniyor, ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Brooks, bu inanılmaz."

"Beğendiğine sevindim."

Asistanımı, ek bir ikramiye karşılığında, Noel arifesinde evime uğraması ve saklamak üzere komodinimde sakladığım fotoğraf şeridini alması için ikna ettim. Gönderimi hızlandırmayı başardı, böylece bu sabah Starlight Pines'a ulaştı. Lila'nın yüzündeki gülümsemeyi görmek için buna değdi.

"Bunları aldığına inanamıyorum," diyor. "Kontrol ettiğimde gitmişlerdi, bu yüzden hiç basılmadıklarını düşündüm."

"Bu anıyı bırakmaya hazır değildim ve tutunacak somut bir şey istedim."

"Bunu yaptığın için çok mutluyum." Kolunu bana doluyor. "Çerçeveletmek için sabırsızlanıyorum, ama hangisini alacağıma karar vermek zor olacak. Altın ya da gümüş dairenizin dekoruyla uyumlu mu, yoksa renkli bir tablo gibi cesur bir şeye ne dersiniz?"

"İstediğin çerçeveyi seç, yeter ki oturma odasına asacağına söz ver ki ziyarete gelen herkes benim için ne kadar önemli olduğunu bilsin," diyorum.

"Bir anlaşma yaptınız."

Kasabanın Noel ağacının bulunduğu parka bakan kafenin yanındaki banka doğru ilerliyoruz. Winston'ı Lila'nın yanına kaldırdım. Oturduktan sonra kolumu rahatça omuzlarına doluyorum. Tatil günlerini ya da herhangi bir günü birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok. Onun gerçekten benim olduğuna hâlâ inanamıyorum. Tamamen, geri dönülmez bir şekilde benim.

Eğilip çenesini avuçlarımın içine alıyorum ve onu derinden öpüyorum. Etrafımızdaki gürültü azalıyor, yerini tam da olmam gereken yerin burası olduğuna dair sessiz bir kesinlik alıyor.

"Starlight Pines'a geri dönmene gerçekten çok sevindim," diye mırıldandı Lila.

"Ben de."

Uzun bir süre boyunca hayata şüphecilik ve hayal kırıklığıyla baktım. Babamın taptığı kasabadan uzak durdum, burada mutluluğun mümkün olduğuna inanmaktan çok korktum, bunun daha fazla kalp ağrısına yol açacağına ikna oldum. Kar taneleri etrafımda süzülürken, onun beni buraya geri getirmede bir rolü olduğunu ve büyükannemi ve onun en çok değer verdiği yeri onurlandıracak yeni anılar biriktirmemi isteyeceğini düşünmeden edemiyorum.

Sonra Lila hayatıma girdi, daha doğrusu ben onunkine geri döndüm. Bana küçük şeylerin kıymetini bilmeyi gösterdi ve mutluluğun çoğu zaman hiç beklemediğiniz bir yerde, hatta sonsuza dek geride bıraktığımı sandığım küçük bir kasabada bile bulunabileceğini hatırlattı.

Bunca yıldan sonra nihayet evimdeymişim gibi hissediyorum. Önemli olan yer değil, en küçük anları bile olağanüstü kılan kişidir ve benim için bu kişi Lila'dır. Yaşadığımız şey sadece tatil ruhu değil, yeni bir başlangıcın başlangıcıydı. Kalbimi yeniden açarak sonsuza dek sürecektir bir sihir buldum.

EPILOGUE

Brooks

İKİ AY SONRA

Dairemin kapısını açar açmaz Winston koridora fırlıyor ve heyecanla havlıyor. Bugün üzerinde, Lila'nın annesinin geçen hafta postaladığı mavi-beyaz kar taneli bir kazak var. Artık Starlight Pines'ta yaşamıyor olması, annesinin onu şımartmasına engel olmamış.

Kulağının arkasını iyice kaşımak için eğildim. Sıcak burnunu ceketimin cebine dayayarak beni kokluyor.

"Beni suçüstü yakaladın, değil mi?"

Fıstık ezmeli bisküviyi çıkardığım anda kulakları dikiliyor. Bisküviyi ona uzattığımda kuyruğu öfkeyle sallanmaya başlıyor ve hiç vakit kaybetmeden mideye indiriyor.

"Winston, sen ne-" Lila köşeyi döndüğünde ayağa kalkıyorum. "Brooks, evdesin," diye haykırıyor ve kollarını bana doluyor.

Onu kollarıma alıyorum ve sevinçle çığlık atıyor, onu yakınımda tutarken bulaşıcı gülümsemesi odayı aydınlatıyor. Ona hayatımda sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma hala inanamıyorum.

Onu yere bıraktığımda saçlarının dağınık bir şekilde topuz yapıldığını ve sanki tuhaf bir hayalden fırlamış gibi yanaklarına mavi ve pembe simler döküldüğünü fark ediyorum.

"Bir tür sanat projesi üzerinde mi çalışıyorsun?" Burnunun kenarındaki parıltıyı fırçalayarak ona takılıyorum.

"Gelin, gelin partisi hediye kutularına simli şarap kadehleri eklemek istiyor. Bunları kendim yapmaya karar verdim ama şimdi ofisim bir sim fabrikası patlamasına benziyor. Sonunda ışıltı ışıltı olmak istemiyorsanız uzak durmanızı öneririm.

önümüzdeki ay için. Yine de iyi giyeceğini düşünüyorum," diyerek gülüyor ve üzerime parıltı saçıyormuş gibi yapıyor. "Bugün iş nasıldı?"

"Seni özledim," diyorum ve Winston'dan sert bir havlama duyuyorum. "Evet, ben de seni özledim, Winn." Yanıtım onun onayını almış gibi kuyruğunu muzaffer bir edayla sallıyor.

"Evde olmana sevindik," diyor Lila, parmak uçlarında yükselip beni öperek.

Evimizi her aradığında sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Yeni yıl sonrasına kadar Starlight Pines'ta kaldık. Kulübeyi topladı, eşyalarının çoğunu Kaliforniya'ya götürdü, kalanları ise şimdilik ailesinin tavan arasına yerleştirdi.

O zamandan beri iki kez geri döndük ve bu yaz Lila'nın ailesiyle birlikte Fransa'ya bir seyahat planladık. Ona dünyayı keşfetme şansı vermek için hiç vakit kaybetmiyorum.

Tatillerde Starlight Pines'tan ayrılmadan önce büyükannemle konuştum ve babamın Noel'de her çocuğun ağacın altında hediyesi olmasını sağlama mirasını kimsenin devam ettirmediğini öğrendim ve Holiday Claus Vakfı'nı yeniden hayata geçirmenin zamanının geldiğini anladım. Ancak hedefimiz Starlight Pines ile sınırlı kalmak yerine vakfı ülke çapında bir çabaya dönüştürmek. Lila ve Jameson yardım etmeyi teklif ettiler, önümüzdeki tatil sezonunda ülkenin dört bir yanındaki ailelerin unutulmaz Noel anıları yaratmalarına yardımcı olacağız.

Lila ve ben Kaliforniya'ya vardıkdan kısa bir süre sonra işe dönmek zorunda kaldım. Boş durmayı sevmeyen Lila, şehirdeki ilk birkaç haftasını Hannah'ya yoga stüdyosunda yardım ederek geçirdi. Winston da peşine takıldı ve öğleden sonralarını şehri keşfederek geçirdiler. Bu onları meşgul etse de, Lila'nın etkinlik düzenlemenin enerjisini ve yaratıcılığını özlediğini söyleyebilirim.

Hazır olduğunda kendi ajansını kurmasına yardım etmeyi planlıyordum ama sonra kader araya girdi. Yoga stüdyosundaki bir kadının düğünlerinin

planlamacısı işi bırakmıştı. Lila hizmetlerini teklif etti ve altı hafta sonra Eylül ayına kadar dolu olduğunu öğrendik. Boş yatak odamız onun çalışma alanına dönüştürüldü.

Artık ofiste kalmak için bahaneler bulmak yerine, saat beşte kapıdan çıkıyorum. Gecelerimizi Winston'ı yakındaki köpek parkında yürüyüşe çıkararak geçiriyoruz; orada sincaplara korku salıyor, onları ağaçlara kadar kovalıyor, Lila ve ben de el ele dolaşıp onun maskaralıklarına gülüyoruz.

Gecelerim Lila'nın vücudunun her santimetresine tapınarak ve onu şefkat yağmuruna tutarak geçiyor. Vücudunun benimkine mükemmel bir şekilde uymasına bağımlıyım ve ağzından çıkan her yumuşak nefesin ve inlemenin tadını çıkarıyorum.

"Lila," diye mırıldandım.

İçinde saatlerce kaybolabileceğim o parlak mavi gözleriyle bana bakıyor. "Evet?"

"Benim yanıma taşın" dedim.

Başını eğiyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Artık birlikte yaşıyoruz, değil mi?" Dairenin etrafını işaret ediyor.

Doğru söylüyor. Yastıkları kanepeye serpiştirilmiş, fotoğraf kabinindeki polaroidleri sehpanın üzerinde çerçevelenmiş ve kar küreleri köşedeki rafta sergileniyor. Koleksiyonuna eklemeler yapmak, birlikte keşfedeceğimiz yerleri işaretlemek için sabırsızlanıyorum. Dünya onun keşfedeceği bir yer ve ben de her yeni macerada onun yanında olacağım.

"Evet, ama bunu resmileştirmek istiyorum. Starlight Pines'a bir sonraki ziyaretimizde, ailenizin evinden kalan eşyalarınızı alıp buraya getirelim. Burası senin evin ve geleceğimizi burada inşa etmemizi istiyorum."

Büyükanneme haberi verdikten bir gün sonra ailesine birlikte olduğumuzu söyledik. Annesi hiç şaşırmadı ve babasının başlangıçta çekinceleri olsa da, özellikle yaş farkımız nedeniyle, o

Lila'nın benim için ne kadar önemli olduğunu gördükten sonra bu fikre ısınıyorum.

O benim her şeyim oldu ve onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Gerçek duygularımı sakladım, çok erken olduğundan endişelendim, ancak bu an gerçeğimi söylemek için mükemmel bir an gibi görünüyor.

Çenesini nazikçe kaldırıp büyüleyici mavi-yeşil bakışlarıyla buluşuyorum. "Seni seviyorum, Lila Monroe. Seni o kadar çok seviyorum ki."

Elini benimkinin üzerine koyuyor, sesi fısıltı gibi. "Ben de seni seviyorum Brooks Claus."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lila ve ben kanepeye kıvrılmış The Holiday'i izliyorduk. İzlemediğim birkaç tatil filminden biri ve neredeyse Mart ayı olmasına rağmen, Lila'nın kollarımda olduğunu ve onun varlığının sıcaklığının Noel'in hiç bitmemiş gibi hissettirdiğini düşünerek izlemeyi umursamıyorum.

Lila'nın telefonu çaldığında filmi durduruyorum. Bu saatte arayacak tek bir kişi var ve Fallon'un paylaşacağı son drama bağlı olarak konuşma saatlerce sürebilir. Onunla henüz tanışmadım ama Lila gelecek ay New York'u ziyaret etmemiz için bir gezi planlıyor.

Onların konuşmalarını dinlerken öğrendiğim bir şey varsa o da Harrison Stafford'un bir numaralı düşman olduğudur. Ve Fallon'a eziyet etmekten zevk alan şeytani bir kedisi var.

Tanrı'ya şükür, Winston ve ben çoğunlukla iyi anlaşıyoruz. Aramızda bir seçim yapmak zorunda kalsa Lila'nın kimi köpek kulübesine koyacağına hiç şüphe yok.

"Merhaba Fallon," diye cevap verir Lila. "Hoparlördesin."

"Açtığına çok sevindim," diyor Fallon, sesi telaşlı. "Gerçekten aptalca bir şey yapmış olabilirim ve bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Yavaş ol," diyor Lila. "Ne oldu?" "Geçen hafta sana anlattığım şakayı hatırlıyor musun?"

Lila'nın gözleri irileşiyor ve elini ağzına kapatıyor. "Lütfen bana bunu gerçekten yapmadığını söyle."

Hangi şakadan bahsettiğini merak ediyorum. Harrison tatil için ailesini ziyaretten eve döndüğünde hokey sopasını göz kamaştırıcı bir şekilde bulduğundan beri, her biri bir öncekinden daha ayrıntılı olan şakalar birbirini izliyor.

Fallon aceleyle, "Bir kazaydı... sayılır," diye açıklıyor. "Çamaşır suyunu aldım ve Harrison'ın şampuan şişesine koydum, ama seninle konuştuktan sonra bunu yapmamaya karar verdim. Sonra fırında pişirdiğim kişin zamanlayıcısı bozuldu ve ardından bir müşterim aradı ve aklımdan çıkmış."

"Anlıyorum, ama bu unutmak için oldukça büyük bir şey, sence de öyle değil mi?" Lila nazikçe sorar.

Fallon inliyor. "Evet, biliyorum. Harrison'ın banyosunda bağırdığını duyana kadar bunu bir daha düşünmedim bile. Onu kontrol etmek için içeri koştuğumda... şey, bu önemli değil. Önemli olan tek şey saçlarının parlak turuncu olması ve bunu düzeltmezsem muhtemelen beni kapı dışarı edecek olması."

"Onu suçlayabilir misin?" Lila açıkça söylüyor. "Hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldanıyor Fallon.

Lila nefesini dışarı üflüyor. "Haklısın. Renk düzeltici bir şampuana ne dersin? Saçındaki pirinç rengini dengelemeye yardımcı olur. Yine de birkaç gün sürebilir."

"Birkaç günüm yok. Yarın sabah kaçırmaması gereken önemli bir iş toplantısı var ve kesinlikle turuncu saçla gelemeyiz," diyor Fallon, sesi hayal kırıklığıyla gergin.

Lila düşünürken alt dudağını çiğniyor. Bacağını hafifçe sıkıp aramayı sessize aldığında bana bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"O milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO'su, değil mi? Asistanına biraz torpil yaptırın ve bir renk uzmanı getirsin."

bu gece onun dairesine. Bahse girerim doğru fiyat karşılığında birisi bunu yapacaktır."

Gülüyor. "Doğal olarak, öneriniz soruna para atmak... ancak itiraf etmeliyim ki, bu durumda, dahice bir fikir."

"Ara sıra böyle şeyler yaşadığım biliniyor," diyorum sırtarak.

Fallon'un şakalarından birine maruz kalmadığım ve Lila'nın bu tür numaralarla ilgilenmediği için mutluyum.

"Lila, orada mısın?" Fallon paniklemiş bir sesle sorar.

Telefonu kapatmadan önce beni çabucak öpüyor. "Ben buradayım. Harrison asistanına ulaşsın ve durumu açıklasın. Bu gece çatı katına gelip tamir edebilecek birini bulabilirler."

"Bu harika bir fikir," diye haykırır Fallon. "Gitsem iyi olacak. Harrison her geçen saniye daha da endişeleniyor ve sanki bu durumu düzeltecekmiş gibi ellerini saçlarında gezdirmeyi bırakmıyor."

"Tabii ki, arkadaşlar bunun içindir. Beni haberdar edin," diyor Lila.

"Yapacağım. Hoşça kal," diyor Fallon aramayı sonlandırmadan önce.

Lila telefonunu minderine üzerine bırakıyor ve kucağına tırmanıp başını göğsüne yaslıyor.

"Cennette sorun var gibi görünüyor," diye takılıyorum.

"Fallon sadece Harrison için çalıştığını iddia ediyor ama belli ki itiraf etmek istediklerinden daha fazlası var. Umarım şakaları gerçek bir soruna yol açmadan bunu anlarlar."

"Eminim idare edeceklerdir." Gözleri benimkilerle buluşsun diye çenesini eğiyorum. "Seni seviyorum, Lila."

Bu üç küçük kelimeyi yüksek sesle söylediğimden beri, inkar edilemez bir rahatlama hissi ve ona benim için ne kadar önemli olduğunu mümkün olduğunca sık hatırlatma arzusu duymaktan kendimi alamıyorum.

"Ben de seni seviyorum Brooks. Her zaman."

Gerçek mutluluğu bulacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradayım, hayallerimin kadınına sarılıyorum

Kollarımda, aşkın gerçek ve beklemeye değer olduğunu kanıtlıyor.

Brooks'un hayatını değiştirecek soruyu sorduğu Noel arifesinde neler olacağını öğrenmek ister misiniz? Ayrıca, Jameson ve Sutton'ın bayıltmaya değer tatil romantizmine özel bir ön bakış elde edin. The Holiday Claus'un genişletilmiş sonsözünü okumak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

[BURADAN OKUYUN](#)

Tatil Baba'yı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen tercih ettiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakmayı düşünün. Bu, bir yazar olarak alabileceğim en iyi iltifattır ve diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasını kolaylaştırır.

Harrison & Fallon'ın kitabı Bir CEO'ya Şans Verirseniz için hazır mısınız? [Buradan ön sipariş verin.](#)

BİR HUYSUZA TATİL DİLEK LİSTESİ VERİRSENİZ ÖNİZLEMESİ

CHAPTER 1

Presley

Jack Sinclair kim olduğunu sanıyor?

Gelen kutuma düşen e-postaya gözlerimi kısarak bakıyorum.

Bayan Stafford,

Wescott'un satın alınması tamamlandı. Yeni yıldan önce geçiş sürecini planlamak üzere Cuma günü Bay Wescott ve ekibiyle bir araya geleceğiz. Kendisi ve ortakları uzaktan arayacaklar. Hazırlanabilmemiz için takvimimizde yarını işaretleyin.

Patronun,
Jack Sinclair

Resmen ondan nefret ediyorum. Bugünün tatil sonrasına kadar çalışmam gereken son gün olduğunu çok iyi biliyor. Hak ettiğim iznimi ertelememi talep etmeye hakkı yok. Anlaşma tamamlandı ve bu toplantılar Ocak ayına kadar bekleyebilir. Eminim böyle düşünen tek kişi ben değilimdir. Jack Sinclair'in iş dışında bir hayatı olmaması, hepimizin olmadığı anlamına gelmez.

İmzasını gördüğümde alay etmekten kendimi alamıyorum. Neden her e-postayı "patronunuz" diye imzalamakta ısrar ettiğini asla anlayamayacağım. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen, huysuz, asabi bir pislik için çalıştığımı nasıl unutabilirim ki?

Telefonum çalıyor ve servis aracımın aşağıda beklediğini haber veriyor. şimdiden iki kez teslim alma işlemimi iptal etmek zorunda kaldım çünkü Jack o ofisteyken benim de ofiste olmam konusunda kararlı.

Bavulumun sapı masamın yanından dışarı fırlıyor - saatler önce havaalanına gitmem gerektiğini hatırlatan bir başka şey. Trafiğin yoğun olmadığı bir saatte bile uağıma yetişmem mümkün değil. Bikkın bir şekilde içimi çektim ve bugün üçüncü kez yolculuğumu iptal ettim.

Noel'de eve gelemezsem annemin bunu görmezden gelme ihtimalini merak ediyorum. Sıfır. Tatilimi Aspen Grove'da onlarla geçirmeme izin vermektense tüm aileyi New York'a sürüklerdi. Ayrıca buraya gelirlerse aynı şey olmaz.

Masamın zerindeki kâğıt parçasına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Çocukluğumdan beri her yıl, tatil sezonunda yapılacak şeylerin bir listesini yaparım. Bazıları uzun süredir devam eden gelenekler, bazıları ise denemek istediğim yeni şeyler. Annemin istekleri ne olursa olsun, şehirde kalsaydım ka tanesini işaretleyebileceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

P×esley'c Malibay Wicβlicc

- *Sa ice c a9ing*
- *(icic cβe la al C^'i'c a' ma'bec 7×y a*
- *×aas9ed cβe'cu 9*
- *W×ice a lec9e× ca Sanca*
- *Gahe a giu e×b ead ^a se*
- *Malibay mavie ma'a9^ou + ^ac cβacolace*
- *3eco'a9e a ×eaJ C^'i'c a' c'ee*
- *Sies vnbe cβe mis9lecoe*

Beşinci kattaki daireme bir ağaç taşımak tam bir baş belası olurdu ve zencefilli çörek evi yapmak da kardeşlerimle yarışmadan hiç eğlenceli olmazdı.

"Ökseotunun altında öpüşmek" ifadesinin üzerini çizdim çünkü iki yılı aşkın süredir biriyle bile çıkmadığımı düşünürsek bunun gerçekleşme ihtimali yok. Son çıktığım adam, Brennan, bir ay sonra benden ayrıldı çünkü benim işkolik olduğumu söyledi. Görünüşe göre ilişkilerine öncelik verecek biriyle birlikte olmaya ihtiyacı varmış.

Jack Sinclair'in iş-yaşam dengesi terimini anlamaması benim suçum değil. Üç yıl önce burada çalışmaya başladığımdan beri başımın belası oldu. Tanrım, adı bile gösterişli. Sanki ailesi onun kışına sopa sokulmuş bir kontrol manyağı olmasını istemiş.

Huysuz bir piç olabilir ama dehasını inkar etmek mümkün değil. Tek başına sıfırdan kurduğu küresel bir yatırım şirketinin otuz iki yaşındaki milyarder CEO'su. Referansları çok etkileyici ve ben de onun için çalışarak çok şey öğrendim, ancak bu durum birçok zorluğu da beraberinde getiriyor.

Altı-iki yaşında, girdiği her odaya hükmediyor ve cehennem gibi seksi olması da zarar vermiyor. Bal rengi gözleri, her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçları ve yüz hatlarını vurgulayan sert bir çene çizgisi var. Üç parçalı kömür grisi takım elbisesinin içinde son derece karşı konulmaz görüldüğünden bahsetmiş miydim? Her zaman klişeleşmiş ateşli milyarder tipinin sadece aşk romanlarına özgü olduğunu düşünmüşümdür ama Jack bunun doğru olmadığını kanıtı.

Keşke görünüşüne uygun bir kişiliği olsaydı. "Bayan Stafford," diye sesleniyor ofisinden, sanki e-postasını görmezden geldiğimi söyledi.

Bana bir sohbet mesajı göndermeyi ya da medeni bir insan gibi telefonla aramayı hiçbir zaman benimsemedi. Hayır, bana emir yağdırmayı tercih ediyor. Tanrıya şükür herkes gece için ayrıldı.

Ofisine girmeden önce dilek listemi katlayıp cebime koyuyorum.

"Bağurdınız mı, Bay Sinclair?" Ben deadpan.

"Neden e-postama cevap vermedin?" "İki dakika önce gönderdiğin e-postayı mı diyorsun?"

"Evet." Başını bilgisayarından kaldırmaya zahmet etmiyor. "Takvimimde yarını işaretle ki Bay Wescott'un ekibiyle yapacağımız toplantılara hazırlanabilelim."

"Maalesef müsait değilim." Omuzlarımı dikleştirdim, yakında patlamasına hazırlandım.

"Neden olmasın? Bu senin işin." Bana ters ters bakmak için yazmayı bıraktı.

Sonunda tüm dikkatini bana verdiğine sevindim.

"Çünkü şehir dışında olacağım. Ocak ayından bu yana takviminizde yer alıyor ve yılın son iki haftasında ofis dışında olacağımı unutmamanız için size aylık hatırlatmalar gönderdim."

"Yeniden planla," diyor.

Tanrım, bu adamdaki cesarete bak. Yumruklarımı sıkıyor, kovulmama neden olacak bir şey söylemeden önce öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Üç yıllık sıkı çalışma ve özveriden sonra onun saygısının bir zerresini kazanmış olacağımı düşünürsünüz, ama görünüşe göre öyle değil.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye başladım. "Benden ailemle tatil planlarımı değiştirmemi mi istiyorsunuz?" Ses tonumda bir parça küçümseme var. "Bay Sinclair, tatilimi iptal etmiyorum."

"Bu, şirket tarihindeki en büyük satın alma. Sana burada ihtiyacım var."

"Şey, müsait değilim." Pes etmeyi reddederek kararlı duruyorum. "Dün itibarıyla Wescott International resmi olarak Sinclair Group'un bir yan kuruluşu oldu. Yardıma ihtiyacınız olan her neyse yeni yıla kadar bekleyebilir. Özel hayatımın iş yapmanıza engel olduğu için üzgünüm ama geçen Aralık ayından beri tek bir gün bile izin almadım, sırf Noel'de eve gidebilmek için ve siz bunu

Ben. Uçağımı çoktan kaçırdım ve zavallı annem bunu öğrendiğinde çılgına dönecek."

"Ailen nerede yaşıyor?"

"Aspen Grove, Maine?" Soru sorar gibi söyledim, neden umursadığından emin değilim.

Bana asi demesini ve eşyalarımı toplayıp bir daha geri dönmememi söylemesini bekliyorum. Bunun yerine Jack telefonunu eline alıyor ve beni yine görmezden gelerek hararetle yazmaya başlıyor.

Tam ofisinden çıkmaya hazırlanırken bana baktı. "Her ne üzerinde çalışıyorsan bitir. On dakika içinde çıkıyoruz."

BİR HUYSUZA TATİL DİLEK LİSTESİ VERİRSENİZ [BURADAN](#)
OKUYUN

OTHER BOOKS BY ANN EINERSON

[Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirseniz \(Presley & Jack\)](#)

Küçük bir kasaba, sahte randevular, tek yataklı baharatlı bir işyeri tatil romantizmi.

[Bekar Bir Babaya Dadı Verirseniz \(Dylan & Marlow\)](#)

Bekar baba/dadı, yaş farkı, erkek huysuz, kadın gün ışığı, şaka dolu, baharatlı bir küçük kasaba romantizmi

[Bir Milyardere Gelin Verirseniz \(Cash & Everly\)](#)

Vegas'ta bir düğünle başlayan, ıslah olmuş bir playboy ile en yakın arkadaşının kız kardeşi arasında geçen, şaka dolu, baharatlı bir milyarder aşkı

[Bir Avukata Verdiğinizde \(Dawson & Reese\)](#)

Bir Öpücük, huysuz bir milyarder ile yaş farkı olan yeni asistanı arasında geçen bağımsız bir işyeri romantizmi, şaka dolu, baharatlı bir aşk hikayesi.

[Spot Işığı \(Conway & Sienna\)](#)

En iyi arkadaşın kardeşi, zıt kutuplar birbirini çeker, gizlice buluşma, baharatlı rock yıldızı romantizmi.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı mümkün kılan pek çok insan var ve sevginiz, nezaketiniz ve desteğiniz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Tatil Babası her biriniz olmasaydınız mümkün olmazdı.

Bryanna'ya - En iyi iş arkadaşı ve işbirlikçi olduğun **için**. Yazarlık günlerini çok daha eğlenceli ve çok daha az yalnız hale getiriyorsun ve arkadaşlığın için her zaman minnettarım.

Autumn'a. Yollarımız kesiştiği için çok şanslıyım. Duymaya ihtiyacım olduğunda açık sözlü dürüstlüğün ve hedeflerime ulaşmama yardımcı olma konusundaki kararlılığın için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.

Kait, Tab ve Kaity'ye-Kelimeler size olan minnettarlığımı yeterince ifade edemez. Bitmek bilmeyen DM'lerime, sorularıma ve endişelerime katlandığınız için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz paha biçilemez ve siz beni kenardan desteklemeseydiniz bu hikâye asla kâğıda dökülemezdi.

Jess ve Kenz'e - The Holiday Claus'un duyurulmasına yardımcı olduğunuz ve yaratıcı katkılarınız için **teşekkür ederim**. Vizyonumu hayata geçirme beceriniz beni her zaman şaşırtıyor ve her birinizle birlikte çalıştığım için inanılmaz derecede minnettarım.

Jeannine, Lyndsey, Rebecca, Tina ve Courtney'e. Daha iyi bir editör ekibi isteyemezdim. Uzmanlığınız ve beni okumaya değer bir hikâye yazmaya ittiğiniz için minnettarım.

Caroline, Wren, Lauren Brooke, Jessa Lynn, Hunter, Kat ve Sammie'ye, Ada- Dürüst, ayrıntılı ve samimi

Geri bildirimleriniz beni bu kitabın mümkün olan en iyi versiyonunu yaratmaya itti. Teşekkür ederim!

Madison'a-Bu kitap için en sevimli kapağı tasarladığı **için**. İlk görüşte aşktı ve okuyucularımın da benim kadar sevmesi beni çok mutlu ediyor.

Sandea, Roxan ve Randy'ye - Bana kendime inanmayı ve ne pahasına olursa olsun hayallerimin peşinden gitmeyi öğrettiniz. Sizi her zaman seveceğim.

Kyler'a-Dünyanın öbür ucuna taşınırken çılgın çalışma programımı desteklediğin için **teşekkür ederim**. Sen olmasaydın tam zamanlı bir yazar olma hayalim gerçekleşmezdi.

ARC ekibime - Kapağı görmeden, kitabı okumadan ya da Brooks ve Lila'nın aşk hikayesine aşık olmadan önce **bile**, Tatil Baba'ya bir şans verdiniz. Tüm düşünceli mesajlarınız, gönderileriniz, hikayeleriniz, incelemeleriniz ve yorumlarınız için teşekkür ederim. Sonsuz sevginiz ve desteğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

En önemlisi, teşekkür ederim. Aralarından seçim yapabileceğiniz pek çok inanılmaz kitap var ve benim hikayeme bir şans verdiğiniz için onur duyuyorum. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı! Her bir etiket, paylaşım ve DM dünyalara bedel ve bunun boşuna olduğunu düşündüğüm günlerde yazmaya devam etmem için beni motive ediyor. Umarım Brooks, Lila ve Winston ile Starlight Pines'ta geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır.

ABOUT THE AUTHOR

Ann Einerson, son sayfasına kadar sizi kendine bağlayacak, kusurlu çağdaş aşk hikâyelerinin yazarıdır.

Ann, kadınlarını şımartmayı seven, genellikle ilk düşün ve sert kadın kahramanlarıyla dişe diş mücadele etmekten zevk alan ağız bozuk kahramanlar yazıyor. Ann'in kitaplarının her biri buluntu bir aile, seyahat sevgisine bir övgü ve bolca şaka ve baharat içeriyor. Romanları, zihninde kira ödemededen yaşayan hikâyeleri not etmek için her zaman yanında bulundurduğu bol miktarda yapışkan nottan ilham alıyor.

Yazmadığı zamanlarda Ann, geveze evcil tavuklarını şımartmaktan, işlevsiz çalma listelerini dinlemekten ve gece geç saatlerde koşu bandında koşmaktan hoşlanıyor. Kocasıyla birlikte Michigan'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.